

Злодійка, яка плюнула Фортуні в добре око
Амра Тетіс -- 2
Майкл МакКланг
Переклад з англійської -- полігНОТ

<https://www.facebook.com/pg/PoligNOT>

Заходьте на мою сторінку на Facebook і підписуйтеся, щоб довідуватися про нові переклади.

Керф & Ісін, Частина перша

Над світом здіймалася нова ера. Древнього Керфа і вічно молоду Ісін призначили доглянути, щоб теперішня закінчилася; так би мовити, задути лампи, замести в кутках і передати ключі новим мешканцям. Вони обходили велетенську, порожню площину богів, відчуваючи в

своїх вічних кістках неприродну тишу, меланхолію речей, що закінчувалися, радісне хвилювання речей, що от-от почнуться.

-- Що ж, ми майже закінчили, -- прохрипів Керф.

-- Справді, здається, що так, -- відповіла Ісін, пригладжуючи неслухняні завитки волосся назад на їхнє місце. – Магію перекрив?

-- Ще століття тому. Поки ми тут розмовляємо, вона слабне. Що з Близнятами?

Ісін клацнула пальцями.

-- Я знала, що щось забула! Як завжди.

-- Я покладав на них великі сподівання. На жаль.

-- Це не твоя вина, Керфе. Шлях до божественності вузький, але чітко позначений. Хоча боюся, саме надмір якостей, які я шаную, наробив їм клопотів.

Керф буркнув, зупинився, сперся на свій кривий посох.

-- Або брак тих, які я підтримую, -- відповів він. – Хай там що, ми не можемо дозволити, щоб вони заважали наступним.

-- Відпочивай, -- сказала Ісін. – Я займуся Близнюками, а тоді валимо звідси.

Керфу спала раптова думка. Під кошлатими, білосніжними бровами його очі засяяли.

-- Ні, -- сказав він. – В мене є краща ідея.

Ісін вигнула досконалу брову.

-- В Люсернісі є злодійка, уяви собі, вона любить присягатися на мої яйця. Роками дратувала мене. – Керф з нетерпінням потер вузлуваті руки.

-- Ей, Керфе, ти що задумав?

-- Ми століттями не втручалися до смертних. Чесно кажучи, мені цього бракує. Наступного шансу може не бути, моя люба. Хтозна, де ми опинимося.

Ісін променисто посміхнулася. Тільки так вона вміла посміхатися.

-- А, ну гаразд, -- сказала. – Але ти впевнений, що ця злодійка справиться з Близнюками?

-- Вона здатна залагодити справу, разом зі своїм партнером, але гадаю, при цьому їй буде не до сміху.

Він тихо засміявся.

-- Будуть тобі протухлі яйця Керфа. Нахабне дівчисько...

Розділ 1

Це мав бути спокійний вечір в Мистецькому кварталі – стакан вина, прогулянка по Променаду, потім якась вистава, останній спектакль Жовтого Короля. Я вже кілька тижнів збиралася його переглянути. Нарешті мені вдалося поцупити квиток. В цілому, я розраховувала на кілька приємних годин.

Все пішло не так. Замість цього Хольгрєн хотів поговорити зі мною про гроші. Якщо точніше, про десять тисяч золотих марок.

Я сиділа за одним з подряпаних дерев'яних столиків назовні винного магазинчика Тамбора, насолоджувалася першим весняним днем. Зима трималася з впертістю майже нечуваною в Люсернісі, найпівденнішому з великих міст на західному березі Драконового моря. Здавалося, всім у місті спало на думку те саме, що й мені. Всі столики назовні були зайняті, в той час, як всередині брудного магазинчика було зовсім порожньо. Рух копит, ніг і карет по вулиці був значно жвавішим ніж зазвичай. Навіть дув легенький східний вітерець, що утримував смердючі міазми, які здіймалися з канав, на стерпному рівні. На диво, я справді насолоджувалася цим рідкісним почуттям задоволення.

Хольгрєн знайшов мене і тицьнув зім'яту, брудну об'яву мені під ніс. Це була пропозиція Герцога.

-- Щойно прибула з торговим кораблем, Амро. Схоже, Герцог Виборзький розклеює їх в усіх портах на Драконовому морі. – Він стояв з дивною посмішкою на обличчі. Я, як могла, зобразила невдоволення, але це не справило на нього жодного враження.

-- Ну, давай. Читай.

Я зітхнула, взяла об'яву і прочитала. Герцог пропонував десять тисяч марок за доказ існування легендарного міста Тагота. Я відсунула аркуш паперу назад до нього.

-- Яйця Керфа, Хольгрєне. Старий хрін -- божевільний, -- сказала я. – Розумієш, саме тому його називають шаленим Герцогом. До того ж Тагот – міф. Якщо він колись і існував, то зараз там тільки руїни й пил.

-- Але... -- почав Хольгрєн.

-- Ніяких але. Слухай, навіть якщо ми знайдемо його, ти не отримаєш від старого козла бодай зламаної копійки, не кажучи вже про десять тисяч марок. Сядь, заткнися і пий. Або вали звідси. Я зайнята, тринькаю свої здобуті нечесним шляхом грошенята.

Мій партнер відкинувся на п'ятках і підняв руки з тонкими пальцями в жесті, який здавався йому примирливим, а мене дратував без міри.

-- Згоден, Герцог швидше за все ніколи не заплатить, але це не означає, що нам не варто глянути. – Він кивнув барменші й сів за мій столик.

-- Сьогодні я не буду розмовляти про справи, Хольгрене. Не буду. В мене зовсім протилежні плани.

Він фиркнув, взяв неглибокий глиняний кубок з рук барменші й заплатив їй. У Тамбора подавали тільки одну марку вина – шмурдяк.

-- Ти ніколи не припиняєш думати про справи, жінко. Ти не вмієш розслаблятися. Ти відучила себе відпочивати. -- Він зробив ковток, скривився і відсунув кубок на край стола.

-- Класичний випадок, коли тобі краще помовчати, Хольгрене.

-- Може й так. Але пошуки Тагота для мене не робота. Це особисте.

Він глянув на мене отими своїми соколиними карими очима. Я знала цей погляд. Він збирався намовити мене зробити щось, чого я не хотіла робити.

-- Ми повинні знайти це місто, -- сказав він. – І ми повинні знайти його раніше від інших.

-- В чому справа? Очевидно, що не в грошах.

Хольгрен похитав головою.

-- Давай поговоримо в іншому місці.

Я поклала кілька мідяків і пішла за ним на вулицю. Ось тобі й спокійний вечір.

Він вирушив довгим звивистим маршрутом до річки Оз, ухиляючись від возів, карет і смердючого вмісту нічних горщиків, що, не дивлячись на сувору заборону, лився з вікон. Я йшла поряд з ним, трішки прискоривши крок, щоб не відставати від його широкої ходи. Я питала себе, що могло зацікавити його в цій дурній затії. Мушу признати мене мучила цікавість. Хоча ми знайомі з Хольгреном пару-трійку років, я майже нічого не знала про його особисте життя. Він був замкнутим, навіть самотником. Маги – вони такі, і Хольгрен не був винятком.

Ми звернули з вузької кривої Алеї Гробарів у ще вужчий провулок між двома вибіленими будинками, що немов моряки у відпустці, п'яно спиралися один на одного. В кінці провулка ми спустилися потрісканими, оброслими мохом сходами до ріки.

Оз текла через місто великими петлями. Деякі ділянки були красивими, оздобленими кам'яними доріжками й древніми деревами, гілки яких схилялися до води. Інші частини впиралися в задні стіни чинбарень, склепів та злиденних осель. Відрізок позад Алеї Гробарів аж ніяк не нагадував парк, і я вдавала, що не бачу безформних, промоклих грудок, що пропливали повз нас, які могли бути сміттям, або чимось гіршим.

-- Ти запрошуєш мене в найприємніші місця, Хольгрене, -- Я підняла камінець і кинула його у воду. -- Може врешті скажеш в чому справа?

-- Мені важко про це говорити, Амро. Я про це нікому не розповідав.

-- Для мене це честь.

-- Ти мусиш завжди все ускладнювати?

Я прикусила язика. Він мав рацію.

-- Пробач. Продовжуй.

-- Коли я був малим, то вчився Мистецтву в магістра Івуста. Десять років я горбатився у нього в учнях. По закону, після семи років я повинен був стати підмайстром. Я володів умінням і контролем. Але провалив нездійсненне завдання, яке він мені дав, і мене з ганьбою прогнали. Він був жорстоким магістром, схильним бити й морити голодом своїх учнів, але це не виправдовує того, що я зробив, щоб помститися.

-- Через свою юнацьку пиху і лють, я уклав умову з темними силами й, скориставшись Мистецтвом, вбив Івуста. Це було давно, і я вже не той хлопчисько, який це вчинив. Однак, з того парубка виріс цей чоловік, і за свій гріх згідно з укладеною умовою, після смерті я втрачу свою душу.

Якусь мить я просто стояла. Не знала, що сказати чи зробити. Я поклала руку йому на плече, проте він скинув її.

Думаю, я мала бути шокованою. Я й гадки не мала, що він здатен на таку жорстокість, чи на таку тупість. От тільки, в моєму дитинстві були часи, коли я була готова продати душу, щоб назавжди позбутися

батька. Час проведений в гноївці під будинком, щоб сховатися від п'яних побоїв чи ще чогось гіршого, час, коли я вислуховувала, як замість мене страждала мама.

Єдина різниця між мною і Хольгренем полягала в тому, що він мав чарівну силу, щоб виконати своє бажання. Я скористалася ножом для чищення риби. Були речі, яких Хольгрен також не знав про мене.

-- Скажи щось, -- обізвався він.

-- А до чого тут Тагот? – запитала я.

-- Що ти знаєш про легенду, яка окутує його?

-- Гадаю, те, що й всі. Древнє місто, ним правили Боги- Близнюки, брат і сестра зі здатністю жити вічно й пожирати душі. Їх знищила конкурентна сила, король-чарівник, ім'я якого загубилося в історії.

-- Доволі близько. – Він зупинився, підняв камінець і жбурнув його у воду. – Здатність дарувати вічне життя...

-- Та годі. Хольгрен Безсмертний? Щось мені це не подобається.

-- А мені подобається. Краще ніж Хольгрен Вічний Страдник.

-- Думаєш, Герцог полює за цим? За безсмертям?

Він кивнув.

- Він боїться смерті... о, звісно, що не смерті інших. Але якщо глянути на його мотивацію, майже кожне божевілля, яке йому приписують, має свою внутрішню логіку. Купання в крові ненароджених. Винагороди у Выборгу за знищення ворон і сов, провісників смерті. Заборона похоронних процесій в радіусі півтора кілометра від його палацу. Усунення з палацу портретів і статуй мертвих предків. Купівля...

-- Я розумію, куди ти хилиш, -- перебила я його. – Чому ти гадаєш, що пошуки Тагота чимось відрізняються від його інших шалених, марних спроб уникнути неминучого?

-- Ця пропозиція надто примітна, надто публічна, щоб бути простою забаганкою.

-- Хольгрене, повинен бути якийсь інший спосіб вилізти з твого боргу... якийсь певніший спосіб.

Я хотіла сказати, якийсь спосіб, що може дійсно спрацювати.

-- Гадаєш, якби був інший спосіб, я б його досі не випробував? Щось направило його сліди у Тагот. Хоча я не знаю, що це було, мені достатньо знати, що він хоче його знайти. – Хольгрен стиснув мої руки в своїх. – Я хочу і потребую твоєї допомоги, Амро. Я бачив, як ти

прослизала і вибиралася з місць під такою доброю охороною, що навіть миша не проскочить непоміченою. Спостерігав, як ти знаходила цінності так старанно заховані, що я не виявив би їх навіть використовуючи Мистецтво. Твоє вміння буде неоціненним. Але якщо ти вирішиш не допомагати мені, я піду сам.

-- Лестощі, Хольгрене? Видно, ти в розпачі. – Я забрала руки й пішла геть від нього.

-- Це не лестощі, це правда. Пам'ятаєш як ти пробралася у винний підвал Лорда Морно і вкрала цілий ящик Гол-Шена врожаю тридцять сьомого року? Він так точно пам'ятає.

-- Як собаці муху з'їсти. Біля дверей навіть не було озброєної охорони. А тепер помовч і дай мені подумати.

Я не стримала посмішки. Кожного свята літнього сонцестояння я посилала Монро порожню пляшку. За ці роки нагорода за винного чи винних зросла до п'ятсот марок.

Я споглядала на мутну, брудну Оз, що плавно текла до моря. Це був ідіотизм, але як я могла відмовити Хольгрену? Він був моїм другом і партнером; як я могла принаймні не спробувати допомогти йому?

-- Я не сказала, що не піду, -- нарешті промовила я. – Я просто сказала, що це не має сенсу. З чого почнемо?

Хольгрен почав спочатку. Він визначив певні тексти, що стануть нам у пригоді, і я здобула їх; тексти Боска, записки Мумтаза Ель Ратхі з експедиції на захід, копію спогадів з кампанії генерала Велькаара і багато інших. Мапи, історії, легенди, звіти мандрівників по заходу, книги з теорії магії, древні військові трактати – в його забаганках було важко знайти якусь логіку. Всі вони були рідкісними, жахливо дорогими, і загалом їх було важко дістати в свої руки. Майже місяць я витратила на розшуки, покупку чи крадіжку того, що він вважав за потрібне. Один особливий сувій, написаний мовою малюнків, якої я ніколи раніше не зустрічала, описував життя Богів-Близнюків у всіх подробицях.

Якщо вірити сувою, вони були чимсь значно більшим ніж братом і сестрою. І принаймні у сестри були нездорові нахили. Гадаю, Боги бачать все по-іншому. Хто їм скаже, що вони не мають рації?

Весь цей час Хольгрен провів забившись в своєму притулку, запліснявілій халупі поряд з кладовищем. Що він там робив, він не

розповідав, а я не допитувалася. Я знала де це, але рідко туди ходила. Магія мене мало цікавить, за винятком тієї, що може мене вбити. Іноді він виготовляв дивний амулет чи фетиш, щоб допомогти мені виконати певні завдання. Хоча я мало розуміла, як вони працюють, я приймала на віру, що вони діють.

Зі свого боку Хольгрен завжди захоплювався навіть найбільш буденними особливостями моєї професії. Одного разу я залишила на видноті комплект відмичок, а через кілька годин застала його навпочіпки перед старою морською скринєю, що слугувала мені за стіл. Він методично пробував кожну відмичку в різних позиціях, а тоді робив записи на полях книжки, яку саме читав. Коли я сказала йому, що механізм замка заржавів намертво, він виглядав пригнічено.

Був мокрий, паскудний день, коли я повернулася з моєї останньої вилазки за дослідницькими матеріалами. Як не крути, весна ще не повністю завеснувала. Майже ніхто не ворушився в кварталі Чужоземців, коли я повернула кульгаву пародію на коня, яку орендувала в Алана-стельмаха. Я змучено пленталася додому, ховаючи від дощу придбану мапу. Підіймаючись вузькими сходами в своє лігво, я не хотіла нічого, крім гарячої їжі, гарячої ванни і теплого ліжка.

Хольгрен походжав кімнатами, які я винаймала над Ательє Бурріссів. Буррісси – сім'я емігрантів з Дев'яти Міст, яких не обходило, що я була самотньою жінкою, поки я платила за квартиру.

-- Амра, -- вигукнув він і схопив мене за талію. – Фу! Ти смердиш.

-- Я три дні в сідлі.

-- Не бери в голову. Я знайшов!

-- Ти знайшов місто?

Я відштовхнула його і сіла на лавочку в коридорі. Від поїздки в мене боліла кожна кісточка. Змучено я почала розшнуровувати черевики.

-- То тобі вже не потрібна мапа, яку я вкрала у приємної вдови в Коруні?

-- Ні. Ну, вона без сумніву допоможе довести мою правоту. Я цілковито впевнений, що знаю де розташоване саме місто.

-- Чудово, -- сказала я з насмішкуватою жвавістю. – А тепер забирайся, щоб я могла закип'ятити воду для ванни, швиденько перекусити і в ліжку.

Якусь мить він запитально дивився на мене, тоді йому вистачило совісті трохи зашарітися.

-- Пробач. Знаю, ти зі шкіри вилазила, збираючи всі ці шматки. Я справді ціную це. Просто я нарешті знайшов його...

-- Знаю, знаю. Завтра я буду належним чином захопленою. Зараз я надто змучена.

-- Ти відпочивай. Я знайду щось поїсти.

-- Дякую.

Я направилася в головну кімнату і розтягнулася на підлозі, на шовкових еламерських подушках, що слугували мені за меблі. Я закрила очі лишень на секунду, присягаю.

Прокинулася я наступного ранку. Поряд зі мною Хольгрен залишив тацю з горішками і миску з криваво-червоними апельсинами, в повітрі над моєю головою було написано тонкими, як лапи павука, срібними буквами:

Побачимося тут, опівдні

Як тільки я їх прочитала, букви зникли. Я випорпала свіжий одяг і вирушила в лазню.

Ранок був гарячим і яскравим, вулиці парували, висихаючи під нерішучим весняним сонцем. Час минав надто швидко. Я знала про принаймні три експедиції, що вже вирушили до загубленого міста. Було важко сказати, чи вони рухалися в правильному напрямку, але наше зволікання починало турбувати мене. Якщо воно таки існувало, я не хотіла дістатися туди тільки для того, щоб побачити, що його вже розграбували.

В лазні я заплатила свою копійку і годину відмокала, не звертаючи уваги на коментарі, які бурмотіли за білосніжними долонями, про мою спотворену шрамами шкіру. Їхній невеличкий гурток з в'язання складався з п'яти жінок. Кожного разу, коли я прямо дивилася на них, вони відводили очі, і на певний час шепіт затихав. Тоді він знов повільно наростав.

-- ... хлопчача фігура.

-- Таке коротке волосся, всі ці шрами. Може вона нещодавно вийшла з в'язниці.

Мені було байдуже. Що вони знали про світ за межами своїх родових маєтків чи батьківських магазинів, окрім прядіння, ткацтва і

народження дітей? Я знала про їхнє життя так само мало, як вони про моє – це я розуміла. Просто я не вважала, що їхня відмінність дає мені право обговорювати їх, тоді як вони очевидно вважали, що так. Проте, звісно, це завжди так, коли в тебе чисельна перевага. Цькувати можуть не тільки чоловіки. Перспектива бути викинутою з лазні за бійку, мене не надто приваблювала, тому я вирішила задовольнитися тим, що на виході почищу їхні гаманці.

Я прикрила очі рушником і мої думки повернулися до Тагота, і чи Хольгрен дійсно знайшов його.

Хольгрен запізнився на п'ять хвилин, з в'язкою пергаментів і сувоїв під пахвою однієї руки і рішучим виразом на обличчі. Він очистив витончений столик роботи Хелструма, на якому я обідала, і розгорнув намальовану ним самим мапу.

-- Ми тут, -- сказав він, тицьнувши вказівним пальцем у східне узбережжя Люсернії. – Я майже певен, що Тагот тут.

Він провів пальцем на величезну відстань на захід – більше як пів метра на мапі, що становило приблизно три тисячі кілометрів.

-- Ну, тоді відбій, -- сказала я. – Якщо він дійсно так далеко, ми не можемо йти на його пошуки. Якщо ти помиляєшся на рахунок місця його знаходження, або якщо від нього нічого не залишилося, ми змарнуємо майже рік, може більше, щоб добратися туди й назад. Май голову на плечах, Хольгрене.

-- Та маю. Згоден, відстань велетенська. Тому я спробую телепортувати нас туди.

-- Що?

-- Згідно з текстами Боска, які ти для мене здобула, Тагот було збудовано на вузлі кількох потужних силових ліній. Я перенесу нас до такого вузла. Все повинно відбутися миттєво.

-- Завжди, коли ти кажеш такі слова як “спробую”, або “повинно відбутися”, в мене холоне кров.

-- Твоя тривога безпідставна. Якщо я зазнаю невдачі, чари розсіються і портал не відкриється. Немає жодної можливості, що з тобою трапиться щось погане, я подбаю про це.

-- А з тобою?

-- Зі мною все буде гаразд.

-- Сказав, як справжній брехун. Признавайся.

-- Чесно? Не знаю. Існує шанс, що нічого не трапиться. Існує також шанс на цілий ряд наслідків, від ледь незручних до геть неприємних.

-- Найгірший з яких, це...?

-- Найгірший з яких, це коли мене розірве на дрібні шматки. Але шанс на це мізерний.

-- Тобі не здається, що це трохи неправильний метод шукати безсмертя?

-- Амро, якби я все своє життя намагався уникати небезпеки, в мене взагалі не було б життя. Якщо я нічим не ризикуватиму, смерть і розплата все одно придуть. Враховуючи вибір, я волю померти, намагаючись змінити своє становище. Запевняю тебе, я приймав і буду приймати всі запобіжні заходи, які тільки можна, щоб заповнити свою і твою безпеку.

Я зітхнула і похитала головою.

-- Коли вирушаємо?

-- Можемо хоч завтра, але, гадаю, краще провести додаткові дослідження. З того, що я наразі читав, є вказівки на те, що місто... ізольоване, думаю, це найкраще слово.

-- Га?

Він відкинувся, розвів руками.

-- Коли Тагот пав до ніг потужного короля-чарівника, можливо найбільш потужного смертного, якого бачив світ, він наклав на околиці міста смертельні чари. Згідно зі звітами Мумтаза Ель Ратхі, століття тому, коли він очолював експедицію туди, чари були ще сильними.

Я почала крокувати по кімнаті.

-- Опиши ці смертельні землі. Місцевості зі словом "смерть" в назві мене сильно насторожують.

-- На практиці, все в смертельних землях буде намагатися знищити все, що прийде туди з-поза смертельних земель. Трава буде тягнутися, щоб сплести тебе, в той час, як більш мобільні створіння тебе прикінчать. Чи то швидко, чи повільно, все здатне якимось вбивати. Принаймні так написав Ель Ратхі.

-- Чудово. Впевнений, що нам не доведеться мати з цим справу? Чому смертельні землі не поглинули місто?

-- Я можу тільки припускати, що їх тримають на відстані залишки сили Богів-Близнюків. Століття тому, під час експедиції Ель Ратхі,

місто було вільним. Він описав, що бачив золоті куполи так званого “Табернакля” та інших будівель на гірському кряжі над долиною. Здається, що смертельні землі оточують залишки міста досконалим колом, з Табернаклем посередині цього кола. Перестань ходити. Це змушує мене нервувати.

-- Ні. Вузол, куди ти збираєшся перекинути нас чарами, розкажи мені про нього.

-- Він буде далеко в межах міста, і цілковито безпечний, якщо мені вдасться створити портал.

-- Сподіваюся, ти маєш рацію, Хольгрене.

Він звів брову і злегка знизав плечима.

-- Я робив розрахунки згідно з найкращими доступними даними. Все буде добре.

-- Давай наразі облишимо це. Що ми будемо робити, коли потрапимо в місто?

-- Ну, це вже твоя частина роботи.

Я перестала ходити, схилила голову.

-- Я місяць витратила на те, щоб здобути тобі наукові матеріали. І в них не було нічого, що б вказало чого ти шукаєш?

Він зітхнув.

-- Амро, як часто ти тримала мапу, в якій говорилося “ЦІННИЙ ОБ’ЄКТ РОЗТАШОВАНИЙ ТУТ”?

-- Я знаю моряка в доках, який кожен божий день може продати тобі нову.

-- І я про те ж. Думаю, найкраще місце для пошуків -- Табернакль, про який згадує Ель Ратхі, бо, здається, там знаходиться якась сила, що не підпускає смертельні землі. Але я знатиму, тільки коли знайду її, не раніше. Впевнений – відшукати й дістати цю силу, буде важким, можливо смертельним завданням. Я потребую твоїх вмінь. В твоїй професії я не знаю нікого кращого.

-- У всякому разі, нікого готового допомагати тобі в цьому. Ні... пробач, це було підло і недоречно. Вибачаюся.

Він похитав головою.

-- Не треба вибачатися. Маєш рацію. Більше ніхто не захоче навіть спробувати. Я повинен пам’ятати про це і частіше показувати, як я тебе ціную.

-- Почни з того, що нагодуй мене.

Після ситного обіду у Фрода, ми пішли прогулятися по Променаді, широкому, прямому проспекту з цегли, що веде від будівель Міністерства до площі Харада. По обидва боки вишикувалися особняки з мармуровими фасадами і стрункими колонами, власність дрібної аристократії та могутніх торговців. В перший день, коли я прибула в Люсерніс, то присягнула собі, що колись один з них буде моїм. Я ледь пересувала ноги по Променаді – без копійки, голодна і хвора -- і гірко заздрала тим, хто живе в такій розкоші. Я годину вдивлялася в ці величезні будинки зі справжнім склом у вікнах, перш ніж варта прогнала мене. Тоді я пішла і вкрала пів буханки хліба. Давно це було. Тепер я не мушу красти хліб. Але й жоден з цих особняків досі не мій.

Променад настільки широкий, що може вмістити чотири карети в ряд, хоча гужовий транспорт туди не пускають. Багаті торговці з жінками, державні службовці, й дрібна аристократія гуляли по ньому, щоб показати себе і поспілкуватися. На Променаді займалися й більш тонкими справами – тут приймалися важливі рішення, поміж представників, а деталі допрацьовувалися деінде. Я сама повернула не одну справу таким чином.

Променад також добре охоронявся. Лорд Морно, губернатор Люсерніса, любив муштрувати тут свої війська. Поки ми з Хольгреном прогулювалися, сивий сержант ганяв невеличкий контингент аркебузирів у новій вишуканій малиновій формі. Вигукуючи команди, старий служака весь час намагався покласти руку на руків'я неіснуючого меча.

-- Бачиш їхню зброю? – запитав Хольгреном. – За нею майбутнє.

Я засміялася.

-- Це забавки. Єдиний спосіб вбити когось аркебузом – це відлущувати ним. За час потрібний, щоб його зарядити, добрий лучник прикінчить п'ятьох.

-- Ха, але скільки часу потрібно, щоб так добре опанувати лук? П'ять років? Десять? Опанувати стрілецьку зброю можна за кілька тижнів. Колись їх вдосконалять, покращать скорострільність, далекобійність і влучність. Люди будуть вмирати тисячами, навіть не побачивши ворога. – Він по-дружньому обійняв мене. – Такі винаходи рухають світ вперед, Амро, а не магія.

Він зупинився і поглянув на мене своїми пронизливими очима.

-- Я хочу поділитися з тобою таємницею.

-- Гаразд.

-- Магія слабне. Сьогодні навіть найпотужніші маги не можуть зробити половину з того, що могли звичайні маги ще сто років тому. Дві тисячі років тому війни, як та що знищила Тагот, були звичною справою. За кілька днів знищувалися цілі імперії. Тепер закони фізичного світу витісняють Закони Тавматургії. Хтозна, коли магія зникне цілковито?

-- Ти говориш про це майже радісно.

-- Правда? Може й так. Раз я вже в настрої ділитися таємницями, скажу тобі ще одну. Мені не дуже подобається бути магом.

-- Жартуєш?

-- Щира правда. Як тільки помер Івуст, я втратив будь-який інтерес до Мистецтва. Але, що ще мені залишалося робити? Десять років я намагався втекти від долі, яку сам собі створив. Виходу не було, принаймні виходу прийняттого для мене. На той час це була єдина професія, якою я володів.

-- Зажди. Ти хочеш сказати, що крім шаленої вилазки в Тагот, існують інші розв'язання твоєї проблеми?

-- Ні. Повір мені, всі ліки, які я знайшов, були гіршими за хворобу. – Він зупинився і повернувся до мене обличчям. – Мені треба провести ще деякі дослідження і підготовку. Ми не будемо бачитися кілька днів. Підготуєш все, що нам буде потрібне для двох тижнів походу?

-- Скільки в мене часу?

-- Чотири дні.

-- Гаразд. В'ючні тварини нам потрібні?

-- Ні. Я не хочу намагатися телепортувати їх разом з нами.

-- Я все підготую.

-- Дякую. Щиро, Амро.

-- Нема за що.

Тоді він пішов геть, високий, довготелесий в похоронно-чорному одязі, чорне волосся зібране в хвостик і скріплене чорною оксамитовою стрічкою. Хольгрен ніколи не знався на моді.

Я погуляла трохи по Променаді, розглядаючи будинки, намагаючись уявити, що за "ліки" він знаходив у минулому, і як вони

можуть бути гіршими, ніж якийсь демон, що цілу вічність триматиме твою душу, наче забавку.

Для цього моєї уяви виявилось замало.

Хольгрен з'явився на світанку четвертого дня. Вузькими дерев'яними сходами ми стягнули пакунки до карети, що чекала внизу. Був сірий, туманний ранок. Кучер виглядав як привид, що всівся на козли карети, кінь, в якого з ніздрів вилися завитки подиху, виглядав як кошмар.

-- Куди ми направляємося? – запитала я.

-- Виїдемо за місто. Відразу за Джакос-Роуд є невеличкий вільховий гай. Відповідне місце, щоб відкрити портал – не надто далеко, і жодної оселі в радіусі півтора кілометра.

-- Боїшся, що можеш спричинити руйнування?

-- Ні. Як я вже казав, небезпеки немає ні для кого, крім мене. Просто не хочу привертати зайвої уваги.

Я буркнула і спробувала знайти зручну позицію. Якщо вдасться, я мала намір проспати всю поїздку каретою. Я ніколи не була ранньою пташкою.

Сон виявився марною надією. Навіть найкращі вулиці Люсерніса далеко не гладкі, тому карета підсакувала і немилосердно нас підкидувала. Не знаю, через нього, себе, чи дурну затію, яку ми задумали, але того ранку я була в паскудному настрої. Пізніше, я думала про кожен дрібну деталь тієї поїздки – запах мила Хольгрена, час від часу тихе бурмотіння кучера, цок-цок кінських копит по бруківці, а тоді їхній приглушений стук в багнюці Джакос-Роуд – думала про всі ці незначні деталі й запитувала себе, чи зробила б я щось інакше, якби знала, що трапиться.

Екіпаж скинув нас посеред поля. Під час поїздки ранковий туман розсіявся. День обіцяв бути теплим і сонячним.

До обраного Хольгренем гаю було ще більше кілометра. Єдиним способом добратися туди було через поля з рослинами до пояса. Я й гадки не мала, що це були за рослини, але вони жахливо смерділи і приваблювали хмари комах. Я змусила Хольгрена нести два пакунки. Поки ми дійшли туди, ранок майже закінчився. Я вся спітніла і в мене було пів десятка неприємних укусів. Хольгрен залишався

незворушним. Я кинула свій пакунок і зробила великий ковток води, мовчки проклинаючи всіх магів.

-- Може відпочинь кілька хвилин? – запропонував він.

Я кинула на нього лютий погляд.

-- Може покінчимо з цим?

-- Гарзд.

Він заліз у кишеню, витягнув коротку червону нитку і поклав її так прямо, як тільки міг у траві перед собою.

-- Допомагає сконцентруватися, -- пояснив. Взяв на плечі один з паунків і повернувся обличчям до нитки.

-- Стань поряд зі мною, -- сказав він.

Я закинула другий пакунок собі на спину, а громіздкий третій незграбно взяла під пахву. Я хотіла, щоб про всяк випадок, одна рука була вільною. Стала справа від нього. Наші плечі торкнулися.

-- Не надто близько. На відстані кількох сантиметрів.

Тоді він схилив голову. Глибоко, повільно вдихнув. Тепер він не здавався довготелесим – він був у своїй стихії, працював з силами, яких мені ніколи не збагнути. Його обличчя набуло вигляду хижого птаха: лютого, дикого, прекрасного. Знайомий холодок, що супроводжував його використання магії, поповз мені по потилиці. Повіяв вітерець, трава захиталася, а коли вітерець переріс в бурю, похилилася. Я поглянула на нитку, вона була натягнута, немов невидимими руками. Нитка бринькнула, коли вітер промчав по ній – а тоді зникла.

На її місці знаходився перламутровий прямокутник десь метр шириною й два з половиною метри висотою, що ледь помітно сяяв.

-- Ти перша, швидко. Я за тобою. – Голос в нього був напружений.

Я глибоко вдихнула і зробила рішучий крок вперед.

Відчуття було не з приємних. Мені бракує слів, щоб це описати – достатньо сказати, що моє тіло не було пристосованим існувати чи то в іншому світі, чи то в просторі поміж світами, з якого були зроблені двері. На щастя це відчуття було коротким.

Перше, що я побачила, були джунглі. Я почула запах смерті, гнилий сморід трупів. Задихаючись, я зробила два непевних кроки вперед, прямо перед собою я мигцем зауважила іржаво-червоні, кам'яні колони. Тоді повз мою голову промайнуло щось маленьке, коричневе і страшно швидко.

Позад мене закричав Хольгрен.

Якби я не була обтяжена двома пакунками, я б могла вчасно вихопити ножа, могла б пронизати цю тварюку перш ніж вона дотягнулася до нього. Я повторюю це собі, і інколи я в це вірю. Може це навіть правда. Так трапилося, що одним потужним, розпачливим кидком я прибила її до дерева. Вона звивалася, шипіла і видавала пронизливі крики, що розривали мені барабанні перетинки й боляче вібрували в голові.

Але було запізно.

Тварюка вдарила Хольгрена в щоку – лишень поверхнева, дрібна рана, але він кричав і кричав, немов вона пробила його наскрізь. Я кинула пакунок, схопила його спереду за сорочку і потягнула на непевних ногах до кам'яних колон. Навколо нас звивалося розпухле, воскове листя, чи то в муках, чи в очікуванні. Я тягнула Хольгрена за собою, намагаючись якомога швидше пробратися через густу рослинність. Він продовжував кричати. Неподалік від нас лунав розкотистий кашель якогось хижака. Я намагалася не думати, як він виглядає. Хольгрен впав на коліна. Рухаючись спиною, останніх кілька метрів я протягнула його за лямки ранця. Його обличчя почало розпухати. Він дивився на мене з агонією в очах. Губи розтягнулися, відкриваючи зуби, а кричати він переставав тільки щоб набрати в легені повітря. Я цілковито зосередилася на тому, щоб дотягнути його до безпечного місця.

Несподівано мої п'яти торкнулися бруківки. Розпачливо зойкнувши, я повністю витягнула Хольгрена з джунглів і поклала на бік. Спробувала стягнути з нього пакунок, але все його тіло почало розпухати. Я зрізала пакунок йому з плеч, розстебнула комір, пояс, черевики. Я не могла придумати, що ще зробити.

Він кричав, поки пухлина не перекрила йому горло.

Я тримала його за руку, поки все не закінчилося. Коли він помер, я якийсь час сиділа поряд з ним, ні про що не думаючи, нічого не відчуваючи.

Я дивилася на розпухлу, почорнілу руку в своїй і думала, яка вона бридка. Його руки завжди були такими тонкими й тендітними, ледь не жіночими, завжди з досконалим манікюром, без мозолів. В нього були ніжні руки. Тепер його пальці виглядали як жирні чорні сосиски.

Я закрила очі, повернула голову і мене вирвало. Коли я закінчила, то нерухомо сиділа з холодом в душі. І тоді я його почула.

В джунглях був якийсь рух. Я підвела погляд і побачила, що на мене дивляться десятки очей. Якесь шарудіння і переміщення, але ніщо не наслідувалося вийти, щоб докінчити роботу. Я відчувала, як пульсує ненависть, мовчазна, потужна. Може ті очі відчували, мою ненависть у відповідь.

Я відтягнула його ще трохи і глянула навколо. Напіврозвалені будинки, деякі величні, деякі скромні. Я шукала поки не наштовхнулася на зарослий сад, обгороджений з трьох боків. Я поховала його там, під могутнім тисовим деревом.

Лопати в мене не було – вона була в пакунку, що залишився в мертвих землях. Я справилася ножем і мискою. Не знаю, скільки часу мені це зайняло – напевно години. Земля була відносно м'якою, а могила мала тільки приблизно метр глибини. Якби в мене залишилися сили, я б викопала другу могилу для себе, бо була переконана, що здохну тут, в Таготі. Просто мені здавалося, що не варто витратити зусилля.

Він був страшно важким. Мені довелося закотити його в могилу. Він приземлився обличчям вниз, я не могла знести цього, тому злізла за ним і зрештою повернула, щоб він дивився в небо. Скориставшись мискою, я почала засипати могилу, але не могла змусити себе кидати землю йому на обличчя. Довший час я вагалася, нарешті вирішила відрізати шматок полотна і вкрити його. Після цього пішло краще.

Засипавши могилу, я почала втрачати контроль над собою. Я виявила, що пригладжую землю руками, намагаючись зробити її ідеально рівною. Почула дивне скімлення, тоді зрозуміла, що це я. Змусила себе перестати. Я згорнулася калачиком поряд з ним, міцно притиснувши кулаки до живота.

Без Хольгрена, щоб відчинити портал, я була в пастці, остання жалюгідна мешканка Тагота.

Тієї ночі падав дощ, повільний, дрібний дощик, що капав на листя над моєю головою і розм'якшував голу землю на могилі Хольгрена. Дощ розбудив мене, я накинула вовняний плащ і сиділа на землі в очікуванні на світанок.

Поки я так кулилася, щось мене гризло. Було дуже тихо: не співали птахи, не шаруділи звірі, великі чи малі. Я питала себе, чи за століття смертельні землі якимось чином не поглинули всю міську фауну.

До середини ранку дощ вщух. Я почала потрохи оглядати руїни, складаючи карту міста в голові, коли зауважила, як над містом ширяє і кружляє яструб. Це була перша нормальна тварина, яку я побачила поблизу Тагота. Я стояла, спостерігала за його польотом і заздрила його свободі.

Він описував повільні кола, ширяючи неспішно вниз до оточеного стінами Табернакля в центрі міста. Я припустила, що він побачив якийсь дрібний рух і почав полювання. Я зацікавлено спостерігала, думаючи, що за цими високими кам'яними стінами ховається здобич.

Яструб опустився повільно, ще повільніше, до приблизно тридцяти метрів над високими золотими куполами Табернакля.

Я почула пронизливий крик, такого я ще в своєму житті не чула. Мною прокотилася хвиля болю, однак я чомусь була впевнена, що мене заділо тільки відлуння від... від чого б там не було.

Вся його сила влупила по яструбу. В ту ж мить він був мертвим. Його граціозний політ перетворився в стрімке падіння, і він гепнувся в околиці Табернакля. Після цього настала цілковита тиша.

Я вирішила не проводити розвідку поблизу Табернакля.

Я була в Таготі вже шість місяців. Виживала в основному на корі й личинках. Очевидно древні таготці не надто полюбляли садівництво, бо в місті не росло майже нічого їстівного. Там був невеличкий гай з фінікових пальм. Невдовзі я відрила, що поїдання надто великої кількості фініків шкодить мені більше, ніж не їсти взагалі. Я знайшла і спустошила грядку дикого чока, скубала конюшину, як якась корова. Голод переслідував мене, як збирач боргів.

Як я не намагалася прогнати спогади про Хольгрена, я часто думала про нього. Ми познайомилися багато років тому, коли він найняв мене допомогти йому в роботі, на яку його найняли. Яким би добрим магом Хольгрен не був, скритність не була його сильною стороною. Наші вміння доповнювали одне одного. З часом наші професійні відносини стали постійними. Ми навіть стали друзями. У своєму житті я втрачала інших друзів, інших партнерів, і хоча

підозрюю більшість з них потрапили в одне з дев'яти кіл пекла, я не знаю цього напевно. На відміну від Хольгрена. Я думала про всі оті дрібниці, які він робив, щоб подратувати мене: зверхні погляди, зневажливі репліки, або ще більш зневажливе мовчання. Від цього мені тільки більше бракувало його.

За час свого перебування я обійшла майже кожен клятий сантиметр Тагота, за винятком будинків найближчих до Табернакля. Я відсиджувалася в порожніх будинках і раніше, коли була настільки бідна, що не могла дозволити собі якогось помешкання, або переховувалася від міської варти. Відчуття порожнечі було моторошним, бути оточеною признаками життя і проживання, бути цілковито самотньою. Тагот був зовсім не таким. Тут було значно гірше.

Дім за домом, будинок за будинком, купи каміння на камінні, все було порожнім, позбавленим найменших признаков присутності людей. Окрім самих будинків, єдиним слідом, який я знайшла в Таготі, що вказував -- тут жили люди, були черепки посуду. Стіни не оживляли ніякі фрески, у вікнах не було скла, ніяких меблів, ніяких дверей, ніяких робочих інструментів, нічого. Не було навіть дитячих іграшок. Тільки порожній будинок за порожнім будинком, і вкрита листям підлога. Тагот взагалі не був містом; це був величезний кам'яний скелет, залишений тут богами, щоб вітер мав чим бавитися.

Я спала. Сон був свободою, уві сні минав час, і сон зберігав енергію. Так протікали місяці – сон, пошуки їжі, розвідка. В такому порядку. Поки сам сон не почав становити проблему у вигляді снів.

Спочатку вони були доволі невинними. Мені снилися всякі дурниці: день народження з коржиками з медом, корчма, в якій я колись зупинялася, де подавали гриби з ячменем у винному соусі. Мені снилася їжа: бараняча ніжка, печений заєць, якісь варені коренеплоди приправлені маслом і часничком, смажена рибка... Я бенкетувала уві сні й вмирала з голоду наяву.

Повільно мої сни перетворилися в щось інше.

Бурмотіння, бубоніння, шепіт, різкі крики і довгі мовчанки вдиралися в мої сни. Навіть посеред снів я знала, що це все народжувалося не в моїй голові чи душі. Я припадала до землі, тремтіла, не дивлячись на сильну літню спеку, прокидалася вся в

холодному поту. Поки я спала, в моїй голові щось рухалося. Я відчувала його величезну силу і його страждання.

Чи був це Хольгрен, що якимось чином намагався встановити зі мною контакт? Чи це мало якесь відношення до цього місця, Табернакля, чи смертельних земель? Я не знала. Я тільки хотіла, щоб це припинилося. Після того як ці сни розпочалися, я почала відтягувати сон, наскільки могла.

Гадаю, це посприяло тому, що я трохи з'їхала з глузду, було останньою соломинкою. Я блукала околицями міста, звісно, ніколи не наближаючись до Табернакля, і проводила розвідку. З нудьги я копирсалася в землі, знаходила в основному каміння. От тільки люди у всі часи думають однаково; вони схильні ховати свої коштовності в тих самих місцях – під відсувними каменем чи плиткою в каміні, за тонкою штукатуркою, закопаними в саду. В результаті я зібрала достатньо, щоб купити три чи чотири гарних особняків неподалік Променаду в Люсернісі. На жаль золотом чи коштовним камінням не наїсися. Не підкупиш ошаленілих від чарів монстрів. Жодними скарбами не викупитися мені з цієї пастки.

Одного дня я почала жбурляти все оте багатство в джунглі, жменю за жменю монет, самоцвітів, ювелірних виробів. Знаю, я щось кричала, але й гадки не маю, що. Може це навіть не були слова.

Коли зникла остання монета, я опустила на бруківку і заплакала, голосно схлипуючи з розпачу. Ніхто не бачив і не чув мене, окрім отих злобних, всюдисущих очей в джунглях.

Пори року змінилися, потім ще раз, перш ніж я побачила іншу людську істоту. Дозріли певні гіркі горішки, і я була високо на дереві, несамовито трясла гілку повну горіхів, коли з джунглів за площею мені в око впав якийсь блиск. Спрацювала вироблена за роки звичка і я завмерла. Тут нагорі я почувалася відкритою, хоча знаходилася понад нормальною зоною прямої видимості. Я залишилася на дереві. Більшість мого тіла приховувало листя і гілки. Я нерухомо лежала на гілці й напруживши слух, спостерігала за стіною джунглів.

На віддалі я почула лайку на госландському діалекті. Огидне листя смертельних земель затремтіло, захиталося. Серед нього вигулькнула голова і шия мула, вуха притиснені до голови. Він стрімко

вийшов і пошкандибав по вирваній бруківці площі, величезний тюк на спині, позад нього вкритий потом чоловік в кольчuzі.

-- Дурнувата тварюка! – крикнув він на мула. Тоді раптово зупинився, оглянувся і вигукнув через плече. – Все! Ми на місці! Скажи Герцогу, Йорне!

Я почула приглушену відповідь, і чоловік в кольчuzі лайкою погнав мула далі по площі. Позад нього почувся сміх і крики, і з'явився загін солдатів.

Розділ 2

Загалом, зі смертельних земель вийшло близько двадцяти вояків і вдвічі більше мулів. Вони виглядали на змучених подорожжю. А ще дивовижно живих. Цей факт цікавив мене набагато менше, ніж продовольство, яке я була впевнена, несли деякі з мулів. Від самої думки про солону свинину і сухарі в мене потекла слинка. Я боялася, що вони почують через всю площу, як в мене бурчить в животі. Я проковтнула слину, притиснула вільну руку до впалого живота і завмерла.

Один чоловік виділявся серед решти. Коли інші вели мулів, він їхав верхи на прекрасному гнідому мерині. Коли інші мали на собі кольчуги, він був одягнений в позолочені напівлати. Все в ньому кричало, що він з благородних. Герцог Виборзький, припустила я. Він сидів верхи на своєму коні й кидав довгий, пильний погляд навколо себе. В мене похолола потилиця, я цілковито завмерла: не дихала, не кліпала. Його очі сковзнули повз мене. Вперше за багато місяців я забула про голод.

Він зліз з коня, і я побачила, що він не з високих. Рідке світле волосся сягало йому до плечей, воно було розпущеним. В той час, як інші в його загоні були брудними й дуже загорілими, він був блідим, одяг і броня без жодної плями. Він мені відразу не сподобався.

Загін почав розбрідатися по площі, знімати тюки з мулів, пити воду з бурдюків, стягувати чоботи, кидати побіжний погляд навколо себе. Майже відразу Герцог тихо поговорив з одним з чоловіків, очевидно офіцером, і той почав викрикувати накази.

-- Немає часу роззявляти рота і байдикувати, вилупки! Не зупинятися! Станемо табором перед храмом, але тільки після того, як проведемо розвідку міста. Рухайтеся!

Солдати підкорилися, незадоволено, але похапливо. По дорозі далі в місто, вони пройшли повз мене, жодного разу не глипнувши вгору. Коли вони відійшли на безпечну відстань, я сковзнула з дерева, зібрала кілька горіхів у обдерті поли сорочки, і пішла крадькома у безпечне, затишне місце на протилежному боці міста.

Шість місяців я не бачила жодної живої душі. Це був мій перший і ймовірно єдиний шанс втекти з Тагота. Я повинна була думати про те, як їм вдалося пройти крізь смертельні землі... а принаймні, як здобути щось з їхнього провіанту. Однак я думала про Герцога. Що я відчула в ньому через площу.

Я відчула, як від нього хвилями накочувала сила, сила, яку відчувала тільки від Хольгрена, коли той активно використовував чари. Того вечора, коли я кралася геть, то мене гризло ще одне почуття: Страх.

Коли я крокувала за кілька метрів від краю смертельних земель, за мною слідкувало декілька сповнених ненавистю пар очей. Пильних, злобних і терплячих. В мене не було сумнівів, якби я висунула руку або ногу за цю невидиму межу, їх би відкусили, а то й гірше. Мабуть, Герцог і його люди мали якийсь захист, що дозволив їм пройти безпечно до міста. Що це було? Я ляснула себе долонею по чолі, змушуючи себе думати. Що це могло бути? Швидше за все щось магічне. Накладені на них чари? Де вони знайшли когось настільки потужного чи вмілого, щоб їх накласти? Сам Герцог? Мало ймовірно. Щось, що протистоїть смертельним землям, недоступне навіть для нього.

Я крокувала далі, не звертаючи уваги на вже знайомих монстрів, що слідкували за моїм кожним рухом. Отже, не чари. Якийсь артефакт? Якщо так, це може бути будь-що, мати будь-яку форму. Що б це не було, воно достатньо мале, щоб його носила людина на собі, або в багажі – я не зауважила нічого незвичного. Швидше за все, щось настільки важливе не залишать на спині мула. Вони прагнутьимуть, щоб воно було в безпеці, щоб його можна було легко захистити.

Герцог захоче мати його під рукою, для перестраховки.

Подорожуючи по смертельних землях, Герцог, який боїться смерті, ніколи не випустить його з рук.

Я зупинилася, сіла і закінчила свій обід з горіхів і личинок. Зазвичай, я відчуваюся краще, коли знаю кого мені потрібно обікрати.

Але не цим разом. Це було мені не під силу, і я це розуміла.

Я кралася по табору туди, де спав Герцог – він влаштувався в шовковому наметі, в той час, як його люди, ті, що не стояли на варті, загорнувшись в ковдри, лежали на землі. Після смертельних земель, Тагот видавався їм оазою миру і здорового глузду. Не скажеш, що вони були насторожі, мене це влаштовувало.

Буря, що наближалася, теж мене влаштовувала. Хмари, мов велетенські сірі стіни, з блискавками всередині, вже затьмарили східне небо і швидко наближалися до міста. Якщо мені пощастить, я зможу скористатися початком бурі, щоб прикрити свій відступ, коли запахне смаленим. Мені потрібно було тільки залізти й здобути талісман до того, як буря розбудить Його Милість.

На пузі, я повільно рухалася по вкритій бруківкою площі перед воротами до Табернакля до задньої стінки намету. Я витягнула ніж з піхви на передпліччі, прикриваючись, щоб він випадково не блимнув на світлі.

Повільно, обережно, а головне тихо, я розрізала шовк намету рівно настільки, щоб пролізти. Десь вдалині загуркотів грім, і я почула, як всередині намету йому відповідає стогін. Я подумки вилаялася. Звісно, що в Герцога чуткий сон.

Я просковзнула в намет. Я не знала де талісман, чи як він виглядав. Але я знала людську природу, і я знала де люди схильні ховати свої коштовні речі.

Працюючи швидко і навпомацки в темряві, я перевірила все, що було в наметі. Поверхневий огляд тюків Герцога не дав нічого. Там більше не було нічого, що виглядало на схованку. Так нишком, як це тільки можливо, я підкралася до самого Герцога, який спав на низькій, вкритій хустром розкладачці.

Я не витрачала час, намагаючись обшукати його – для цього потрібно дві руки, що залишало одну руку неприємно позбавленою зброї. Тому я просто приставила ніж до шкіри над сонною артерією і сказала:

-- Не рухайся і мовчи.

Він відразу прокинувся, його шалені очі не були затуманені сном.

-- Тебе за це випотрошать, -- сказав він м'яко.

-- Що жодних “хто ти, що це все означає?” Чи хоча б “ти знаєш, хто я?”

Він дивився на мене, абсолютно нерухомий. Його очі були світло-блакитними або сірими. В темряві вони виглядали немов кольору слини. Вони промовляли тисячу слів, оті очі. І жодне з них добре.

-- Слухай сюди. Віддай мені талісман, який дозволив тобі пройти крізь смертельні землі, і я не вб'ю цей ніж тобі в шию.

Він глянув на мене і навіть в темряві мені було важко дивитися в ті дивні, бліді очі.

-- Я можу померти відразу, від одного удару, -- сказав він. – Або вмирати повільно з голоду, як це, безсумнівно, робиш ти. Я знаю, що вибираю, дівчино.

-- Я справді не хочу вбивати тебе, Герцогу, але вб'ю. Де талісман?

-- Опустити ніж і ми все обговоримо, -- раптово його тон став заспокійливим, розважливим. Це в мене відразу викликало підозру.

-- Заткни пельку.

-- Справді, в цьому немає потреби. Я нагодую тебе, а коли закінчу тут справи, ти можеш вирушити з нами з Тагота. Опустити ніж. Бачиш, він стає страшно важким. Гей, в тебе ледь вистачає сили, щоб тримати його, куди вже там погрожувати мені.

-- Заткни пельку.

Але якимось чином, він мав рацію. Моя рука тремтіла, як я намагалася втримати ножа. Я підняла другу руку, щоб підтримати її, і в моїй голові вибухнув біль. Несподівано я опинилася на руках і колінах на землі, а біль був такий страшний, що мені хотілося блювати. Герцог стояв наді мною, хитаючи головою.

-- Здається я зламав собі суглоб пальця об твій твердий череп, моя люба.

-- Треба було просто вбити тебе і забрати його, -- проскрипіла я.

Він витягнув з-під сорочки просте намисто і дивився на нього, немов розмірковуючи.

-- Так, треба було. Я б так вчинив.

І він посміхнувся. Наступний удар був ногою. На щастя він позбавив мене свідомості.

Голоси. Бурмотіння, погрози, крики. Зойки і схлипування. Стогін когось у жахливому, страшному болю. З тих, яких нікому не

витримати. Передсмертний хрип супроводжував мене на шляху з колодязя забуття. Або минув мене по дорозі вниз.

Я була мокра і мені було холодно. Я сильно тремтіла. Не чула рук. Вони були десь за спиною, дуже далеко. Ноги були прив'язані до рук, не так туго. Мені не хотілося відкривати очі. Однак я відкрила їх і побачила обличчя мерця.

В нього був розколотий череп, дощ і кров стікали по його обличчю і збиралися у відкритому роті.

Я так і знала, що не треба було відкривати очі.

Я глянула навколо, куди завгодно тільки не на труп поблизу мене. Я лежала на бруківці на площі, посередині між воротами в Табернакль і наметом Герцога. Один з солдатів зауважив, що я поворухнулася і когось покликав. Вийшов офіцер і присів поряд зі мною. В нього було тверде обличчя, нескладне і пласке, і воно не зраджувало жодних емоцій.

-- Через тебе загинув один з моїх людей, ти тупа, злодійкувата суко.

-- Ти мене переплутав з якоюсь іншою тупою, злодійкуватою сукою. Вже кілька місяців через мене ніхто не гинув.

-- Заткнися. Вік був доброю людиною, добрим солдатом. Ти прокралася в табір під час його варти і за це Герцог порішив його.

-- Що тобі сказати? Мені прикро, що старий Вік працював на кровожерливого психопата?

Він встав і копнув мене у бік.

Коли я віддихалася, то сказала.

-- Кому потрібна логіка, якщо у нього є ковани чоботи, га?

Він плюнув на мене.

-- Логіка? Тобі потрібна логіка? Ти збиралася вкрасти талісман і залишити всіх нас тут здихати. Як тобі така логіка, брудна злодійко?

-- Неправда. Після того як виберуся, я мала намір найняти когось, щоб витягнути вас.

Може я б так і зробила.

-- Ага, -- сказав він.

-- Хочеш – вір, хочеш – не вір, я б вас витягнула. Це більше ніж твій Герцог зробив би для мене. – Я з зусиллям встала на коліна. – Слухай, я могла прикінчити Герцога і забрати намисто. Це було в моїх

силах. Якщо я хотіла, щоб ви всі загинули, чому я так не зробила? Навіщо я ризикувала?

Якусь мить він мовчав.

-- Може ти вразлива, -- нарешті процідив він.

-- Вірити в це, було б поважною помилкою з твого боку, капітане.

-- Лейтенанте.

-- Як скажеш. Слухай, ти хоч знаєш, чому ви тут?

-- Герцог щось шукає.

-- Ну, він точно не на вечірній прогулянці. Він шукає артефакт, який дасть йому безсмертя. Якщо він прикінчив – Віка, здається? – просто так, як гадаєш, чи його щось зупинить від вбивства решти з вас, коли він отримає те, що хоче?

-- Він ніколи цього не зробить. Йому нізащо не справитися з нами всіма.

-- Правда? Він виглядає на такого, що не любить ділитися своїми таємницями, а вас, готових їх розпатякати, надто багато.

Я випробувала мотузку, що зв'язувала мені руки. Марно. Я вже навіть не відчувала рук.

-- Йому навіть не потрібно вбивати вас. Просто залишить тут.

-- Ведеш приємну бесіду, лейтенанте?

Навіть крізь шум дощу і гуркіт грому я повинна була почути, як підійшов Герцог. Чесно кажучи, він мене дратував.

-- Слухаю, як ця мерзота намагається відкараскатися від смерті, Ваша Милість.

-- Не раджу, лейтенанте. Хтозна, яким ядом вона може отруїти твої вуха.

-- Як скажете, Ваша Милість.

Лейтенант зник.

Герцог дивився на мене зверху вниз. Я дивилася на нього знизу вверх.

-- У тебе страшні очі, ти в курсі? – нарешті запитала я.

-- Прикуси язика, люба, бо здохнеш зараз, а не вранці. Мені подобається бачити, що я роблю. Змусиш мене поспішити, і я постараюся, щоб ти відповідно страждала.

Якусь мить я обмірковувала його слова.

-- Ти не вб'єш мене, -- сказала я.

Герцог підвів брову.

-- Ти не вб'єш мене, бо я тобі потрібна.
-- І навіщо, скажи мені, будь ласка?
-- Ти не знаєш, що там в Табернаклі, або що саме ти шукаєш... ні де воно, ні як воно виглядає. Тобі потрібен хтось такий як я, щоб здобути його.
-- Моя люба, я магістр Мистецтва. Навіщо мені злодійка?
-- Якби ти думав, що найкращий варіант – здобути цю цяцьку самому, ти б ніколи не запропонував нагороду в десять тисяч марок.
-- Нагорода за доказ існування міста. Не за артефакт.
-- Ти хотів, щоб хтось знайшов артефакт і виніс звідси, а ти міг відібрати його. Так було б набагато простіше.
-- Тепер ти збилася з обґрунтованого припущення на шалені гіпотези. До того ж ти мені набридла. Добраніч, маленька злодійко. З нетерпінням чекаю нашого побачення вранці.
Він пішов геть, назад у свій намет.
Чорт.

Третя година ранку? Четверта? Дощ не припинявся. Люди Герцога вже давно розклали свої непромокальні намети. Не дивлячись на мерзенну відразу до мертвяка поряд зі мною і страх самій перетворитися в трупа, мені вдалося подрімати кілька жалюгідних хвилин, коли я почула, що хтось наближається. Я підвела погляд. Лейтенант. Він присів переді мною і довго вдивлявся в мене.

-- Що? – нарешті пробурмотіла я.
-- Через кілька годин тобі гаплик. Ти це розумієш?
-- Схоже, що так. Якщо ти прийшов позлортішатися, то давай швидше. Я тут намагаюся виспатися, щоб завтра добре виглядати.
-- Я хочу поставити тобі запитання, і хочу, щоб ти, якщо можеш, відповіла чесно.
-- Для тебе все, що завгодно, друже.
-- Ти дійсно думаєш, що Герцог покине нас тут, якщо ми знайдемо артефакт?
-- Так. Я дійсно так думаю. Тобі краще знати, на кого ти працюєш.
-- Це наше перше завдання з Герцогом. Він викликав нас з прикордонних фортів, щоб ми захищали його під час цієї експедиції. Він сказав, що йому потрібні загартовані бійці.
-- Лейтенанте, ти що, вчора народився?

-- Це ти про що?

-- Забудь. Вірніше ні, не забудь. Невже ти не розумієш? Йому дійсно потрібні загартовані бійці, такі, що не знайомі з його репутацією зрадника, брехуна, вбивці й психопата. Він потребує воїнів, яким він може довіряти. Яких не шкода.

Він довго мовчав. Я спостерігала, як до нього доходить, спостерігала, як в нього стискається щелепа і очі стають холодними. Він встав і швидким кроком пішов геть.

-- Добраніч, лейтенанте, приємних снів. Побачимося вранці, коли мене закатують до смерті.

Я закрила очі й зосередилася на диханні. Як якась дурепа, я нагадала собі, що за кілька годин мене закатують до смерті.

Я знов почула кроки лейтенанта. Я підвела погляд і він кинув поряд зі мною мішок. Витягнув з-за пояса ніж і перерізав мотузку. Я опустила свої мертві руки на коліна, випростувала ноги.

-- Коли в них повернеться кров, буде так боляче, що тобі захочеться кричати. Не треба. В сумці їжа.

-- Дякую, лейтенанте.

-- Мене звати Гнаррі. А тепер послухай. Ось як я це бачу. Ми виберемося звідси живими, тільки якщо ти здобудеш ту штуковину раніше від Герцога.

-- Це неможливо.

-- Тоді ми всі здохнемо тут.

-- Ми можемо забрати талісман від Герцога.

-- Якщо він не дасть мені привід, я цього не зроблю. Я присягав на вірність.

-- Тоді ти дурень, Гнаррі.

-- Я офіцер на службі в Герцога.

-- Це одне й те ж.

-- Знайти артефакт або залишитися тут і померти з голоду. Тобі вибирати.

В цю мить ожили мої руки. Мені довелося придушити крики.

Гнаррі встав і сказав.

-- Якби ти дійсно була розумною, ти б зауважила, що у Віка в чоботі є ніж. Якби ти була хоча б наполовину така спритна, як ти собі думаєш, ти б давно вже втекла.

Я б сказала йому, що про нього думаю, якби не була зайнята тим, що прислухалася до агонії в руках. До того ж він не почув би мене. Знов здійнялася буря, і з шумом проносилася містом.

Я з зусиллям відповзла від табору Герцога і заховалася в сухому закутку, в якому тримала своє спорядження, жадібно проковтнула галету і в'яленого крілика, і розглянула всі варіанти. Нічого хорошого. Залишитися тут і вмерти з голоду, або знов повернутися в табір Герцога і спробувати вкрати талісман, або зробити набіг не Табернакль і спробувати вкрати артефакт. Чорт, чорт, чорт.

Я повернулася туди, де залишила своє спорядження, витягнула з пакунка інструменти й абордажну кішку і пішла крізь штормовий вітер в протилежний від табору Герцога бік Табернакля. Вилізла на стіну і оглянула землю вниз. Там панував чорний безлад з листя, видимого тільки під час коротких спалахів блискавки.

Два варіанти. Або зіскочити вниз і пройти до одного з будинків з куполами пішки, або спробувати зачепитися кішкою за купол і залізти зверху. Мені не дуже хотілося волочитися крізь ті джунглі. Там могло бути все, що завгодно. Однак, буде важко зробити добрий кидок на цьому вітрі. Я пригадала яструба, його безвольне падіння з неба.

Зрештою, я вирішила піти верхом. Якщо не вдасться зачепитися кішкою, я завжди можу злізти вниз. І якщо пощастить, буря приховає мої рухи.

Кішка зачепилася з восьмого разу. Коли мені це вдалося, я забила в стіну невеличкий гак і закріпила мотузку, тоді почала дертися нагору до купола під кутом приблизно в двадцять градусів. Дошкульний дощ змішувався з моїм холодним потом, кожної миті я чекала на смерть.

Буря хльостала мене, шмагала мене, жалила в руки й обличчя, намагалася відірвати мене від мотузки. Блискавка била в місто навколо мене, інколи так близько, що я відчувала її запах. Чим далі я дерлася, тим стрімкішим ставав кут. Мотузка увібрала дощ як губка і почала провисати. Мої натружені руки несамовито боліли. Це були найважчих двадцять метрів, які я здолала у своєму житті. Кожної миті я очікувала, що той таємничий крик перетворить мої кістки в пудинг і зупинить моє серце. Я добралася до південного купола, стала ногами на виступ і знесилено впала, змушуючи себе знов дихати нормально.

Я була на місці. Що далі?

Перше, що я зауважила – купол був не просто позолоченим. Він був золотим. Суцільна золота обшивка, хтозна якої товщини. Вона виглядала так, немов була вилита з одного шматка, а це було неможливим. В одному цьому куполі було достатньо золота, щоб відразу купити пів Люсерніса. Я не змогла стримати сміх. Якщо я придумаю, як перевезти це все, то буду найбагатшою жінкою в світі.

Наступним, що я зауважила, було щось схоже на вентиляційні отвори на самій верхівці, у вигляді клинів, розташовані рівномірно навколо центрального шпиля. Я підлізла трохи вгору і побачила, що це дійсно вікна, а принаймні були колись. Скло в них давно було розбите. Тільки по краях вціліло кілька нерівних осколків. Осколки були якимись дивними. Я витягнула один і придивилася. Він був темно-синім. Мабуть, в свій час, до того, як вікна побилися, всередині було красиво. Що більш важливо, я могла залізти всередину, якщо придумаю як спуститися.

Вікна були настільки широкі, що я могла прослизнути всередину, але якщо зістрибнути, можна було поламати кістки. Я кинула погляд на свою мотузку. Вона не допоможе, намертво прив'язана до зовнішньої стіни. Звідси мені її не відчепити, а запасної я з собою не взяла. Внутрішній нахил купола був надто стрімким, щоб намагатися пролізти без допомоги. Я зітхнула, вилаяла себе, і поклала руку на тонкий шпиль.

В цю мить в шпиль вдарила блискавка, від її неприборканої сили моє тіло забилося в конвульсіях. В той самий час з глибин купола піднявся крик, бульбашка нестерпного болю, що була більше ніж тільки звуком. Вона обкутала мене і перетворила мій власний біль у невеличкий куток агонії, що обволокла весь світ, і відключила мене.

Десь далеко, дуже далеко, дзижчання крил бабки збільшене в тисячу разів. Гул і скрегіт металу, який без кінця-краю викручують. Мені здавалося, я чула Хольгрена, який наказував мені прокинутися.

Повільно я відкрила очі, проте не могла змусити їх сфокусуватися. Голос Хольгрена зник. Його замінив інший голос, який я чітко чула понад гулом і скреготом.

Прокидайся. Ти повинна прокинутися.

-- Щ? Я закін робо по господар, тат. – Щось не так з моїм голосом. Приглушений. Більше ніж приглушений. Пропав? Ні, теж не зовсім те.

Негайно прокидайся, і не рухайся, поки не знатимеш, що робиш.

Я ще раз спробувала відкрити очі. Побачила тільки темряву.

-- Чудово, я осліпла, -- промимрила я. Щось не так з моїм голосом, щось колело мені в талії, і в мене пульсували болем руки, особливо права.

Ні, не осліпла, просто дивишся в темряву. Проте тебе оглушило.

Нарешті я повернулася до реальності. Все моє тіло звисало з одного з вікон купола. Я не впала вниз просто дивом. Повільно я відсунулася від провалля.

Тепер спускайся до мене.

-- Я так не думаю.

А швидше – дідька лисого. Те, що було там внизу, говорило в моїй голові. Я вже воліла спробувати щастя з Герцогом.

Самій тобі ніколи не перемогти Герцога, нишком, чи іншими методами. А я можу допомогти.

-- Гадаю, мені доведеться повірити тобі на слово. А тепер забирайся до біса з моєї голови.

Я зіслизнула з округлого купола на виступ і провела інвентаризацію. Глуха, за винятком гулу і скреготу, від яких в мене розколювалася голова. Мої слова були приглушені, я швидше відчувала їх в грудях і горлі, ніж чула у вухах. Долоня правої руки була обпалена. Перед очима пливло, а м'язи по всьому тілу пересмикувала судома.

Мені ніяк не спуститися вниз по мотузці, щоб не впасти. Може рослинний покрив на території Табернакля трохи пом'якшить падіння.

Сумніваюся.

Я як могла намагалася ігнорувати цей голос – цю присутність в моїй голові. Спускаюся на територію Табернакля, а що далі? Через стіну не перелізти, не в цьому стані. Тоді, через ворота – прямісінько в табір Герцога, а там смерть від тортур. Я сперла голову на добру руку і спробувала стримати сльози.

Спускайся до мене, Амро. Присягаю, я тебе не скривджу.

-- Як мені злізти?

Спускайся по шпилью. Він сягає до самої підлоги. І далі.

Я знов вилізла на купол, схопилася за шпиль, міцно доброю рукою, акуратно обпаленою, перекинула ноги в порожнечу, намагаючись в темряві. Я знайшла стрижень і обхопила його колінами, дуже

обережно просунула плечі крізь вікно і схопилася руками за стрижень під куполом. Метал був ще теплим від удару блискавки.

Я думала, що підніматися по мотузці вгору лячно. Цього не порівняти зі спуском по жердині в суцільній темряві. П'ятнадцять метрів? Двадцять? І гадки не маю, як далеко я зісковзнула, намагаючись берегти свою обпалену долоню, прилив крові й той жахливий скрегіт – все, що я чула.

Ще трішки.

Я здригнулася від цих слів у моїй голові, втратила хватку і впала останніх кілька метрів на щось м'яке, тепле, мокре і живе. Я швидше відчула, ніж почула, тихий стогін болю, і знов закричала. Я полізла рачки назад, якомога далі від нього, не звертаючи уваги на нестерпний біль в руці. Раптово камінь піді мною обвалився і я впала назад, лупнувшись головою об невидимий камінь.

Не рухайся, Амро. Ти даремно робиш собі шкоду.

З мене було досить. Годі. Якби тільки було світло – ні, тоді я б побачила те, що пронизав кінець стрижня...

Не рухайся. Дихай. В цьому залі тебе ніхто не скривдить. Не рухайся, заспокойся, бо мені доведеться затуманити тобі розум. Якщо я це зроблю, ти мені більше ніколи не будеш довіряти. Я хочу, щоб ти мені довіряла, маленька злодійко.

Я намагалася не втратити здоровий глузд. Не знаю скільки часу я просиділа в темряві, мідний запах крові оточував мене і мені хотілося блювати.

Пробач, Амро, але боюся, мені доведеться це зробити.

І тоді я відчула, як його розум обволікає мій, ніжно, невблаганно. Я немов тонула. Я перестала існувати.

Наступне, що я пам'ятаю, я прокинулася в чомусь схожому на сон. Я починала ненавидіти сни. Спочатку прийшло легеньке золоте світло, настільки легеньке, що я його не зауважила, поки не зрозуміла, що бачу різницю, коли моргнула.

Тоді в повітрі розповсюдився лагідний аромат ладану, потрохи витісняючи запах крові. Ладан, запаху якого я ніколи раніше не чула, ніжний, не пересичений. Я всьому цьому не довіряла, але допомогло. Я відчула, як до мене повертається здоровий глузд. На поверхню розуму сплигло запитання.

-- Хто ти? – прошепотіла я.

Та-Агот, бог-король, імператор, жертва. Та-Агот Безсмертний, Зраджений. Та-Агот Вічний Страждальник. Та-Агот Дурень.

-- Де ти? – прийшло наступне запитання, хоча я знала відповідь на нього.

Пришпилений до власного віттаря, простромлений небесним металом, покараний долею за перемогу над смертю і будівлю, що вистойть вічність.

-- Хто засадив тебе туди?

Моя сестра, моя наречена. Атагос Руйнівниця, Атагос-Що-Несе-Смерть, зуб гадюки, поцілунок павука, ткаля пісень сирен.

-- Що ти хочеш від мене?

Свободу. А в обмін я дам тобі вічне життя.

Світло ослабло, запах ладану зник, як і моя свідомість.

Я прокинулася зі свідомістю, що в мій розум хтось втручався. Темрява і сморід не зникли, але в мене було щось, що мене підтримувало. Лють.

Останні місяці, смерть Хольгрена, Герцог, моє понівечене тіло, пожирання кори й личинок, постійна боротьба за виживання, а тепер ще й якийсь бог грається моїм розумом... з мене було досить. Я виберуся з цієї пекельної ями, чого б це мені не коштувало, і горе всім, хто стане мені на шляху.

Спочатку мені потрібне світло.

На щастя, в сумці на поясі в мене було кресало. Тримаючи кремій в пораненій руці, я біла по ньому ножом поки в трутті не виникла іскра, потім завиток диму і маленьке полум'я. Я швиденько відірвала шматок матерії від поли своєї пошарпаної сорочки, молячись, щоб вона не була надто мокрою.

Якщо ти готова бачити, я можу дати тобі світло.

-- Заткнися.

Повільно, з димом, ганчірка загорілася. Я підняла її над головою і оглянула кімнату. Нічого, тільки голий камінь, натяк на двері зліва і справа, а посередині кам'яний віттар.

Ти готова бачити. І тоді відразу повсюди спалахнуло світло. Залитий золотим сяйвом, на віттарі лежав чоловік, пришпилений стрижнем, що проходив через верхівку купола.

Він був бронзового кольору. Його волосся косичками спадало з вітваря і збиралося в кола на кам'яній підлозі. Кров з рани текла тонкою цівкою по боках вітваря і утворювала калюжу. Її було багато. Вся підлога була залита кров'ю.

Зіниці його очей були холодними, яскравими зірками, дрібними краплинами на покривалі чорної як ніч райдужної оболонки.

Допоможи мені.

Я кинула палаючу ганчірку і підійшла до нього.

Допоможи мені, Амро. Я лежу тут тисячу років, з пробитим серцем, неспроможний померти. Звільни мене.

-- Пробач. Я не знаю, як допомогти тобі.

Я відвела від нього погляд, глянула на свої руки. Вони були вкриті його кров'ю. Я була вкрита його кров'ю. Я в ній повзала.

Я не можу нічого вдіяти з небесним металом, що утримує мене. Ти можеш. Ти якимось чином можеш зламати його. Буде нелегко, але гадаю, це можливо для смертної. Зроби це для мене і я дарую тобі вічне життя. Можеш піти геть, якщо захочеш, або залишитися тут зі мною і допомогти мені відбудувати мою імперію. Будь ласка, Амро, не залишай мене в такому стані.

Я не могла дивитися на нього. Він був у жахливому стані. Мені було його шкода, але я довіряла йому не більше ніж Герцогу.

-- Що знищило всю навколишню фауну? – запитала я.

Не розумію запитання.

-- Думаю, що розумієш. Ти знаєш, як мене звати, порийся ще трохи в моїх мізках і скажи мені, що вбило яструба над Табернаклем.

Довга мовчанка. Нарешті він погодився. *Атагос. Інколи вона прокидається. Я не дозволяю їй жити мною, тож вона здобуває де може хоч якусь їжу.*

-- Атагос, твоя сестра-дружина? Втілена смерть? Вона досі тиняється поблизу, га? – Я підійшла на кілька кроків ближче. – Перш за все скажи мені, чому вона пришпилила тебе тут?

Будь ласка, Амро...

-- Або ми робимо це по-моєму, або не робимо взагалі. Якщо тобі не подобається, заволодій знов моїм розумом, падлюко, і таким чином змусь мене зробити свою брудну роботу.

Раптово мене аж затрусило від люті. Не тільки до нього, але він був зручною мішенню.

Я знав, що тобі це не сподобається. Гаразд.

Моя сестра і я, ми народилися зі здібностями... Вона -- спричиняти смерть, я – кидати їй виклик і перемагати. У міру того, як ми зростали, наші здібності теж зростали, і разом ми захопили пів світу. Зрештою вона почала заздрити моїм здібностям. Вона була змушена вбивати, щоб підтримувати молодість і красу. Вона завжди відчувала відразу до смерті. В нас був суперник, король-чарівник, ім'я якого перетворилося в порошок на повільному колесі часу. Він отруїв думки Атагос, налаштував проти мене, переконав, що вона може поглинути мої здібності. Вона повірила йому. Повірила, що моя смерть буде останньою, яку їй доведеться завдати. Гадаю, для неї воно того вартувало, бо вона поклала мене на цей віттар, накачала наркотиками і провела страшний ритуал.

Результат перед тобою. Я не помер. Бо не можу. Ритуал звів її з розуму і король-чарівник напав, спустошив імперію і знищив столицю. До цього дня його брудні чари чіпляються за краї моїх здібностей, намагаючись знищити те, що знищити неможливо. Задоволена? Він закрив очі й відвернувся від мене.

-- Хотілося б почути її версію.

Можеш запитати її, але сумніваюся, що вона дасть тобі задовільну відповідь. Вона буде надто зайнята пожиранням твоєї сутності.

-- А якщо я звільню тебе, ти знов відбудуєш свою імперію.

Ти не знаєш моєї імперії. Голоду не було. Чуми не було. Бойові дії майже не зачіпали населення. Справжній рай.

-- Був, поки не закінчився.

Я витерла об штани кров з долонь. І зупинилася. Моя рука зцілилася, на шкірі ні ран, ні пухирів. Навіть шрам від глибокого порізу з дитинства, і той зник.

Моя кров – це життя. Вона вилікує твої рани, а з часом приведе до безсмертя. Швидше, якщо ти її вип'єш.

Мене охопила паніка. Чи потрапила його кров мені до рота? Я швиденько роздягнулася, протерла себе вільними від крові частинами одягу.

Я б не назвав це нормальною реакцією. Це веселощі чулися в його голосі?

-- Слухай, я ніколи не прагнула безсмертя. Я просто хочу вибратися з цього міста-цвинтаря, повз того божевільного покидька за воротами, через дев'ять акрів пекла назад до цивілізації. А ще було б непогано, якби до мене повернувся слух. Безсмертя візьми собі й засунь в сраку. Глянь, що воно зробило з тобою.

Я кинула свій закривавлений одяг і пішла до дверей. Тоді мені в голову прийшла ідея, я повернулася і підхопила купу лахміття, яку я носила.

Ти збираєшся залишити мене тут. Його голос був пронизаний недовірою.

-- Мені тебе шкода, правда. Але останнє, що цей світ потребує – це ще одного збожеволівшого від влади правителя. А вже точно він не потребує безсмертного правителя.

Пам'ятай, що я не змушував тебе, Амро. Запам'ятай це і повертайся до мене, коли старість почне підкрадатися до тебе. Я чекатиму тут, хоча ти й плюнула Фортуні в добре око.

-- А де ще тобі бути? – З цими словами я штовхнула вкриті міддю двері й вийшла з зали.

Я не стану зупиняти тебе, Амро. Але в Атагос будуть свої плани. Моя присутність – твій єдиний шанс на безпеку.

Сходи вгору, коридор, глухий кут, ще один коридор і я опинилася перед масивними подвійними дверима, що вели на подвір'я Табернакля. Було не так важко, як могло бути – настав світанок, а в гранітних стінах були широкі вікна. Я штовхнула одні з дверей і вийшла у сірий ранок. Дощ перейшов у мряку.

Я швидко почала пробиратися крізь густі зарості до найближчої стіни. Я планувала свій наступний рух, коли вона збила мене з ніг.

Я лежала, приголомшена, нездатна дихати. Навіть якби я не втратила слух, сумніваюся, що зауважила б як вона наблизилася.

Я насилу встала на руки й коліна, мені почало попускати в грудях, дрібний натяк на повітря прорвався в мої відчайдушні легені. З закритими очима, я змусила себе вдихнути. Ще раз. І ще.

Я відкрила очі й побачила засохлі, кістляві ноги. Повільно я піднімала голову, побачила висушену плоть, що звисала з гомілок, тоді вузлуваті коліна, скелетоподібні стегна, обмотані згнилою ганчіркою... з серцем, що било як молот, я глянула в обличчя істоті, яка стояла

переді мною. Вона була древньою, не зовсім людиною, і дуже, дуже голодною. Вона дивилася вниз на мене, схиливши голову набік. Єдине, що в ній було живого – це очі. Приголомшливі, неймовірно блакитні, вони свердлили мої з цікавістю. Ну, і з голодом, звісно.

Повільно, я встала і позадкувала. Вона не спускала з мене очей. Коли я почала повертатися, щоб втекти, вона закинула голову назад, простягнула руки вперед, а її рот округлився в досконале О. Моя шия ззаду похолоділа, гул і скрегіт у вухах зросли до нестерпного рівня. Я продовжувала задкувати, розглядаючись навколо себе за чимось, що можна було використати як зброю. На очі мені потрапила тільки важка палиця завдовжки приблизно з метр і крива як дідько. Переклавши клунок з одягом в ліву руку, я підняла її.

Атагос припинила полоскати горло, чи що вона там робила, і опустила руки. Коли вона поглянула на мене, я побачила в її очах здивування. Вона знов схилила голову і подивилася на мене ще трохи.

-- Не знаю, що Ви задумали, леді, але в мене таке відчуття, що я не хочу мати з цим нічого спільного. Тому я краще піду. – І я знов почала повертатися.

Вона виявилася швидшою, ніж я собі могла уявити. Раптово я була в її ведмежих обіймах і вона гризла моє ліве плече. Моя ліва рука була затиснена між нами. З усіх сил, на які тільки була здатна, я лупнула її по голові палицею, і відчула, як тріснули палиця і її череп. Вона випустила мене і пошкандибала геть.

Як дурепа я стояла там, тремтячи, стискаючи мертвою хваткою зламану палицю і вдивляючись з хворобливим захопленням в істоту, яка швидше за все мене прикінчить. Я бачила, що її череп вже почав зрощуватися. Я повернулася і побігла.

Пробиваючись наосліп через зарості, я пленталася ногами подалі від Табернакля. Оскільки я не мала змоги чути, як близько вона була позаду мене, моє серце втекло в п'ятки, а волосся на потилиці стало дибом.

Стрімголов я вибігла до воріт. Не зовсім туди, куди я хотіла потрапити, але в мене не було часу шукати місце подалі від Герцога. До того ж я подумала, що якщо до цього дійде, то він буде зайнятий старим втіленням смерті, і йому буде не до мене.

Ворота були засунуті зсередини величезною колодою. Я знала, що мені ніколи не підняти її з опор, але що ще мені залишалось, як не

спробувати? Я підставила плече під один кінець і рвонула... кінець древньої, зігнилої колоди розвалився. Безтямно я оглянула землю в пошуках ще однієї палиці, знайшла якусь довжиною десь в пів метра, і почала рубати й гатити нею посередині колоди. Зовнішні мокрі шматки відламувалися, порох зсередини сипався на землю.

Після четвертого чи п'ятого замаху щось вирвало мені палицю з руки.

Я повільно повернулася обличчям до неї, істоти, що от-от мала закінчити моє життя. Я змусила себе залишатися спокійною, розслабленою, готовою скористатися будь-якою нагодою, що підвернеться. Кожна секунда життя – це секунда, коли я не мертва.

Вона стояла з палицею в руці, й не моргаючи дивилася на мене. Через всі оті складки, зморшки й виступи на її обличчі було важко сказати, але, здається, вона посміхалася. Вона жбурнула палицю далеко в зарості, пожурила кістлявим пальцем і кинулася на мене.

Від удару я влетіла у ворота. Вони з тріском відчинилися. Я з усієї сили гепнулася голою спиною об бруківку площі, сковзнула кілька метрів по мокрій брушатці. Вдруге за останніх п'ять хвилин в мене перехопило подих. Я лежала з закритими очима і чекала на смерть. Потрібно було кілька секунд, щоб до мене дійшло, що істота не накинулася на мене і не вигризала з мене криваві шматки. Я відкрила очі й побачила, що вона стоїть біля воріт, впершись в невидимий бар'єр. Я зрозуміла, що вона обмежена територією Табернакля, інакше я була б мертвою вже кілька місяців. Я судомно вдихнула.

Приблизно в цю мить я зауважила наведений на мою голову арбалет.

Герцог цілив мені у скроню і щось кричав.

-- Пробач, божевільний вилупку, але я не чую жодного твого слова, -- промовила я, як мені здавалося нормальним розмовним тоном. Я глянула навколо і побачила, що всі люди Герцога втупили очі в сестру-дружину Та-Агота. Найближче до воріт знаходився Гнаррі. Я відчула, як в мене холодіє спина і знов починається біль у вухах. На обличчі Гнаррі промайнув вираз жахливої агонії й він притиснув руки до вух.

Їх всіх охопила однакова агонія, всіх людей Герцога, а сам Герцог випустив з рук арбалет і впав на землю поряд зі мною. Я сиділа, ошелешена, поки не глянула на Атагос. Вона склала рот у досконале О,

широко розставила руки. Герцог та інші почали битися в конвульсіях, тоді завмерли. За якусь мить всі вони встали в унісон і як маріонетки почали рухатися до істоти.

Гнаррі був першим, і навіть якби я знала як його врятувати, я б не встигла. З болем і огидою я дивилася, як вона, за словами Та-Агота, “пожирає його сутність”. Однією рукою вона обійняла його за талію, як коханка, і поклала іншу, схожу на лапу з кігтями руку йому на потилицю. З обличчям в кількох сантиметрах від його, вона почала немов щось всмоктувати. Примарний завиток синоватого світла вився з широко відкритого рота Гнаррі в її, а тоді голова і тіло Гнаррі зморщилися і обвиснули, як осушений бурдюк вина.

В кінці, від нього залишилися тільки шкіра й одяг, що звисали з її руки. Кольчуга Гнаррі красиво сяяла в ранковому світлі, коли вона кинула її й те, що від нього залишилося, і покликала до себе наступного. Я не могла відірвати погляд, поки вона поглинала їх одного за одним. Вперше за багато місяців мені зовсім не хотілося їсти.

Тоді настала черга Герцога, і я ледь не спізнилася. В три стрибки я наздогнала Герцога і зірвала талісман з шиї приреченого вилупка в ту мить, коли він ступав у обійми Атагос. Я стояла, важко дихаючи, і спостерігала як його струнке тіло зморщується до сухої оболонки, коли вона висмоктала його до дна. І весь цей час її риси обличчя набирали здорового рум'янцю, а тіло налилося як в розкішної красуні.

Вона відкинула шкіру Герцога і з посмішкою глянула на мене. Провела тонким пальцем по повних рожевих губах і тихенько засміялася в моїй голові.

Я стрепенулася і пішла геть. Я зайшла в руїни, зупинившись тільки щоб поритися в тюках Герцога в пошуках якогось одягу. За своє життя я надивилася на смерть, навіть інколи була її причиною, але ніхто не заслуговував такої смерті. Ну, може, за винятком Герцога.

Принаймні дощ перестав.

Я повернулася в порожній табір десь за годину. Я свідомо уникала навіть дивитися в бік воріт. Лягла в наметі Герцога і проспала як вбита залишок дня і всю ніч.

Наступного дня я поснідала, порилася в тюках, поки не знайшла лопату і непромокальну тканину, і взяла їх разом з мулом і

просякнутим кров'ю бога одягом на могилу Хольгрена. Після того як я викопала його з землі, я стягнула одяг, в якому він був похований і одягнула в своє скривавлене лахміття. Я й гадки не мала чи це спрацює, але заради друга можна трохи й поблювати. Я загорнула його тіло в непромокальну тканину і міцно зв'язала, мені вдалося повантажити його на полохливого мула і я повернулася в табір пакувати речі.

Зашитим у хутрянку накидку Герцога, я знайшла коштовне каміння, вартє невеличку фортуна. Недостатньо щоб купити особняк на Променаді, проте непогана сума. Достатньо щоб поділитися з вдовою Гнаррі, якщо вона в нього була. Я завжди виплачую свої борги.

Коли я виїжджала з Тагота, на чолі каравану недавно здобутих мулів, то зауважила, що до мене досі не повернувся слух. Я трохи попереймалася, тоді вирішила, що тільки час покаже. Якщо він ніколи не повернеться, що ж, чесний Люсернанський торговець не потребує такого гострого слуху як злодій. Чи, якщо вже на те пішло, шанований барига. Але він повернувся, потрохи. Достатньо, щоб коли минуло кілька днів і Хольгрєн почав кричати, щоб його випустили з брезентового мішка, я почувала його голосно і чітко.

Керф & Ісін, Частина друга

Керф та Ісін розкинулися на килимах на поза цим порожній площині богів. На повернутій догори долоні Ісін спочиває золота цятка, що зростає: душа Хольгрєна.

-- Мушу тобі сказати, Керфе, мені довелося попотіти, перш ніж я знайшла його. Не можу повірити, що вони просто зібрали манатки і забралися. Повна безвідповідальність.

-- Ну, -- сказав Керф. – Ера майже закінчилася, і давай признаємо – їм трапилася не найкраща реальність. Я б теж прагнув якомога швидше перейти далі. До того ж відповідальність ніколи не була сильною стороною Зла, згодна?

-- Але що з усіма тими душами, що ще будуть поступати до кінця Ери? Їх не карають чи навіть відпускають. Вони в пастці й просто безцільно блукають. Хто ж так керує потойбічним життям, Керфе?

-- Так, але тепер ти все виправила. Наступні будуть ухвалювати більш тривалі рішення. – Керф змінив позу, більш зручно влаштував свій горб на килимі. – Проте давай повернемося до душі в твоїй руці –

мушу сказати справді прекрасній руці – наш друг вже майже готовий до воскресіння, його чекає Король Тіней, і Амра.

Ісін насупилася.

-- Вона! – промовила з несмаком. – Керфе, може з них досить? Ми самі можемо справитися з Близнюками, й дозволити їм жити своїм життям.

-- Спокійно, Ісін, робота лишень почалася. Події розгортаються стрімко, і я хотів би залишити цю Еру, знаючи, що допоміг сформуватися останній парі Героїв. Створення героїв -- одна з моїх головних складових.

-- Так, Керфе, я в курсі. – Ісін поглянула на малесеньку цятку, що була душею Хольгрена. У відповідь вона засяяла яскравіше. Ісін прийняла рішення.

-- Якщо ти застосуєш одну зі своїх складових, любий Керфе, то я теж, -- сказала вона.

-- О, це буде цікаво. Давай.

Ісін променисто посміхнулася на сутність Хольгрена. Вона почала вібрувати і сяяти ще яскравіше.

-- Вони примхлива пара, -- сказала вона. – Але побачимо чи мені не вдасться звести їх разом.

І з цим вона лагідно здула дрібне сонечко з долоні.

Душа Хольгрена полетіла легенько геть, тоді почала стрімко падати на площину смертних.

-- Що ж, тоді лети, -- вигукнув Керф. – Не втрачай мужності. Забудь все, що довідався про нас. А, і спробуй переконати свою партнерку присягати на щось інше, а не на мої яйця. Будь розумником.

Розділ 3

За місяць подорожі мій слух відновився настільки, що коли Хольгрен воскрес з мертвих, я почула його голосно і чітко.

Був похмурий, сірий вечір. Зима давно вступила в свої права, в цій частині світу це був холодний і мокрий сезон. Сніг ще не випав, і половина дерев досі не скинула своє листя.

Я їхала на гнідому мерині Шаленого Герцога Виборзького, і вела два десятки його мулів через море буйної трави. Коли я вирушала їх було вдвічі більше, але я злодійка, а не погонич мулів. Половину з них я відпустила, як тільки безпечно провела через смертельні землі.

Суцільні лани тягнулися приблизно на вісім кілометрів до широкої, лінивої річки, яку я ледь бачила на відстані. За річкою знаходилася густа лінія дерев, пояс темно-зелених смерек, що підперезував східний небокрай. Західний простір континенту, який, як дехто твердив, був колискою людства, був позбавлений людських поселень. Я міська жителька, але мушу признати, що полюбила відкриті простори, красу природи незіпсованої цивілізацією. Проте найбільше я була просто рада, що звільнилася з руїн Тагота і їхала додому.

Мій слух до певної міри повернувся, гул в пошкоджених вухах майже цілковито злився з фоновим шумом. Я насолоджувалася меланхолійним зітханням вітру серед високої до колін, смарагдової трави навколо мене, коли почула інший звук.

Спочатку легеньке шарудіння, якийсь рух, тканина по тканині. Тоді пронизливий крик і у відповідь ревіння переляканого мула.

-- Випустіть мене! Випустіть мене звідси! Я не маю чим дихати! – Хриплий і сповнений паніки, я все одно впізнала голос Хольгрена, хоча й не чула його більше ніж пів року. Тривога змінилася щирою радістю, і я поспішила звільнити його з брезентового лона на мулі.

Я загорнула його тіло в брезент, зв'язала конопляною мотузкою на щиколотках, колінах, стегнах і голові, тоді приторочила до попруги мула. Я швиденько перерізала всі мотузки і він вивалився зі згортка на траву.

Він був мокрий, вкритий чимось, що найбільше нагадувало плодові води. Від його блілого, слизького тіла здіймалася пара. Він був схожий на новонародженого, незграбного хижого птаха. Він виглядав прекрасно. Моє вкрите кров'ю бога лахміття прилипло до його довгов'язого, тремтячого тіла, манжети сорочки ледь прикривали лікті, а штани не сягали колін. Я делікатно підняла його голову і плечі, очистила молочно-білий слиз йому з очей, носа і рота, і на якусь мить міцно обійняла. Він глянув на мене.

-- Амра, -- прохрипів.

-- З поверненням, везучий ти вилупку, -- прошепотіла я.

Тієї ночі під тріск багаття я розповіла Хольгрену все, що трапилося після його смерті – про Герцога, Та-Агота, Гнаррі й Атагос. Про втрату слуху, і кров бога, що повернула його у світ живих. Я була

така рада бачити його, що не дозволяла прокрастися в мій голос навіть найменшому натяку на докір. Я зможу викричатися на нього пізніше за те, що застрягла через нього в Таготі, й за все, що трапалося потім.

Протерши рушником, я помістила його в гніздо з ковдр, він сидів там, мовчазний, і пив міцний чай. Я не могла відвести від нього погляд. Мені здавалося, що він в будь-яку мить зникне, або знов відкинеться. Я вивчала його худюще обличчя, високі вилиці, тонку верхню губу і повну нижню. Я не могла позбутися образу руїни, яку його обличчя являло собою місяць тому, коли я витягнула його з могили. Тепер воно знов було цілим і досконалим, за винятком мертво-блідого шраму на лівій щоці, де його вкусила істота з мертвих земель, закінчивши його життя найбільш смертельною отрутою, яку я тільки бачила.

-- Ну, -- сказала я, коли закінчила свою розповідь. – Ось і все. Нам потрібно тільки перейти дві з половиною тисячі кілометрів по незвіданій території й ми вдома. Після всього цього, раз плюнути.

Він неухважно кивнув, кухоль стиснений у руці, очі на чомусь на середній дистанції, чого я не бачила.

--Хольгрене. З тобою все гаразд?

Він здригнувся і глянув на мене. Очі завжди були найбільш експресивною частиною його обличчя. В цю мить вони були вікнами на понурий пейзаж, мене охопила журба за те, що він пережив. Тоді він посміхнувся, ледь-ледь, і якесь тепло і людяність повернулися на його обличчя.

-- Тепер у мене все гаразд. І за це я маю дякувати тобі.

Я знизала плечима.

-- Ні, Амро. Я був у пеклі. А зараз ні. Ти врятувала мене.

Мені ніколи не було комфортабельно з вдячністю направленою на мене, в мене не було з цим багато досвіду. До того ж це обеззброювало мене, не давало вилаяти його, як я планувала за те, що на пів року застрягла і голодувала в Таготі. Я змінила тему.

-- Яке воно, пекло?

-- Холодне, -- сказав він. – Порожнє. Безмежне. Я... я не надто пам'ятаю. Давай поговоримо про щось інше.

--Звісно, Хольгрене. Я розумію.

-- Ні, не розумієш.

На це мені було нічого сказати, наступну годину ми провели у компанійській тиші. На час коли вогонь перетворився у тліючу золу, Хольгрен міцно спав. Я поправила йому ковдру, перевірила мулів, і пішла у власне тверде ліжко.

Я лежала і водила пальцем по намисту, яке забрала в Герцога, талісману, який дозволив йому, а пізніше мені, без перешкод перетнути смертельні землі. Це був звичайний ланцюжок довжиною десь в пів метра, з хитрою застібкою у вигляді клешні лобстера. Намисто було з якогось синього металу, якого я не знала, і хоча воно було чарівним, наскільки я могла судити, чари були настільки специфічними, що воно було практично нічого не вартим. Я залишила його як пам'ятку, сувенір – щоб нагадувало мені довіряти своїй інтуїції.

В цю мить інтуїція підказувала мені, що я сумувала за Хольгреном трішки більше, ніж повинен партнер по бізнесу. Я наказала інтуїції заткнутися і йти спати, і сама зробила те саме.

Хольгрен встав раніше за мене і знов розклав невеличкий вогонь. Він знайшов свій ранець серед мулів і надів власний одяг. Що він зробив з лахміттям, яке я натягнула на нього, я не знала, і не здогадалася запитати. Не тоді.

Він стояв на невеличкому пагорбі за кілька метрів від табору. Це було лишень підвищення на широкій трав'яній рівнині. Його очі були закриті, руки простягнені до неба. Він повільно, глибоко вдихав свіже ранкове повітря. На його обличчі грала лінива посмішка.

-- Цей світ -- чудове і прекрасне місце, Амро. Добре бути живим. Чай біля вогню, і в'ялене м'ясо.

Я щось буркнула і відійшла подалі, щоб справити нужду. Коли я повернулася, він розгорнув мапу, яку намалював чорнилом кілька місяців тому.

-- Ти не намітила зворотний шлях? – запитав він.

-- Я не картограф. Я просто йшла за сонцем.

-- Ну, тоді, ми просто прикинемо.

І я провела наступну годину описуючи пройдену мною за останній місяць місцевість, в паузах, коли не кусала і не сьорбала, розповіла йому свої прикидки про подолану дистанцію.

-- Шкода, що я не здогадався взяти компас. Але ти в основному подорожувала вздовж екватора, тому нічого страшного не трапилося.

Певний час він вовтузився з мапою, тоді відклав її набік.

-- Знаєш, ми не мусимо витратити місяці на подорож по незвіданій місцевості. Я можу відкрити ще один портал...

-- Ні.

-- Подорож назад до Тагота займе лишень місяць, і цим разом у тебе є талісман.

-- Ні. Абсолютно ні. Я не дам Та-Аготу ще одного шансу залізти мені чи тобі в голову.

-- Раніше він не змусив тебе звільнити його.

-- Помилка, яку він швидше за все виправить, якщо ми повернемося. Я не повернуся.

Він зітхнув.

-- Давай рухатися, -- сказала я. – Я хочу дістатися до річки. Потрібно напоїти мулів, а мені не завадить викупатися. Гадаю, тобі теж.

-- Так. Так, звісно. Пробач.

Ми знов погнали мулів і менше ніж за дві години дісталися до річки. Вона була широкою і мілкою, і мули почали жадібно пити. Мерин, якого я назвала Денді, пив майже вишукано – неначе, щоб відмежуватися від ганебних манер мулів.

Хольгрен витягнув мапу і відзначив останній шматок пройденого шляху.

-- Може почнеш наповнювати бурдюки? – запитала я. – Я йду помиюся.

Він розсіяно підняв руку в знак згоди.

Я витягнула з ранця шматок мила покійного Герцога і відійшла трохи вниз по ріці. Герцог мав витончений смак, і кохався в дорогому, хоча, як на мене надто пахучому, милі. Я роздягнулася і стрибнула у воду.

Вода була холоднющою. В мене перехопило подих, я почала швидко і енергійно скребти себе.

Під час третього чи четвертого занурення, коли я намагалася змити все мило з волосся, я зауважила щось на другому боці, на вузькій стрічці берега між річкою і лісом.

Це був один з моїх мулів. Те, що від нього залишилося. Його порубали на шматки, а нутрощі розвішали на деревах. Відрізана голова мула дивилася на мене невидючими очима. Її настромили на гілку, що

виступала з напівзануреної колоди на краю річки. Шию було обрубано нерівно, і шматки м'яса звисали майже до ріки, кров забарвлювала воду в рожевий колір, перш ніж течія відносила її геть. Мухи лазили по відкритих очах, вкритих піною ніздрях...

Я щосили побігла на берег до одягу, весь цей час волаючи Хольгрена.

Коли я підбігла до купки одягу, то відчула знайомий холодок на потилиці, і здогадалася, що Хольгрена викликає чари. Він підбіг до мене, тримаючи в руці яскраву сферу. Швидко одягаючись, я вказала йому на голову мула.

Ми вирішили піти в обхід.

-- Жодна тварина на таке не здатна, -- сказав Хольгрена. – Вбити, так, але гратися з рештками? Не думаю.

-- Мені цікаво, як мул взагалі потрапив на протилежний берег річки.

-- Важко сказати. Мули доволі розумні тварини. Може він вночі обірвав пута і побрів попити.

Ми відступили десь на кілометр, далі планували пройти ще кілька кілометрів паралельно з річкою, перш ніж почнемо шукати інший брід. Хольгрена виглядав на мулі трохи смішно. Його довгі ноги неприродно звисали. Але Денді не хотів мати з ним нічого спільного.

-- Те, що зробили з мулом, яким би кривавим воно не було, вказує на принаймні якийсь рівень інтелекту, -- продовжив він. – Цікаво, хто чи що оселилось в тому лісі.

Я збиралася сказати йому, що вся моя цікавість вичерпалася в Таготі, але мене щось почало душити.

Це було намисто, яке я зірвала з шиї приреченого Герцога. Раптово воно затягнулося. Я не могла дихати. Я задихалася, кашляла і дряпала намисто, тоді впала на землю.

Хольгрена відразу опинився біля мене, в його очах тривога.

-- Забери руки, жінко! *Забери їх!*

Я опанувала паніку достатньо, щоб відірвати руки від шиї. Він поклав свої на намисто і з закритими очима пробурмотів кілька мелодійних слів. Гримнув грим, блиснуло яскраве світло, і Хольгрена відлетів на два метри. На щастя, я знов могла дихати.

Хольгрена встав і підійшов до мене. Я судомно дихала.

-- Дякую, -- прохрипіла я.

-- Не дякуй мені. Моє закляття провалилося, до того ж з тріском. Намисто... вирішило відпустити тебе.

-- Тобто, як це?

-- Просто так. Дай-но ще раз погляну. Цю штуківину потрібно зняти.

-- На Керфа, так. Зніми його з мене.

Він намагався приблизно годину, все намарне. Зрештою присів навпочіпки і голосно видихнув.

-- Потужна штуківина, і складна. Не знаю чи зміг би зняти її навіть в найкращих умовах, -- він оглянувся, йому явно бракувало його притулку. – А це не найкращі умови.

-- Зніми цю штуківину. Я не жартую.

-- Не можу. Пробач. Проте мені вдалося зрозуміти її природу. Наскільки я можу сказати, її мета – змусити того, хто її носить, йти... кудись.

-- Про що ти балакаєш?

-- Простіше кажучи, намисту не сподобалося, що ти повертаєшся туди, звідки ми прийшли.

-- Але Герцог рухався в цей бік. Як не крути, щоб дістатися Тагота він точно подорожував на захід.

-- Як я вже сказав, його природа складна. Я бачу тільки частину вплетених в нього команд. До речі, дуже тонка робота.

Я знов вилаялася.

Хольгрєн пішов підшукати місце для ночівлі. Я залишилася з мулами. Щоб яось скрасити очікування я намагалася зняти намисто, але добилася тільки того, що ще більше натерла шию. Застібка застрягла намертво і відмовлялася відкриватися.

Підозріло, як воно зісковзнуло з шиї Герцога до того, як Атагос повністю висмоктала його сутність. Застібка просто відкрилася і я зірвала з нього намисто.

Коли Хольгрєн повернувся, моя шия пекла і свербіла.

Я зітхнула і почухала голову. Потрібно було робити свідоме зусилля, щоб не дати рукам самим піднятися до намиста і спробувати зірвати його.

-- То ми йдемо вперед чи спробуємо обійти? – запитав він. – Йдеться про твою шию, образно кажучи, то може ти й вирішуй.

Я ще раз потягнула за ланцюжок і встала.

-- Давай спробуємо уникати територію різника мулів, якщо зможемо. Побачимо, як далеко ця штуковина дозволить мені зайти.

Вона дозволила мені пройти десь десять кілометрів вниз по ріці, перш ніж знов почала смертельно душити. Я батогом повернула Денді назад, туди звідки ми щойно приїхали і пустила його галопом. Майже відразу намисто послабило хватку.

-- Вправно ти з цим справилася, -- обізвався Хольгрєн з мула.

-- Не хотілося б до цього звикати, -- прохрипіла я. – Ти маг. Придумай щось, заради Керфа.

-- Не знаю чи це щось дасть, але я спробую ще раз, коли ми зупинимося на ніч. До речі про ніч, я б назвав це денним світлом тільки з великою натяжкою. – Він вказав на небо. На заході ще залишалася порядна кількість світла, але ніч швидко опускалася.

-- Гарзд. Ти розбивай табір, а я стриноюжу мулів.

Він кивнув, зліз з мула і почав розпаковувати тюки. Коли табір було розбито і ми поїли, він сів переді мною і ще раз придивився до намиста.

-- Схожі штуковини використовували в Еламі, перш ніж скасували рабство. Вони не давали рабам втекти. Хоча, твоє намисто значно складніше.

-- Може це прозвучить дивно, але мене не цікавить урок історії. Я хочу позбутися його.

-- Я спробую, звісно, що спробую. Тільки не покладай надто великих надій.

Він нагнувся і взявся до роботи.

Я як тільки могла, намагалася не звертати уваги на його подих на моїй щоці, ненавмисний дотик його пальців до моєї голої шкіри. Зараз не час і не місце, повторювала я собі наполегливо.

Минула година. Він опустив руки й відкинувся назад.

-- Все намарно. Пробач. Чари накладені на намисто – суцільні і я не бачу всього, з чого вони зроблені. Я не маю за що зачепитися, щоб спробувати розплутати їх. Боюся, якщо я спробую щось посправжньому агресивне, то скривджу тебе.

-- То й нехай, -- промовила я з більшим переконанням, ніж відчувала. Мені набридло думати про ту кляту штуку.

Наступного ранку ми перетнули річку і заглибилися в ліс. При найменшому звуці я ледь не вискакувала зі шкіри, а Хольгрен тримав напоготові чари. Я відчувала мурашки на потилиці. Це трохи мене заспокоювало.

Ліс був доволі рідким, тож ми достатньо добре бачили навколишню обстановку і не мали поважних проблем з мулами. Там були птахи, білки й кролики, але ми не бачили ознак більшої дичини.

Опівдні Хольгрен оголосив привал і ми з'їли вбогий обід. Тоді, як і раніше, продовжили шлях.

Тільки пізно ввечері ми побачили щось незвичне. Стіну.

Стіна була древньою, зарослою плющем, напіврозваленою. В свої кращі часи вона була масивною, але ми без проблем провели мулів через одну з багатьох тріщин у ній. За нею невелике місто, навіть в гіршому стані ніж Тагот. Залишилися тільки обвалені гранітні блоки й зимова трава. Якби камінь не був явно обтесаним, я б залюбки повірила, що це природна, хоча й дещо дивна, галявина.

На всьому цьому велетенському просторі жоден камінь не стояв на іншому, за винятком дивної піраміди з низькими сходами в центрі.

-- Наближається ніч, -- сказав Хольгрен. – Може розіб'ємо табір тут?

-- Гарзд. Я огляну околицю і назбираю хмизу.

-- Будь обережною. Я відчуваю залишки древніх чарів. Дуже слабкі, але краще бути пильними.

-- Є якісь здогадки, що це за місце?

Він похитав головою.

-- Важко сказати. Так багато загинуло під час Діаспори. Це може бути Тревелл, Хлурія, чи одне з десятка інших знищених міст.

Коли я підійшла ближче до піраміди, то зауважила на вершині велику кам'яну чашу, і майже невидимий в денному світлі, в чаші горів вогонь. Я вилізла по сходах піраміди, щоб глянути ближче, з думкою, що в цьому місці хтось живе, може навіть вбивці мулів, і що нам потрібно забиратися поки вони не повернулися. Але щось притягувало мене, щось більше ніж моя природна цікавість, і навіть як в моїй голові промайнула думка, наскільки це тупо, я продовжувала наближатися до вогню. В чаші, нічим не живлячись, палало бліде синє полум'я. Тільки камінь і полум'я. З недовірою, яка швидко змінилася панікою, я побачила, що пхаю руку в вогонь.

Галявина і все на ній розчинилася.

Розділ 4

Я стояла посеред великого, сірого, кам'яного залу, стіни якого здіймалися в темряву. Десятки сходів і сотні коридорів вели у всіх напрямках і під неможливими кутами. Я не могла собі навіть уявити, що потрібно, щоб збудувати таку будівлю. Крім чистого божевілля. Бідо мерехтіли смолоскипи, швидше розповсюджуючи тьмянний, гнітючий морок, ніж справжнє освітлення.

Від всього цього фантастичного місця тхнуло віком і запусінням – ні, не зовсім запусінням. Ніхто тут ніколи не жив, в цьому я чомусь була впевнена. В цьому місці не було нічого, що мені хоча б трішки подобалося.

-- Злодійка, -- сказав голос високо вгорі. – Боюся, тут немає що красти. Скарб, який ти забереш з моїх залів, потрібно заслужити, о так.

-- Хто там?

-- Тут я ставлю запитання, а ти відповідаєш, як можеш. Я суддя, а ти підсудна.

-- Мене тут будуть судити?

-- Ти засунула руку у вогонь. Отже, якась частина тебе прагне, щоб її судили. Якась ганьба змусила тебе зробити це.

-- Пробач, але я тобі не вірю.

-- Що ж, якщо ти передумала, можеш вийти через двері позад тебе. Тоді можливо вцілієш.

Я оглянулася. Масивні, чорні подвійні двері, висотою, як мінімум, шість метрів, манили мене. Я повернулася назад.

-- Що трапиться, якщо я просто піду собі без суду?

-- Це залежить від злочину, за який тебе не покарали. В Хлурії закон завжди вимагав око за око.

Мені геть не сподобалося, як це пролунало.

-- Ти хочеш сказати...

-- Досить запитань. Час на вирок.

На сходах високо наді мною з'явилося світло, сходах, які могли слугувати тільки павукам і мухам, бо більша їхня частина була догори дригом. Світло почало швидко опускатися, і весь цей час голос не вмовкав, шиплячий, вкрадливий.

-- Стільки злочинів, -- промовляв він. – Такий широкий вибір. Але ти не вважаєш їх злочинами, правда? З моральної точки зору. “Забери все, що можеш від тих, хто не потребує цього, і прийми кару, якщо вона наступить, як кару за тупість, а не правопорушення.” Так тебе навчав твій вчитель-каліка? Ой, ти волієш не згадувати старого Арно? Він стільки зробив для тебе, стільки тебе навчив, а ти залишила його помирати в тій халупі в Белларіусі.

-- Що? Все було не так... -- Я роками не думала про Арно. Він був моїм ментором, кращим батьком, ніж мій рідний батько. Він взяв мене до себе, навчив, як красти хліб, щоб не попастися. Як зламати замок. Як обчистити кишені. Як видурити дрібні гроші від необачних торговців. Він був добрим злодієм до того, як його спіймали і магістрат переламав йому всі кістки в руках. Він був добрим вчителем до того, як запалення легень забрало його наступної зими після того, як він взяв мене до себе. Коли він почав кашляти кров'ю, ми обоє знали, що це означає, і він прогнав мене зі своєї халупи, щоб я теж цього не підчепила.

За тиждень він помер.

-- Він стільки зробив для тебе, а ти дозволила йому померти на самоті. Якби не він, ти б не дожила до чотирнадцяти років.

-- Арно сам вирішив померти на самоті. Якби я залишилася з ним, ми б зараз з тобою не розмовляли. Я б померла разом з ним. Я знаю, що я йому завдячую, ти вилупку.

-- Правда? Може й так. Проте те що ти його залишила, було далеко не найгіршим твоїм вчинком.

Мені не подобалося, куди вела наша розмова, зовсім не подобалося. Недаремно я поховала в минулому стільки речей. Світло наблизилося, але було ще доволі високо. Здавалося, що його несла якась постать в мантиї, хоча було важко розгледіти деталі.

-- Навіщо це все?

-- Втретє, я тут ставлю запитання. Не змушуй мене повторювати це ще раз.

-- Бо, що? – я пошкодувала про свої слова, як тільки вони злетіли мені з вуст.

Здавалося, мовчанка тривала довго, але насправді лишень кілька секунд. Постать була вже майже внизу, захована за поворотом гвинтових сходів.

-- Бо я покажу тобі те, чого тобі зовсім не хочеться бачити.

При цих словах я відчула, як по моїх нутрощах починає розповзатися нудотний жах.

Постать опустилася на підлогу, якимось чином правильним боком. Вона високо підняла лампу, освітивши своє обличчя, і засміялася. Я закричала.

В неї було обличчя мого мертвого батька. Мене охопило почуття вини і жаху.

Я не могла дивитися на нього, на обличчя свого батька. Не могла. Я втекла в лабіринт коридорів, повз сходи, роздоріжжя, вкриті пилом, порожні кімнати в тому пекельному сутінковому світі. Я втікала як щур, як тарган. Як нікчема, якою я була. Я втікала. Куди б я не пішла, на крок позаду мене переслідував голос.

-- Яке це відчуття, встромити ножа в спину власного батька? Ти відчула як лезо заділо кістку, як від цього зіткнення затремтіла твоя рука? Ти чула як сталь шкребе по його ребрі? Незграбне вбивство, але з часом ти вдосконалилася, чи не так? Навчилася тримати ножа паралельно до землі. Навчилася як бити і чому. Навчилася вбивати швидко і тихо.

Я бігла, важко дихаючи, по ще одному освітленому смолоскипами коридору. Я пригадала все. Пригадала батька, пригадала період після його смерті, перш ніж Арно взяв мене до себе; бійки на смерть за недоїдки чи місце для жебрацтва, бої на дахах і в провулках, брудні, голодні хлопці й дівчата, що вмирили на самоті, перелякані. Не я. Тільки не я. Я пригадала мантру, яку повторювала про себе кожної ночі перед сном: Я виживу. Я виживу. Я виживу...

Я завернула за кут і заgrimіла вниз по темних сходах, голос наступав мені на п'ятки.

-- Як він кричав. Навіть в п'яному ступорі це була агонія, відчуті ніж власної доньки в спині, в легенях. Відчувати, як повільно втікає життя. Нездатний дихати, після того, як ти витягнула з нього ніж для чищення риби і його легені відмовили.

-- Пам'ятаєш, як він корчився, криваві бульбашки в кутку рота, нявкаючи, мов кошенья, що вмирає? Пам'ятаєш, як в нього сіпалися ноги, ледь-ледь? Як він дряпав підлогу? Пам'ятаєш? Так? Звісно, що так, Амро. Ти чудово пам'ятаєш.

І я пам'ятала. В дрібних подробицях пам'ятала ніч, коли вбила батька. Пам'ятала, як прийшла додому, в темний будинок, почула, як батьківські кулаки товчуть тіло матері, її напівсвідомі благання про пробачення, про милосердя. Моя мати, яка навіть не знала за що вимолювала пробачення, чиею єдиною провиною було те, що вона взяла собі за чоловіка підлого, як гадюка, п'яничку.

Я підняла ніж для чищення риби з болота поряд з хитким, потрісканим ганком, де він лежав біля купи риб'ячих нутрощів. Тепле дерев'яне руків'я було липким від риб'ячої крові й кишок. В холодному осінньому повітрі над купою риб'ячих нутрощів і голів гуділи незграбні мухи, а всередині били мою маму. Так, я пам'ятала.

Я зайшла в нашу однокімнатну халупу на занепадаючому краю Хардсайду, побачила батька згорбленим над розпростертою постаттю мами, який молотив її по обличчю з холодною, мовчазною люттям. Пам'ятаю, як його кулаки опускалися знову і знову, методично, ледь не професійно.

І так, я пам'ятала, як двома руками підняла брудний, тонкий ніж з одностороннім лезом над головою і вбила його батькові в спину з усією силою, на яку було здатне моє одинадцятирічне тіло.

Я обійняла непритомне тіло мами, поклала її скривавлену голову собі на коліна, в той час, як на підлозі поряд з нами, разом з кров'ю з батька витікало життя.

Вона вже не прокинулася.

Жах і нудотне почуття вини за те, що я зробила, раптово змінилися на лють. Я здогадалася, що це не само по собі. Довбані чари.

-- Стільки людей померло навколо тебе, від твоєї руки. До скількох смертей ти причетна, маленька злодійко. Наскільки велике твоє почуття вини.

-- Ні, -- сказала я.

-- Ні? Отже, ти не каєшся? Ти не будеш благати про милосердя, про пробачення, як твоя мати перед смертю?

Я відчувала його подих на потилиці. Я стиснула кулаки, схопила залишки страху і задушила його на смерть.

-- Ні. Не буду. В основному я шкодую про завдану мною смерть, але в мене не було вибору, і я ніколи не вбивала заради наживи чи задоволення. Тільки виживання, моє чи інших. Якщо ти стільки знаєш, то це ти теж повинен знати, -- я глибоко, важко вдихнула. -- Чи треба

було лягти і померти? У всіх є право спробувати й вижити, якщо вони зможуть. Я не буду благодіяти за це пробачення. Ні в тебе. Ні в нікого.

Я зробила над собою зусилля і обернулася.

Маленький, блакитно-білий вогник гойдався на рівні очей, якимось чином кидаючи тепле, золоте світло. Ніякої постаті. Ніякого батькового обличчя.

-- Сказано щиро, Амро. Я століттями чекав, щоб до мене прийшов хтось такий як ти. Ти ледь не запізнилася. Тіньовики атакують навіть в цю мить.

-- Про що ти говориш?

-- Ти – обрана. Отримуй мій знак.

Вогник полетів до мене, в мене. Він не обпік мене. Пекельний лабіринт навколо мене розсипався. Я впала в холодну, зимову траву, і в зовсім інше пекло.

Я лежала на спині біля основи піраміди. Опустилася ніч і серед руїн бродили масивні, схожі на тіні створіння. Їхні мечі зловісно виблискували в місячному світлі, але їхні рухи були викрученими, розмитими, як чорнило у воді.

Поряд зі мною стояв Хольгрен і жбурляв у нападників стрілу білого полум'я за стрілою, без особливих успіхів.

-- О, на Керфа, -- вилаялася я.

Один, найбільший з них, насувався на нас. Він розмахував мечем довшим за мене. Кожен замах був розміреним, докладним, з інтервалом в повільний удар серця. Він був як джаггернаут. Що б Хольгрен не кидав у нього, воно тільки похитувало його на шляху. За три чи чотири кроки він налетить на нас.

Я прикинула відстань між нами, спостерігала, як підіймається і опускається його меч. Я розрахувала найкраще як могла, з надією, що в цієї істоти погані рефлекси.

Коли ще одна стріла Хольгрена відлетіла від істоти не завдавши шкоди, а меч почав рух вниз і наліво, я кинулася на неї з ножем у руці. Я почула, як Хольгрен вигукнув моє ім'я, відчула, як меч прошепотів у повітрі поряд з моєю головою. Я вдарила ножем вгору, в напрямку тріщини поміж масивними стегнами.

Лезо ножа розлетілося на шматки, як пляшка дешевого вина, що впала на бруківку.

Не слуг, а їхнього Пана, зашипів голос Полум'я в мене у вухах. Я вилаялася і прокотилася поміж ніг істоти, витягуючи свій останній ніж.

Вона швидко повернулася, намагаючись стати до мене обличчям. Я трималася позад неї. Вона продовжувала повертатися. Я продовжувала рухатися, щоб залишатися позад неї.

-- З таким планом я довго не протягну, -- пробурмотіла я.

Істота махнула мечем за спиною і ледь не відрубала мені голову. Я добилася тільки коротенького перепочинку.

Вона бачить, розмірковувала я. Це означає, що в неї є очі. Принаймні, я мала таку надію. Я вискочила з болотистої трави на її масивну спину, намагаючись за щось схопитися. Її шкіра найбільше нагадувала підчеревину тріски – холодна і м'яка, відразливо гладка. Я просунула руку навколо, як я гадаю, її шиї й почала штрикати кудись в напрямку обличчя. Я біла не так люто, як мені того хотілося. Я не могла собі дозволити втратити останній ніж.

Я й гадки не мала чи добилася якогось ефекту. Хольгрен кричав мені, щоб я стрибала, але він запізнився. Я почула низький, жахливий гул меча, що прорізав повітря за долю секунди до того, як влучив у мене. Я знала, що мені гаплик. В мене не було часу, щоб все моє життя промайнуло переді мною. В мене навіть не було часу, щоб вилаятися. Він рубанув мене по шиї.

Він повинен був відрубати мені голову. Я відчула як під вагою жахливого удару ланки того клятого намиста вгризаються мені в тіло на шиї – а тоді меч монстра відскочив і глибоко увійшов у плече істоти, до якої я припала. З рани мені на обличчя бризнула густа, чорна кров. Вона диміла і жалила, а сморід нагадував смертельні землі. Я відразу зіскочила, мене тягнуло блювати, вільною рукою я вишкрябувала цю погань з очей і рота. Я важко приземлилася на спину і інстинктивно відкотилася. Добре, що я це зробила. Розрубана істота впала на те місце, де щойно була я. Вона не видала ні звуку, і вже більше не встала.

Істота, яка ледь не відрубала мені голову, була живою-здоровою, і відразу налетіла на мене. Вона залишила свій меч в побратимі. Присіла наді мною і товстими пальцями почала обмацувати власний живіт. На слизькій траві я насилу піднялася на лікті. На тілі істоти з'явилася тріщина, яка тягнулася від шиї аж по пах. Істота розтягнула її вшир, відкриваючи чорноту, що перевершувала найчорнішу печеру. З тієї

чорної діри вирвалося зітхання, і клянуся, вона пошепки промовила зі стогоном:

-- Ходи до мене, кохана. Заходь всередину...

-- Навіть не мрій, -- пробурмотіла я і жбурнула свій останній ніж в збочене, балакliwe лоно.

Еластично клацнувши, тріщина закрилася, і створіння встало з піднятими руками, готове вбити мене в землю. Я почула, як Хольгрєн напружено вимовляє нові мелодійні слова. Я не хотіла бути поблизу, коли він закінчить. Я була абсолютно переконана, те, що Хольгрєн збирався вивільнити, буде дуже шкідливим для здоров'я, якщо не істоти, то мого точно.

Я побігла, впевнена, що мені не вдасться вчасно видобутися з зони досяжності створіння. Я відчула мурашки на маківці, в місці, де опустяться кулаки істоти й перетворять мої мізки в желе. Все моє волосся стало дибом. Я не наважувалася озирнутися.

Хольгрєн вимовив останнє слово і з безхмарного неба вдарила блискавка. Раз. Другий. Ще раз.

Я озирнулася через плече, істота стояла з руками піднятими над головою, вона шкварчала і з неї йшов дим. Вона вже не була розмитою.

І тоді я побачила, що в неї було щось схоже на голову, масивна випуклість на тулубі, а посередині три дірки розміщені трикутником, що вказував вниз. Ший, як такої, не було. Повільно, спочатку майже непомітно, вона почала падати. Коли вона впала, затрусилася земля і галявиною розійшовся звук удару, залишаючи після себе короткочасну тишу.

Здавалося, що решта істот цього навіть не зауважили. Вони були зайняті тим, що мчали на нас з Хольгрєном. Вони утворили жахливу бойову лінію, розмахуючи перед собою стіною сталі. Хольгрєн лежав у траві обличчям вниз і не рухався.

Не слуг, а їхнього Пана, зашипіло Полум'я знов. Біжи, Амро.

Я побігла. Схопивши Хольгрєна під пахви, я потягнула його геть від істот. Я відтягувала невідворотне. Вони порубають нас. З Хольгрєном на руках я рухалася надто повільно.

-- Хольгрєне! Прокидайся, тяжезний вилупку!

Нічого.

В піраміді є щось схоже на вихід, зашипіло Полум'я, Він прихований.

-- Як нам зайти?

А як ти зайшла перед тим?

Монстри невблаганно наближалися. Між ними і нами був проміжок десь в дванадцять метрів, і він зменшувався з кожною секундою.

Ми могли втекти. Через блідий вогонь на вершині піраміди. Перегони почалися.

Я міцніше схопила Хольгрена, і зібравши залишки сил і швидкості, потягнула його вгору по сходах піраміди так швидко, як тільки могла. Я тримала Хольгрена за сорочку, щоб не дати йому зісковзнути вниз піраміди, з надією, що його перенесе разом зі мною в зали Полум'я. Я простягнула руку над краєм кам'яної чаші, щоб доторкнутися до блідо-синього вогню.

В цю мить з темряви зі свистом з'явився меч однієї з істот і розсік чашу з вогнем навпіл.

Те, що трапилося далі, тривало лишень кілька секунд. Я озирнулася через плече й істота знов підіймала свій меч, цим разом щоб розрубати навпіл мене. Але його лезо було вкрите живим, танцюючим полум'ям, що швидко повзло до руків'я меча. Коли меч опускався, блідо-синє полум'я сягнуло чорнильної плоті руки істоти.

Ефект був вибуховим.

Істота відразу розлетілася на дрізки, разом з фактично цілим боком піраміди. Гуркіт вибуху був таким, що я ще не чула у своєму житті. Ударна хвиля кинула мене на те, що залишилося від сторони піраміди зі сходами й вирвала Хольгрена з моєї хватки. Я важко приземлилася, права рука викрутилася ззаду мене. Я відчула, як тріснула кістка на передпліччі. Камінь піді мною застогнав, посунувся і раптово провалився. Я полетіла в темряву. Я об щось вдарилася, відскочила, а тоді купа каміння перетворила моє тіло на м'яку кашу. Не знаю якого розміру був той, що ледь не відірвав мені голову, але він був доволі великим. Біль був неприємним, нудотним.

На щастя я відключилася до того, як мене вирвало. Ненавиджу блювати.

Я не дуже пам'ятаю, що трапилося після цього. Минали години, я то приходила до тями, то втрачала свідомість. Я була засипана валунами, не могла поворухнути ногами, обличчям до великого залу,

де я вперше побачила полум'я, коли в нього було обличчя мого батька. У тьмяному світлі місяця я бачила, що уламки й земля утворили небезпечний схил від галявини вгорі до підлоги залу вниз, всього приблизно сорок метрів. Я була десь посередині.

В якусь мить я почала кашляти, що викликало агонію в моїй розтрощеній руці. Я придушила кашель до того як втратила свідомість, і якийсь час просто лежала, зосереджуючись на кожному подиху.

Ти багато чого пережила, раптово обізвалося полум'я в моїй голові. Ти житимеш і переживеш ще більше.

Коли я змогла знов говорити, то поставила запитання. Це допомогло мені відволіктися від понівеченого тіла.

-- Ей, Полум'я. Що ти в біса таке?

Я те, що Король-Чарівник відкинув, коли намагався стати безсмертним.

-- Мені відразу все стало зрозуміло.

На всі свої запитання ти отримаєш відповіді, з часом. Зараз бережи сили. Наближається світанок, а з ним твоя надія на порятунок.

-- Полум'я? Ей, Полум'я? – У відповідь тиша.

Ставало світліше, хоча спочатку майже непомітно. З часом проникло достатньо блілого ранкового світла і я краще розгледіла обстановку навколо себе. З моєї позиції майже догори ногами на пагорбі з каміння, все набирало божевільної перспективи. Я знала докладно, де знаходилася, і все було б таким же божевільним, навіть якби я стояла прямо. Велетенський зал залишився в основному неушкодженим. Сходи й далі кидали виклик силі тяжіння, коридори й далі знаходилися під неможливими кутами й у випадкових місцях, серед схожих на кручі стін. В далекому кінці зали я ледь могла розгледіти велетенські, чорні подвійні двері. Я поглянула направо. В кількох метрах здіймалися спіральні сходи, по яких спустилося Полум'я.

Високо вгорі, спину одного з тіньових монстрів пронизував нерівний кінчик центральної підпірки сходів. Його кінцівки безвольно звисали. Він був схожий на велику, бридку ляльку. Зрештою, коли сонце зійшло достатньо високо і його проміння впала на труп, він немов розчинився, залишивши тільки невеличку, зморщену шкірку.

Сонце також краще освітлило зал піді мною. Піраміда була тільки вершиною величезної божевільні. Я не могла собі навіть уявити, що потрібно, щоб щось таке збудувати, чи навіщо хтось завдав собі стільки клопоту.

-- Гарна буде гробниця, -- пробурмотіла я. Ставало щораз світліше, а моя свідомість тьмяніла.

Наближався південь, коли я знов прокинулася, цим разом через потужний зсув уламків. Справи мої були дуже погані. Я вже не знала, де я, і не була впевнена, хто я. Я знала тільки, що мені боляче, і що мені хочеться пити. Я відкрила очі, але не змогла зосередити погляд. Я бачила над собою неясний силует, що наближався. Повільно він ставав чіткішим. Це був Хольгрен. Він обережно пробирався вниз, до мене. Це тривало цілу вічність. Мене залила хвиля полегшення. Він живий. Він тут.

-- Де ти в біса був? – прохрипіла я. Він невесело посміхнувся і сказав:

-- Тихенько.

Мої думки полинули кудись в далечінь, в глибокі закутки пам'яті. Це один зі способів уникнути болю. А Хольгрен мусив спричинити мені біль, коли звільняв мене.

Я прокинулася від далекого співу пташки. Я чула запах озимого жита, відчувала слабе сонце на обличчі. Я спробувала поворухнутися і виявила, що мене сповили в пелюшки наче немовля.

Я лежала в імпровізованій ванні з брезенту, який підтримували зрізані молоді деревця. Блідо-рожева вода вкривала мене до підборіддя. Крім цього щось було не так. Мені зайняло певний час, щоб зрозуміти, що саме. Тоді я пригадала. Я повинна була бути напівмертвою і битися в агонії. Нічого цього не було. Я глянула навколо. Все ще на галявині. На певній відстані зліва від мене розверста яма, яка колись була пірамідою Полум'я. За нею сонце торкалося верхівок дерев, по дорозі в ліжечко.

-- Я не був певен, чи спрацює, -- промовив Хольгрен позаду мене. – Кров була старою і засохлою, я не знав скільки сили в ній залишилося після мого воскресіння. Гадав, буде краще повернути її в рідкий стан.

Кров Та-Агота. Фе.

-- Ти мене чуєш, Амро?

-- Я не любителька кривавих ванн, Хольгрене. Витягни мене звідси, будь ласка.

Він витягнув мене з ванни, розмотав ганчір'яні смужки, в які я була сповита. Я непевно стояла на ногах, мені було слабо і під час всієї процедури доводилося опиратися на нього. Він помацав мою праву руку, спочатку обережно.

-- Болить десь?

Я похитала головою.

-- Чудово, -- він відсунув мене від себе на довжину руки.

-- Ти тільки глянь, -- промовив. – Жодної подряпини, жодного синця.

Я затремтіла.

-- До того жодної ниточки з одягу. Мені холодно, Хольгрене.

Тоді він глянув на мене іншими очима. Зашарівся і повернув голову.

-- Так, звісно. Пробач. Давай я посаджу тебе і, е... принесу твої речі. Ось покривало.

-- Що з тобою трапилося після того, як піраміда обвалилася? – запитала я, в той час, як він збирав мій одяг, що лежав акуратною купкою біля ванни.

-- Я прийшов до тям, коли летів у повітрі. Тобі доведеться розповісти мені, що стало причиною цього польоту. Нападники, що залишилися, налетіли на мене і загнали в ліс. В мене не залишилось і крихти сили. – Він вручив мені одяг і взяв за руку.

-- Пробач, що залишив тебе на так довго.

-- Не будь дурнем. Мертвий ти б мені не допоміг.

-- Я повинен був щось зробити.

-- Що? Стрибнути за мною, поламати собі ноги? Ми б зараз лежали там і вмирали. Ти поступив правильно, Хольгрене. Єдино правильно.

Я спробувала забрати руку, почати вдягатися, але він міцно тримав її. Його очі вивчали моє обличчя.

-- Коли я побачив, як ти падаєш, Амро, я... -- він відпустив мою руку, підняв обидві свої в безпорадному жесті. – Я не хочу втратити тебе.

Настала моя черга зашарітися.

-- Відвернися до біса, щоб я могла одягнутися, -- гаркнула я.

Поки я одягалася, то пояснила Хольгрену, як вибухнула піраміда. Процес йшов повільно. Я була здоровою, але мені бракувало сили й координації. Мої пальці вовтузилися з гудзиками й шнурками. Я прив'язала піхви ножів, хоча самих ножів у мене вже не було. Без знайомого відчуття ножів на тілі, я надалі почувалася голою.

-- Як тобі вдалося втекти від тих істот? – запитала я його.

-- Так насправді, то я не втік. Кінець кінцем вони б схопили мене. Коли зійшло сонце, вони просто розчинилися в землі. Принаймні, їхня сила обмежена таким чином. Боги свідки, вони й так потужні.

-- Хто вони, Хольгрене, і чому вони напали? Між іншим, можеш вже повернутися.

-- І чи нападуть вони знову? В мене немає жодних відповідей.

Я також пригадала слова сказані Полум'ям, коли я здихала там внизу, що воно те, що Король Тіней відкинув. А ще там внизу був зморщений труп нападника, який стирчав на нерівному кінчику сходів. Надто багато запитань, надто мало відповідей.

-- Потрібно валити звідси, поки ті вилупки не з'явилися знов.

-- Перш ніж ми вирушимо, дай я наберу трохи води з ванни.

Він опорожнив бурдюк і занурив його в рожеву воду, в якій я відмокала.

-- Гадаєш, вона ще добра?

-- Існує тільки один спосіб довідатися. В усякому разі, не думаю, що вона зашкодить.

-- Ти знайшов Денді, чи якихось мулів?

-- Так. Мертві. Пробач. Мушу сказати, що в найближчому майбутньому ми будемо їсти тільки ослятину. Більше нічого немає.

-- Чорт.

Мені бракуватиме наших в'ючних тварин, і не тільки з сентиментальних причин. Мені було б важко рухатися швидше за монстрів навіть після доброго відпочинку. В теперішньому стані, в мене не було шансів.

-- Що робимо далі?

-- Наразі йдемо в підпілля.

Пагорб з уламків, де я лежала присипана, був далеко внизу. Ми з Хольгреном спустилися з допомогою мотузки. Він опустил мене, тоді зліз слідом за мною. Звідти ми обережно пробиралися по підлозі похмурого фойє Полум'я.

Тіньовикам – так здається полум'я їх називало? – геть не подобався блакитний вогонь піраміди, але зараз він не горів. Чи відважаться вони переслідувати нас тут? В мене не було достатньо інформації, щоб щось припускати. В одному я була точно впевнена – якщо цієї ночі вони знов з'являться, то в мене не буде сили ні битися, ні втікати.

Ми з Хольгреном стали табором в одній з порожніх кімнат. Він приніс хмиз і розпалив вогнище, тоді витягнув загорнені в полотно шматки м'яса і почав смажити їх над вогнем.

-- Тобі потрібно щось з'їсти, Амро. Думаю, сьогодні ти на більше не здатна.

Біфштекс з мула. Просто чудово. Але він сказав правду. В мене в животі бурчала порожнеча, і якби в цю мить з'явилися тіньовики, я б не змогла навіть відповзти. Коли м'ясо було готове, він поділився зі мною і я механічно жувала, твердий шматок за твердим шматком.

Коли ми закінчили, я відкинулася на одну з ковдр, які Хольгрен врятував з наших тюків. Ми були у високій, майже недоступній кімнаті, глибоко в лабіринті Полум'я. Я зовсім не почувалася в безпеці. Не скажеш, що тіньові нападники були дуже розумними, але в ту мить мені на думку спало тільки одне, що лякало мене більше за них: Атагос. Я пригадала, як вона висмоктала тих людей досуха і здригнулася.

-- Тобі холодно? – запитав Хольгрен, і я похитала головою.

-- Ні. Просто неприємні думки. Я в порядку.

-- Зараз складемо план дій, чи вранці?

-- Які в нас варіанти? Припасів у нас обмаль, ми можемо йти тільки туди, куди мені дозволить намисто, а ці тіньові істоти можуть напасти на нас в будь-яку мить від заходу сонця до світанку.

-- Все буде добре. Ти вижила в Таготі. Виживеш і тут.

На його обличчі промайнула думка.

-- Я щойно зрозумів, в мене не було шансу запитати тебе, що трапилося з полум'ям.

-- В мене немає бажання зараз про це говорити.

Я не хотіла заглиблюватися в деталі. Як не дивись, вбивство батька – дуже особиста річ.

-- Як скажеш, -- він зітхнув. – Я йду на розвідку. Відпочинь трохи. І зник в лабіринті.

Я придушила позіхання, зібгала ковдру, щоб використати як подушку. Я розташувалася так зручно, як це можливо на холодній кам'яній підлозі, встиглася до сну, якого так розпачливо потребувала.

Була глибока ніч, коли я різко прокинулася. Я оглянула темну кімнату, намагаючись визначити, що мене розбудило. Якусь мить я вдивлялася у вогонь, що догорав посеред кімнати, і в Хольгрена, який хропів з другого боку. Я знов закрила очі.

Прокидайся, маленька злодійко, я хочу тобі децю показати.

Полум'я. Я зітхнула.

-- Чого тобі? – прошепотіла я.

Як я сказав. Хочу тобі децю показати. Ходи.

Невеличке золоте полум'я вигулькнуло в повітрі в мене над головою і поплило в напрямку коридору.

-- Сподіваюся, це щось добре, -- пробурмотіла я, і встала зі свого імпровізованого ліжка.

Я пішла за полум'ям, що погойдувалося, по коридору, повернула за кут, тоді по ще одному коридору, якого я не пам'ятала, щоб бачила по дорозі сюди. Звідти воно повело мене вниз по вкритих пилюкою сходах.

Сходи йшли вниз і вниз. Нарешті вони привели у довгу, високу кімнату з викривленими колонами. Полум'я зупинилося біля підніжжя сходів. В другому кінці кімнати були прості дерев'яні двері, дець два метри висотою і метр шириною.

Мені далі не можна. За цими дверима відповіді на багато з твоїх запитань.

Щось було не так. Успішний злодій покладається на свої інстинкти. Ці непоказні двері мене дуже непокоїли.

Властиво, за ними немає нічого небезпечного для тебе. Але є багато чого... неприємного. Те, що ти відчуваєш, нагадує пляму, залишок з минулого. Здавалося, що Полум'я дійсно відчувається незручно.

-- Може просто скажеш мені, що там? Таким чином ми обоє уникнемо неприємностей.

Не можу. Ти мусиш побачити на власні очі. В цих залах тебе не спіткає жодна кривда.

Я зробила останніх кілька кроків вниз у кімнату і пішла до дверей. Мені вже набридли таємниці й загадки. Я потребувала відповідей. Коли я наблизилася до дверей, волосинки на потилиці спробували вилізти зі шкіри. Практично весь підземний лабіринт випромінював магію, але те, що знаходилося за цими дверми було чимось цілком іншим.

Мене починали гризти щоразу більші сумніви в тому, що я робила. Я продовжувала йти. Починав наростати певний тиск, спочатку ледь помітний, немов дружня рука, що намагалася повернути мене. Через кілька кроків я йшла проти сильного вітру. Ще кілька кроків і я намагалася протиснутися крізь кам'яну стіну. Я стиснула зуби й закрила очі, робила один невеличкий крок за іншим, напружуючи всю свою незначну силу. В ту мить, коли я збиралася здатися, опір зник.

Я відкрила очі. Переді мною стояли двері: прості, неприкрашені, безпечні. На них навіть замка не було. В мене не було інструментів, щоб дослідити їх, але я як могла оглянула раму і кам'яну плитку навколо неї, в пошуках ознак присутності систем тривоги чи пасток.

Більше ніщо не охороняє двері. Можеш заходити.

-- Гадаю, доведеться повірити тобі на слово.

Я поклала руку на ручку, повернула і штовхнула двері. Полум'я мало рацію. Всередині було багато чого неприємного.

Розділ 5

Думаю, її можна було назвати тронною кімнатою. А ще її можна було назвати бойнею, чи мавзолеєм.

Кімната мала десь дванадцять метрів довжини й десять метрів ширини, з низькою стелею, була оброблена блідим мармуром. Вона була освітлена блакитним полум'ям з чотирьох жаровень, по одній в кожному кутку. Стіни, стеля і підлога були забризкані старою, засохлою кров'ю. Підлога була встелена висохлими трупами.

Тіла були спотворені, їхні сухі обличчя моторошно схожі в своєму виразі агонії... чи може екстазу? Древні наряди, які вони носили, були

вкриті чорними плямами від велетенської кількості засохлої крові. Посеред кімнати знаходилося низьке підвищення, на якому стояло крісло, повернуте до мене високою спинкою. З протилежного боку кімнати більшу частину стіни займала пара подвійних, оббитих бронзою дверей. Оце і все, за винятком залишків потужної магії, від яких кров стигла в жилах.

Які відповіді я повинна була тут знайти?

Я штурхнула кінчиком свого черевика найближчий труп, той з грудей якого стирчав кинджал з руків'ям вкритим коштовним камінням. Труп розсипався в купку пороху; одяг, скелет і все інше. Кинджал дзенькнув на підлогу. Я повернулася, щоб піти геть.

Нізвідки подув крижаний вітер, жаровні замерехтіли і потьмяніли. На стінах почали танцювати тіні, утворюючи рухомі образи, які, я впевнена, не були плодом моєї уяви. Моя уява не настільки багата. Чи збочена. Я швидко розвернулася. Не хотілося бути спиною до тієї кімнати.

Вітер посилювався і утворив з пороху трупа розпливчатий людський силует, що оглядав кімнату порожніми очима. Він кидався з кутка в куток, немов щось шукав, підштовхуваний, або гнаний трупним вітром. Час від часу він зупинявся так наче, щоб понюхати повітря. І тоді почали лунати голоси.

Не людські голоси. Жодне людське горло не здатне видати такі звуки. Якби час, божевілля і відчай могли говорити, вони б промовляли такими голосами.

Хто порушує наш відпочинок? Хто... хто... чую запах їхньої крові... биття їхніх сердець... Але де? Відчуваю їхній страх... сюди ніхто не приходить... плоть і кістки... воно красиве? Це їжа... Де... дедедедед, о...ДЕ?

-- Я тут, -- сказала я, молячись, що полум'я мало рацію і ніщо не зможе мене скривдити. Здавалося, мої слова застали їх зненацька. Голоси стихнули до шепоту, і привид з пороху припинив свої гарячкові пошуки. Він завис майже нерухомо, наполовину загороджений кріслом посеред кімнати.

Пане, простогнав він. Хтось прийшов.

-- Я знаю, -- обізвася слабкий, старечий голос, що лунав з-за спинки крісла.

-- Йди відпочивай, -- сказав він, і сила, що утримувала невиразну форму привида, зникла. Привид з пороху розлетівся і опустився на підлогу.

Я схопила з підлоги кинджал з коштовним камінням. Було приємно знов тримати ніж в руці, хоча я сумнівалася, що з нього буде якась користь, якщо справа дійде до насилля.

-- Ходи сюди, щоб я тебе бачив, дороженька.

Я похитала головою.

-- І не подумаю.

-- Те, що ти стоїш в цій кімнаті, означає, що ти знаєш – тебе не спіткає жодна кривда, носій намиста, захисник Полум'я. Не відмовляй мені. Я не можу підійти до тебе, і не скривдив би тебе, навіть якби міг.

Голос був ввічливим, і добрим. Я йому абсолютно не довіряла. І залишилася на місці.

-- Ти прийшла за відповідями, так? Їх я можу тобі дати.

-- Гарзд. Якщо щось спробуєш, я проштрикну тебе.

У відповідь сміх. Я обережно пробиралася попри край кімнати, намагаючись не потривожити інших трупів, і намагаючись не підходити надто близько до підвищення. Якщо доведеться, я хотіла мати змогу точно поцілити в того, хто сидів у тому кріслі.

В міру того, як я обходила крісло, то щораз більше і більше бачила того, хто його займав. Він був старим – древнім. Навіть на його зморшках були зморшки, і я бачила багато з них, бо він був цілковито голим. Не надто приємне видовище. Я зупинилася прямо перед ним, на відстані кількох витягнутих рук.

Він сидів абсолютно нерухомо. Одна рука лежала на підлокітнику крісла; друга була викривленою лапою, яку він притискав до грудей. Голова була схилена вліво, майже так, наче він заснув. Всі його кінцівки всохлися, і то не тільки від часу. Його суглоби були великими вузлуватими випуклостями, поза цим його кінцівки були не більше ніж патички. Він був цілковито лисим, і заплутаний узор татуювань спіралями опускався з маківки його голови до десь двох сантиметрів понад білими бровами. В узорі повторювалися символи, що виглядали як магічні. Вік їх не спотворив. Вони були чіткими, виразними й чорними, як смола. Здавалося, татуювання висіли над самісінькою шкірою старого.

Єдине, що було в ньому живого – це очі. В них виблискував гострий розум, і вони сліdkували за моїм кожним рухом.

-- Що, не надто привабливе видовище?

-- Я бачила й гірше, -- відповіла я чесно.

-- Знаєш, я таким народився. Проклятий богами, як казали мої батьки. Так, наче ненароджене немовля могло зробити щось, щоб образити богів.

-- Всім було нелегко зростати. Ти сказав, що маєш для мене відповіді. Добре. В мене багато питань.

Він дивився на мене, на його губах грала невеличка посмішка.

-- Полум'я зробило цікавий вибір, -- сказав він. – Став свої запитання, я відповім на них, найкраще, як зможу.

-- Давай почнемо з тебе. Хто ти в біса такий?

Він знов тихо засміявся.

-- Я – ніхто.

Я ніколи не була особливо терплячою особою. Я навчилася бути обережною, але це уміння далось мені нелегко. На той час я вже використала все своє терпіння, а обережність, здавалося, покинула мене. Я підкралася до зморщеного любителя загадок і приклала свій ніж йому до підборіддя. Голосом бандита з темного провулка я сказала:

-- Не грайся зі мною. Я не в настрої. Відповідай на мої запитання прямо, або в тебе з'явиться ще одна посмішка.

Він поглянув на ніж, як тільки міг, зі своєї перекошеної позиції, тоді поглянув на мене.

-- Як скажеш. – Але в його голосі не було страху. Я опустила кинджал.

-- Я сказав правду, -- промовив він. – Хоча й не очевидну. Тепер я ніхто. Ким я колись був... було стерто з історії. Те, як я став тим, кого ти бачиш перед собою, довга історія.

-- Розкажи мені тільки пікантні фрагменти.

Знов тихий сміх.

-- Тисячу років тому я був королем і магом найвищого порядку. Моя влада простягалася майже на половину континенту. На мою команду марширували армії, а магія прогинала світ відповідно до моїх бажань. Мені цього було недостатньо. Я міг продовжувати своє життя, але не нескінченно. Я міг приймати інші, здоровіші форми, але

зрештою завжди був змушений повертатися в місце своєї сили, в цю скоцюрблену оболонку, яку ти бачиш перед собою. Я хотів більшого.

Не потрібно було бути генієм, щоб допетрати решту.

-- Ти Король-Чарівник, який знищив Таготську імперію.

-- Був колись. Тепер я вже не той.

-- Тисяча років розмірковувань про це зробила тебе новою людиною?

-- Ні, дорогенька. Я буквально тільки жива оболонка Короля-Чарівника. Коли я сказав, що я ніхто, то саме це й мав на увазі. В цьому тілі немає душі, немає духа.

Якусь мить я обмірковувала його слова.

-- Як на мене, ти доволі живий. Що тобою рухає?

-- О, ти дійшла до суті загадки. Чи може дзеркало побачити себе? Чи можна викарбувати таку тонку монету, що вона не матиме країв? Що важливіше, слова чи проміжки між ними? Але щоб відповісти на твоє запитання в прийнятній для тебе формі: чари. В певному сенсі такі таємничі, що навіть я не розумію їх повністю, я повинен існувати, щоб інші могли.

-- Які інші? Я не розумію, про що ти патякаєш. І мені починає здаватися, що ти теж не розумієш.

-- Пробач. Минула тисяча років з того часу, як я востаннє розмовляв з кимось. Я докладу зусиль висловлюватися простіше... хоча певних тонкощів Мистецтва тобі не збагнути.

-- Як-небудь розберуся, -- сказала я, запихаючи ніж в пояс і відсуваючись від нього. Від нього пахло, неприємно.

-- Бачиш усі оті трупи навколо тебе? – запитав він. – В свій час потужні маги. Мій *хордун*, мій клан. Коли маги об'єднуються, їхня сила зростає експоненційно.

-- Ніколи про таке не чула. Навіть не знала, що таке можливе.

-- Таке об'єднання було рідкісним навіть в мої часи. Воно... небезпечно. І вимагає важких компромісів.

-- Наприклад?

-- В *хордуни* починає домінувати одна воля. Найсильніша воля. Зрештою, всі інші поглинаються, залишаючись не більше ніж резервуарами сили – живими оболонками з залишками розуму і без власної волі. І коли *хордун* утворено, намагатися розпустити його небезпечно.

-- Отже, всі оті маги стали твоїми рабами? Вони знали, що таке трапиться?

-- Звісно, що ні.

-- А ти?

Він тільки посміхнувся, блідо.

Я похитала головою.

-- Ти був дуже поганою людиною, друже. Я рада, що ти досі не тиняєшся на свободі. Але що це має до того, що я повинна знати?

-- Ти знаєш про падіння Тагота. Ти знаєш про Полум'я і Короля Тіней. І тепер ти знаєш про мене. Цікаво, до яких висновків тебе приведуть ці несумісні факти?

-- Це ти повинен відповідати на запитання.

-- Зроби мені цю приємність. Благаю. Колись давно мене цікавили загадки.

Нетерплячка боролася в мені з природженою цікавістю. Що все це мало спільного, якщо взагалі мало? Я спробувала об'єднати факти.

-- Якимось чином Полум'я зв'язане з цим місцем. Це я точно знаю. Воно само сказало, що це його зали. Може Полум'я це якась твоя кара.

-- Красива картина, але ти упустила більшість фрагментів.

-- Слухай сюди, висушена, стара оболонко...

Він почав рухатися до мене. Я пригадала слова Полум'я сказані, коли я лежала присипана уламками. *Я те, що Король-Чарівник відкинув, коли намагався стати безсмертним.* Я глянула на кімнату, на всі оті тіла. Труп, який я копнула, з ножем в грудях: хіба його засушена рука не була на руків'ї?

-- Ти спробував щось, якусь церемонію, щоб здобути силу, здобути безсмертя, так? Спробував і щось пішло не так. Тепер вас троє. Полум'я, Король Тіней і ти. Дві сторони монети і ребро.

Знов той сухий сміх.

-- Дуже добре, дорогенька. В тебе гострий розум. Але що з Таготом? Яким чином він вписується в нашу невеличку містерію? Яким боком він пасує в наше невеселе рівняння?

Що сказав мені Та-Агот? Щось про те, що Король-Чарівник отруїв розум Атагос. Церемонія, яка повинна була вбити Та-Агота. Але його неможливо вбити. Може тому все пішло не так? В мене не було достатньо інформації, щоб мати певність.

-- Ти хитрощами змусив Атагос, щоб та спробувала вбити брата, -- здогадалася я. – Але не вийшло. Якимось чином це вплинуло на твою власну церемонію, так?

-- Здається, деякі монети таки можна карбувати без ребра. Атагос і її брат були і є нерозлучними. Або, принаймні, застосований мною метод, щоб розділити їх, зазнав невдачі, хоча все вказувало на те, що на мене чекав успіх. В ту мить, коли здавалося, що я опанував саму реальність, суть мого ества розділилася. На Полум'я і Тінь, світло і темряву.

-- І тебе.

-- Я ніхто, і ні на що не впливаю. Я страждаю вічність від безсилля, в полоні цієї форми, яку я так ненавиджу.

Самотня сльозинка скотилася з кутка його ока і зникла у складках і виступах висушеного обличчя.

Він не викликав у мене співчуття. Та-Агот, так, але не він. Сам собі винен.

-- Слухай, -- сказала я. – Ми ворушили минуле, і це було цікаво, але я хочу знати, що відбувається зараз. В мене купа власних проблем. Ти пообіцяв, що відповіси мені, тож починай відповідати.

-- Я відповім, якщо ти запитаєш.

З чого почати?

-- Хто такий Король Тіней? Чи існує якийсь спосіб втекти від його створінь? Полум'я сказало, що чекало на мене – навіщо? Чому воно таке таємниче? Ти назвав мене носієм намиста. Що це за намисто, і як в біса мені зняти цю прокляту Керфом штуковину?

Якщо я зможу зняти намисто, Полум'я може забиратися в пекло. Без нього ми з Хольгреном зможемо триматися подалі від цього всього і вирушити додому.

Знов той клятий сміх.

-- На яке запитання відповідати першим?

-- Розкажи мені про намисто.

Якщо я зможу позбутися його, то відповіді на решту моїх запитань будуть, в кращому випадку, чисто пізнавальними.

-- Тоді підійди ближче і покажи його мені.

-- Чому ти назвав мене носієм намиста, якщо не знаєш, що це?

-- Я знаю, як воно виглядає, але не знаю його намірів. Ти носиш ланцюжок невільника. В свій час я зробив багато таких.

-- Від цього мені ще більше захотілося довіряти тобі.

Але я зробила крок вперед. Я не боялася його, але безперечно почувалася незручно. Може, якби на ньому був хоч якийсь одяг.

-- Нагнися. Я не дуже добре бачу.

Я послухалася. Мені це не подобалося. Від нього виходив легкий запах гниття, чим ближче я нахилялася, тим помітнішим він ставав. Я ледь стримувалася, щоб не відсахнутися.

Через певний час він сказав:

-- Достатньо.

Я відхилилася. Якийсь час він мовчав. Мовчанка затягувалася, моє терпіння закінчувалося.

-- Ну?

-- Король Тіней навчився працювати з матеріальним світом тісніше ніж можна було подумати, і не втратив свої уміння і майстерність у Мистецтві. Це, або він залучив інші голови й руки виконувати свою волю.

-- Мене це все не обходить, старий. Я просто хочу зняти його зі своєї шиї.

-- Тоді ти повинна натягнути його на шию того, для кого воно призначене.

--Що?

-- Цей ланцюжок невільника було створено, щоб привести Атагос до Короля Тіней. Невже він прагне завершити перервану багато років тому церемонію? Але ні, її самої буде недостатньо... правильно? Цікаво... -- Було очевидним, що він більше розмовляв з собою, ніж зі мною. Його очі були втуплені десь поміж нами. Тоді вони різко повернулися до мого обличчя.

-- Звідки воно в тебе? – запитав він.

-- Зняла з шиї приреченого в Таготі.

-- Атагос була в цей час поблизу? Мусила бути, але як таке могло бути? Вона б тебе поглинула.

-- Вона спробувала. Їй це не вдалося.

В погляді старого з'явилася повага.

-- Отже, Полум'я дійсно зробило правильний вибір. Коли обрало тебе. Але повернемося до намиста. Воно повинно було привести Атагос до Короля Тіней. Замість цього воно якимось чином знайшло тебе. Мабуть, відчуло її силу, коли ти його взяла.

Я пригадала, як воно практично стрибнуло мені в руку, коли я зняла його з шиї Герцога. Де Герцог здобув таку штуківину? Цього я, мабуть, ніколи не довідаюся. Так насправді це не мало значення. В мене були значно більші турботи. Мене осяяла жахлива здогадка і страх промчав крижаною водою по моєму тілу.

-- Отже, єдиний спосіб позбутися намиста – змусити Атагос надіти його? Але воно не дозволяє мені повернутися в Тагот. Воно заганяє мене. До Короля Тіней. Яйця Керфа!

-- Цікаво, що він з тобою зробить? Він закинув сітку на богиню, а спіймав хитру злодійку. Які шанси на таку невдачу?

-- Як на мене, надто великі. Що він зробить, якщо мені не вдасться уникнути його?

-- Використає тебе. Якимось чином поверне хід подій на свою користь. Я був у цьому мастаком. Навіть більшим ніж в чарах, це було моїм справжнім Мистецтвом; використовувати інших, щоб вони виконували мою волю. Коли ти немічний, то навчаєшся цього доволі швидко. Щоб вижити, потрібно змусити або переконати інших виконувати твої розпорядження.

-- Чого він хоче? Навіщо йому Атагос?

-- Він хоче влади, дорогенька. Його пожирає прагнення влади. Всі його дії можна сміливо пояснювати цим мотивом.

-- Отже, Атагос дасть йому владу. Як? І за що?

-- Щодо як... він може просто використати її, як інструмент своєї волі. Ти можеш уявити собі богиню смерті на свободі, вільну від обмежень Та-Агота? Як вона виконує розпорядження Тіні? Але я гадаю, він потребує її для іншої мети.

-- Якої іншої мети? І чому ти так думаєш?

-- Щодо навіщо, я не можу сказати з певністю. Може він розробив альтернативний ритуал, щоб вкрати природжені вміння Атагос. Або це може бути мета, про яку я не подумав. Тисяча років дають нові можливості й нові знання. Я знаю його прагнення, а не його думки.

-- Чому ти думаєш, що Атагос потрібна йому для чогось іншого, а не щоб перетворити її на зброю? Я вже бачу, як вона одноосібно нищить армії, підкорює народи. Чого варті аркебузи Хольгрена в порівнянні з нею?

-- Він в такій самій пастці, як я, дорогенька. І не має впливу на широкий світ. Він прикований до того місця, де я повинен був

відродитися як бог. Йому недостатньо відправити посіпак у світ – він прагне бути вільним так палко, що тільки німецький може його зрозуміти.

-- А, гадаю, я трохи його розумію.

Я прагнула тільки одного – повернутися додому. Бути вільною від цього тисячолітнього сплетіння інтриг, божевілля і одержимості. Вони не мали зі мною нічого спільного. Тільки боги знали, як я в це вляпалася.

-- Несповідимі шляхи богів, -- сказав старий, немов прочитавши мої думки. – Але для мене очевидно, що ти тут з якоюсь метою, і то вкрай важливою. Я твердо переконаний, що це має щось спільного з Королем Тіней. Тебе обрало Полум'я.

-- Що саме це означає? Я сита цими таємницями по горло. Скажи мені.

-- Якщо я ребро монети, то Полум'я і Король Тіней – протилежні сторони. Все що в мені було доброго перейшло до Полум'я, а все погане – до Тіні. Полум'я намагається прогнати темряву. Тінь прагне поглинути світло. Полум'я обрало тебе своїм інструментом.

Я засміялася.

-- Може я не хочу бути нічийм інструментом. Нікому це в голову не прийшло?

-- Знаряддя не обирає, яка рука його триматиме, чи як його будуть використовувати.

-- Я нічиє не знаряддя, старий. Ні, якщо я зможу щось вдіяти.

Він мовчав, тільки не зводив з мене своїх блискучих очей.

-- Є ще щось, що я повинна знати? Як Полум'я збирається знищити Короля Тіней?

-- Я не знаю їхніх думок, тільки загальні плани.

-- Тоді, думаю, мені краще звернутися до першоджерела.

Я почала пробиратися серед трупів до виходу.

-- Що ти збираєшся робити, дорогенька? – Вигукнув він, коли я відчинила двері.

-- Те, що в мене виходить найкраще. Виживати. І я тобі не дорогенька.

Він засміявся.

-- Ще одне, злодійко. Ти зіграла в мою гру і за це я винагороджу тебе невеличкою додатковою інформацією: я не змушував Атагос

зраджувати брата. Це вона звернулася до мене. Цікаво, які загадки ти зможеш розгадати з допомогою цієї подробиці?

Його сміх переслідував мене, коли я вийшла з кімнати.

Полум'я чекало на мене біля підніжжя сходів. Я крокувала до нього, по дорозі готуючись випустити на нього зливу грубих слів. Перш ніж я почала, воно приголомшило мене власними словами.

Король Тіней починає напад. Потрібно поспішати. Воно полетіло вгору по сходах, я помчала за ним.

-- Ти казало, що це місце безпечне! – важко дихала я.

Я казало, що звідси можна втекти, в певному сенсі. І дійсно можна.

-- Тоді чому ти дозволило нам заспокоїтися? Ми з Хольгреном могли бути вже далеко звідси.

Ти будеш в безпеці тільки якщо знищиш Короля Тіней. Тільки ти можеш це зробити. І тобі потрібно було побачити те, що ти щойно побачила і поговорити з тим, з ким ти щойно поговорила.

Ми вийшли по сходах нагору і Полум'я поплило по коридору, який, зрештою, привів нас у великий зал з розбитим дахом.

-- Король Тіней? Це твій ворог, -- сказала я. – Ти його і нищ. Я не просилася бути героєм.

Саме тому ти й підходиш. Мерщій.

Я відчула під ногами легеньке тремтіння. Зі стін і стелі почав сипатися дрібний пил. Ми завернули за ще один кут і попереду, десь в дванадцяти метрах над кам'яною підлогою, знаходився отвір у великий зал.

-- Хто це? Нападники?

Ні. Значно гірше. Це – Посланець, істота з іншої Епохи, яку Король Тіней знайшов і зробив своїм союзником. Якщо буде потрібно, він зрівняє ці зали з землею, поки не знайде те, що шукає.

Я підбігла до виходу і виглянула. Спочатку я не побачила нічого, крім кам'яних стін, покручених сходів і уламків. Від моєї позиції вниз до підлоги вели дві пари сходів, вони тулилися до стіни по обидва боки від виходу. Далеко зліва були масивні, чорні подвійні двері, справа, ближче до мене, гора уламків. Нічого особливого, подумала я, поки не глянула вгору.

Через отвір заповзали десятки велетенських, чорнильних щупалець, вони навпомацки рухалися вздовж стін і купи уламків. Найкоротше було в чотири, а то й п'ять разів більше за мене. Якщо тінь може перетворитися в плоть, то саме так вони утворилися. Від цього видовища в мене мурашки забігали по шкірі. Не можу цього пояснити, але я знала, що дивлюся на абсолютне зло.

Істота, до якої були прикріплені ці щупальця, почала протискатися в отвір.

Слуга Короля Тіней, сказало Полум'я в той час, як монстр повільно заповзав у великий зал, *але не невідьник, як тіньовики. З часом він випустить на світ гірші речі. Ти допоможеш мені знищити його.*

Я ледь чула його слова. Всю мою увагу поглинало чудовисько, що просувалося всередину. Його тіло було десь тридцять метрів довжиною, а тонкі ноги з багатьма суглобами – вдвічі довшими. Тіньові щупальця, які я побачила першими, виростили з його голови, яка була довгою, приплюснутою і тьмяно сяяла в світлі зірок. Його щелепи були довші за мене, срібні зуби в два ряди. Довгий, чорний язик ляскав батогом і кидався туди-сюди, торкаючись, пробуючи на смак. Спочатку я прийняла його за найкоротше щупальце. Очі були димчастими, чорними сферами, що пожирали світло.

Але найгіршим було його тіло. Те, що я спочатку прийняла за пухлини, якими була вкрита його тіниста шкіра, виявилось зовсім не пухлинами. Розкиданими нерівно вздовж його торса були сотні спотворених облич. Коли я глянула на них, то зрозуміла, що всі вони рухалися, кричали в мовчазній агонії. Поки я дивилася, одне з облич розпухло, роздулося і луснуло... і з нього вигулькнула мініатюрна версія монстра. Вона шльопнулася на підлогу, струсилася і втекла глибше в тінь.

-- Ой, кепські справи, -- сказала я. Мені вистачило розуму відступити в коридор.

Ти ще нічого не бачила, відповіло Полум'я.

-- Що нам в біса робити?

Крім отвору нагорі, з моїх залів існує два виходи. Один починається біля Воріт внизу.

-- Чорні двері в кінці залу?

Так. Інший не повинен тебе обходити. Ти не пролізеш, він занадто малий. Посланець полює на тебе, Амро. А точніше, він полює на особу, що носить намисто.

-- Він думає, що я Атагос.

І він не буде цяцькатися з тобою, якщо спіймає. Атагос майже неможливо знищити.

-- Куди ведуть ці подвійні двері?

Вони приведуть тебе до твоєї долі. Мерції. В тебе закінчується час.

Посланець звисав немов павук з пролomu в стелі, тримаючись на своїх довгих, викривлених ногах. Його тіло повільно похитувалося на легенькому вітрі, якого я не відчувала. Здавалося, він не поспішав. Луснуло ще одне обличчя, вивільнився ще один кошмар. Я відірвала від нього очі і глянула на Полум'я.

-- Невже ти не можеш нічого зробити?

Я невеличка пристойна частинка збоченої до невпізнання душі. Я вижило так довго тільки тому, що переховувалося. Це ти повинна зробити те, що потрібно зробити. Я можу тільки бути твоїм провідником.

-- Але... -- Полум'я мигнуло і зникло, а в коридор, вигукуючи моє ім'я, залетів Хольгрєн. Мені було цікаво, чому Полум'я з'являлося тільки перед мною – тому, що воно переховувалося так довго і це стало звичкою, чи йшлося про якесь обмеження, якого я не розуміла.

-- Амра! – крикнув Хольгрєн. – Де ти пропадаєш?

Він схопив мене за руку.

-- Нам треба йти. Наближаються клопоти.

-- Вони вже тут. – Я вказала на потвору. Вона вместилася і народжувала нові кошмари. Вони десятками випадали з її тулуба. Підлога вже кишіла ними. Хольгрєн глянув під ноги. Навіть в напівтемряві я побачила, як побіліло його обличчя.

-- Треба забиратися звідси, -- сказав він. – Ми собі не дамо з ними раду.

Це одна з речей, що подобалися мені в Хольгрєні – він ніколи не хизувався напускною бравадою. Від такого люди в основному й гинуть.

-- Єдиний вихід – через оті двері в кінці залу, -- сказала я. – Нам доведеться обійти оті створіння. Якимось чином.

-- Що? Це самогубство. Нам ніколи не пройти повз цей... цей кошмар.

-- Доведеться. Іншого виходу немає.

-- Звідки ти знаєш? – Його очі шукали мої, чоло насуплене.

-- Довга історія, а в нас немає часу. Довірся мені.

-- Я довіряю, але...

-- Ніяких але. Допоможи мені придумати, як нам обійти оте створіння. І всі ті маленькі кошмари, які воно породжує.

Він затримав на мені погляд, його соколині очі вдивлялися в моє обличчя, тоді повернувся до головного завдання, що стояло перед нами. Він знов глянув собі під ноги.

-- Ти в нас експерт з пересування нишком. Які в нас шанси прокрастися повз них?

Я похитала головою.

-- Я волю ховатися в тіні. А ці створіння і є тіні. Нікчемні в нас шанси.

Дрібні кошмари були вже повсюди, кралися темними коридорами, повзали туди-сюди по перекручених сходах. Для них не існувало сили тяжіння. Пів десятка прилипли до стін і стелі залу.

-- Ну, що ж. Якщо не вдається нишком, давай спробуємо відвернути їхню увагу, -- сказав він. – В тебе є ніж?

Я протягнула йому кинджал, який підняла в кімнаті з трупами. Він взяв його... і ледь не випустив з рук. Він виглядав так, немов я протягнула йому купу тельбухів.

-- Звідки в тебе ця штуковина? – запитав він. Тоді похитав головою, перш ніж я змогла відповісти. – Забудь. Немає часу.

Він присів і кінчиком ножа вколов собі палець. Повільно виступили товсті краплини, в сутінках швидше чорні, ніж червоні. Кілька впало на підлогу. Він розмазав їх в грубий обрис людини, тоді витер кінчик ножа і посміхнувся до мене.

-- Невеличка хитрість, якої я навчився в Нижніх Землях. Гадаю, тобі сподобається. Якщо спрацює. Твоя черга.

-- Ти вмієш користуватися чарами Нижніх Земель?

-- Моя мати була відьмою з Гол-Шена. Батько – госландським магом. Давай свою руку.

Мені набридла кров, набридло втрачати її, набридло купатися в ній, набридло споглядати її. Але в мене не було часу бурчати. Я

протягнула руку і він вколов мій великий палець. Я стиснула його другою рукою, поки не виступила кров.

-- Обережно, -- сказав він. – Не змішуй з моєю.

-- Я гадала, тільки жінки можуть таким займатися, -- сказала я, дозволяючи, щоб кров капнула на підлогу, намагаючись тримати її здаля від Хольгренової.

-- Так і є, але це швидше традиція, ніж щось інше. Моя мати не дуже дотримувалася традицій. – Своєю чистою рукою він зобразив моєю кров'ю жіночу постать.

-- Скільки ще? Одна з тих істот може в будь-яку мить залізи сюди.

-- Якби ти перестала ставити стільки запитань, справа пішла б трохи швидше.

Я зрозуміла натяк і заткнулася. Він сів навпочіпки над кривавими малюнками і почав гойдатися вперед-назад. З його горла виходило низьке голосіння, я такого ще в житті не чула.

Я зробила крок назад. Чари Нижніх Земель бувають згубними, як і можна очікувати від регіону з багатовіковою традицією вендети. Що б він там не робив, йому варто поспішити, хай йому чорт.

Хольгрен почав нарізати кинджалом повітря. Спочатку я не зрозуміла, що він робить. Тоді перед ним, в напрямку леза, щось почало утворюватися. Повільно, як на мене, надто повільно, почали набирати форму дві постаті. За якусь мить я впізнала в одній риси Хольгрена, а в іншій – свої. Це були лишень ескізи, але кращих і не було потрібно. Тепер я знала, що це: криваві ляльки. Створені з крові й чарів жертви, сформовані розумом мага, зроблені з однією метою... переконливо померти.

Як я вже казала, чари Нижніх Земель бувають згубними. Навіть чисто захисні чари. Далися взнаки століття окупації постійно новими завойовниками.

Кривава лялька Хольгрена була не більше ніж опудало. Він зобразив легенький натяк на обличчя, моток довгого волосся і темну мантію. Та, яку він зробив для мене, була чимось більшим. Її коротке коричневе волосся було вміло, хоча й просто, вкладене, на обличчі не було жодних шрамів чи плям. Ніс був довгим і прямим, зелені мигдалеподібні очі – ідеально збалансовані. Мої власні тонкі губи були повнішими на її обличчі, і я потребувала косметики, щоб зробити їх

такими червоними, як він зобразив. Я доторкнулася пальцем до свого ламаного-переламаного носа і запитала себе, чи він насміхався з мене, чи... насправді так мене бачив.

Я відвела погляд, почувавши себе ніяково на кількох рівнях.

-- Поспіши до біса, Хольгрене.

Нарешті він закінчив. Він встав, потягнувся і глянув на своє творіння.

-- Довго вони не протягнуть, -- сказав він і віддав мені ножа.

-- То давай приступимо.

-- Другий крок – відвернути від нас увагу, поки ляльки притягують її до себе. В мене є дещо, що може стати нам в пригоді, омана, але мені потрібна година, а то й більше, щоб її приготувати.

-- В нас немає часу. Я маю кращу ідею.

-- Яку?

-- Побігти щодуху.

Він посміхнувся, несміливо, а я посміхнулася у відповідь.

-- Готовий?

Він кивнув.

-- Відправ їх правими сходами. Зі світлом, якщо можеш.

Він знов кивнув, і криваві ляльки ожили. Над рукою фальшивого Хольгрена вигулькнула яскрава сфера світла, вони в унісон повернулися, помчали в зал і вниз по сходах. Я порахувала до трьох, схопила Хольгрена за руку і побігла.

Страх – дивна штука. Він може вбити тебе, але він також може зберегти тобі життя, якщо ти осідлаєш його, замість того щоб боротися з ним. Він загострює всі твої почуття. Придає ногам крила. В його обіймах час сповільнюється і в тебе з'являється час оцінити події, якого за нормальних умов у тебе немає. Принаймні мені так здається. Кому знати, як не мені. Більшу частину мого життя мене майже завжди супроводжував страх.

Я почула його перш ніж побачила, легесеньке шкрябання по каменю. Ми щойно пройшли вхід і довгими стрибками опускалися лівими сходами. Хольгрен, з отими своїми довгими ногами, вже трохи вирвався вперед. Я кинула погляд назад, щоб побачити, як там криваві ляльки і краєм ока помітила, як сотні тіней мчать до їхнього дрібного світла. Саме в цю мить я почула нагорі, десь за метр від вуха, те

легесеньке шкрябання по каменю. Я відразу зрозуміла, що не всі монстри клінували на приманку.

Перш ніж я встигла подумати, я зметнула руку і вбила кинджал в голову створіння.

Чи спрацював би звичайний ніж? Швидше за все, ні. Цей спрацював. Він досі утримував залишки потужної магії. Жахливої магії. Він пробив череп створіння так, наче шкаралупу яйця, і створіння впало зі стіни на землю позад мене, мертво. Це хороша новина. Погана новина полягала в тому, що одне з його щупалець заділо мою руку. Це був легесенький контакт, але на якусь мить вся моя рука заніміла і я випустила кинджал. Принаймні, я була жива.

Ми досягли підніжжя сходів і щодуху помчали до подвійних дверей, що знаходилися десь в двадцяти метрах. На той час світло в кривавих ляльок погасло. Це не мало значення. Ми вже майже втекли. Наскільки я бачила, крім вбитої мною, з нашого боку залу тіньових істот більше не було.

Я забула про матір всіх кошмарів над нами. Щупальце товщиною з Боріанове поні ляснуло перед нами, відрізаючи нам шлях до подвійних дверей. Воно могло запросто розчавити нас. Думаю, йому подобалося гратися зі своєю їжею. Хольгрєн, який біг попереду, пригальмував і відступив, щось бурмочучи і жестикулюючи. Я сумнівалася, що закляття, яке він готував, буде більш ефективним проти цієї істоти, ніж його попередні спроби прикінчити нападників.

Я дивилася вгору на неї. Вона дивилася вниз на нас. Голосом, що нагадував свист вітру серед могильних каменів, вона тихо засміялася.

-- Що, курва, смішного? – закричала я. – Роби вже, що задумала.

-- Амро... -- пробурмотів Хольгрєн. Я ігнорувала його. Хольгрєн не надто любляв браваду, але вона інколи мала свої переваги.

Щупальце згорнулося в кільце навколо нас, загрозливо стискаючись, але ще не торкаючись нас. І весь цей час продовжувався жахливий сміх.

-- Приготуйся створити світло, -- пробурмотіла я до Хольгрєна. – Якесь яскраве світло.

Питаєш, чому мені так смішно, мала? Мене Послали спіймати в пастку богиню, а замість цього я бачу якусь злодюжку і заштатного мага. Хіба це не смішно?

-- Та не дуже.

Мені смішно, хоча моєму пану буде не до сміху. Ваші черепи стануть чудовим лоном для моїх прекрасних дітей.

-- Чисто з цікавості, як проходить весь отой череп-в-ролі-лона процес.

Насправді все доволі просто. Я відкушу вам голови і проковтну їх. Проте ви не помрете. Не відразу. Бачте, мої дітки потребують носія здатного відчувати муки.

-- Ясно. Дякую, що прояснила цю справу. В мене ще одне запитання. Якщо ти не проти. Що за сліпа й жалюгідна помісь велетенського кальмара і павука мала настільки поганим смак, що запліднила тебе? Судячи з того, які тупі та бридкі твої діти...

Клацнувши, її язик повернувся в рот і зробив випад.

-- Тепер, Хольгрене! – закричала я. Я закрила очі й чекала, коли опустяться сріблясті зуби і відірвуть мені голову. Я поставила наші життя на факт, що це істоти з тіні. Закляття кинуте Хольгреном не було смертельним. По суті це було найпростіше закляття, яке я бачила в його виконанні. Проте сила, яку він в нього вклав, була жахливою.

На кінчиках його пальців розквітло світло і поглинуло голову чудовиська, але назвати його просто світлом, це як сказати, що в морі є трохи води. Насправді з його витягнутої руки вигулькнуло холодне сонце. Закритих очей було недостатньо. Я прикрила обличчя рукою, та очі продовжували боліти.

Мати монстрів вже не сміялася. Вона верещала. Світло почало згасати і я ризикнула кинути примружений погляд вгору. Істота вилізала з залу, її довгої, злобної голови вже не було видно, вона зникла за блиском закляття Хольгрена. Я не могла дивитися безпосередньо на неї.

Я поглянула на підлогу навколо нас і з задоволенням побачила кілька чорних, зморщених шкірок, щупальця тепер були тільки хвилястими купками попелу. Малюки були більше вразливими на світло.

-- Скільки триватимуть чари? – запитала я, оглядаючи пошкодження.

-- Вже недовго. Рухайся, -- В нього був напружений голос.

Ми кинулися до дверей. Його закляття вже слабшало. Зал почав стогнати і тремтіти. Мати тіней збиралася рознести це місце на дрізки.

Я кинула погляд назад. І відразу пошкодувала. Вона пробивалася крізь отвір нагорі, вириваючи каміння в своєму поспіху і люті. За винятком несамовитого шуму, з яким вона торувала собі шлях, тепер вона не видавала жодних звуків. З величезних чорних куль, якими були її очі, капала кров.

Ми добігли до дверей і щосили налягли на них. Кожна половина була масивною, зробленою з чорного базальту. Ми стогнали, стікали потом, сипали прокльонами. Нічого, нічого... і нарешті, на щастя, рух. Двері відчинилися достатньо, щоб ми могли протиснутися. Я схопила Хольгрена за руку і потягнула його. За дверима була суцільна темрява.

-- Ходімо, -- рушила я.

-- Зажди, -- сказав він. – Допоможи мені зачинити двері.

-- Немає часу. Рухайся.

-- Я кину зв'язувальне закляття. Варто затриматися.

-- Сподіваюся, ти маєш рацію.

Поштовхами ми зачинили двері й він тихенько почав чарувати. Час затягувався. Слово нетерплячка слабо описує мої почуття, але якщо я буду діставати Хольгрена, то тільки порушу його концентрацію.

-- Готово, -- прошепотів він нарешті. – Воно дасть нам трохи часу.

Я не витрачала часу на слова. Я побігла. Після світлового шоу Хольгрена мої очі не були пристосовані до темряви, але це був величезний коридор. Звуки кроків і наше важке дихання відлунювали від матових чорних стін. На щастя в коридорі не було перешкод, та все одно, час від часу, одне з нас спотикалося. Хольгрен створив ще одне світло, але воно було геть дрібним. Гадаю, це було все, на що він зараз був здатен.

Якби Посланець спіймав нас в цю мить, нам був би не просто гаплик. А він наближався. Він зганяв свою лють на дверях; завдавав ударів від яких вони гуділи й здригалися, від яких тремтіло навіть повітря. Я змогла ще трішечки прискоритися.

Неможливо слідкувати за часом, коли ти втікаєш переляканий до смерті. З часом гудіння почало стихати, аж поки ми ледь чули його через наше важке дихання. На якусь коротеньку мить я вже подумала, що може двері витримають безконечно. Тоді Хольгрен виправив цю хибну думку.

-- Зв'язка слабне, -- видихнув він. – Швидше, Амро.

Я побігла швидше.

Ми не втекли набагато далі, перш ніж двері піддалися. Коли вони завалилися, її пронизливий крик пронісся луною по коридору, завивання, від якого кров стигла в жилах, яке оголошувало її тріумф і нашу згубу. Я не тільки почула, а й відчула його, і моя уява підсунула мені жахливі образи монстра і його діточок, що мчали за нами, прориваючись через уламки гігантських плит, намагаючись схопити нас.

Найбільше мене зводила з розуму тиша. Після пронизливого крику потвора не видала з себе жодного звуку, а тіні рухаються безшумно. Я кинула погляд назад і побачила як по тунелю до нас клубочиться темрява. Ми з Хольгренем не встигли зробити й трьох кроків, як вона наздогнала нас, а коли це трапилося, настала майже непроглядна пітьма. Чарівний вогонь Хольгрена кидав не більше світла ніж тліюча жарина.

-- Не зупиняйся, -- важко видихнув він. Зі своїми довжелезними ногами Хольгрен вирвався вперед, тож саме він гепнувся об стінку в кінці коридору. Я вчасно почула м'ясистий стук з яким його тіло врізалось в твердий камінь і зупинилася перш ніж повторила його подвиг.

-- З тобою все гаразд? – запитала я.

Він рохкнув. Я зрозуміла це як так. Я почала мацати руками вздовж стіни, молячись, щоб в ній були двері. Якщо ні, то нам гаплик, а в Полум'я чудернацьке і геть не смішне почуття гумору.

Спочатку я відчувала тільки камінь і мене знов охопила паніка. Невже ми пропустили двері або коридор під час нашої карколомної втечі? Тоді пальці зісковзнули з каменя в якийсь отвір. Я навпомацки обстежила його і виявила, що в нього вміщаються двоє в ряд.

-- Дякую, -- прошепотіла я.

Я допомогла Хольгрену встати на ноги і потягнула за собою в отвір. Принаймні Посланець не пролізе, хоча її діти так. Їй доведеться пробити діру достатньо велику для її потворної туші. А для цього потрібен час.

Не встигла я ступити й кроку, як моя нога наткнулася на сходинку. На щастя, вгору. Якби сходи вели вниз, то в темряві ми б скотилися і зламали собі шиї. Я потягнула Хольгрена по сходах, обійнявши його за пояс і направляючи. Він був приголомшений зіткненням зі стіною. Його вогник цілковито зник.

-- Швидше, -- поквапила я його. – Нам потрібно рухатися швидше.

Я першою почула цей запах – запах водоростей з легким душком риби, який надають повітрю великі водойми. Ми наближалися до виходу і чистої води.

Ми були біля виходу. Надія спалахнула і згасла. Якщо досі була ніч, ми все одно приречені, вийдемо назовні чи ні. Денне світло було нашою єдиною надією.

Сходи весь час вели вгору. Я вже чула їх, позаду, легеньке шарудіння лап по каменю. Я кинула погляд назад, проте, звісно, нічого не побачила. Я глянула вгору... Дякувати богам. Високо над нами, маленькі на відстані, ледь помітно вимальовувалися двері.

Страх – сильний стимулятор. Страх змішаний з надією стає потужною магією. Я думала, що вже віддала всі свої сили. Тепер, навіть з вантажем у вигляді приголомшеного Хольгрена, я буквально летіла вгору по сходах. За дверима було світло.

Дві сотні метрів відділяло нас від порятунку. Я не знала яка відстань відділяла нас від створінь Короля Тіней, але з кожною секундою розрив зменшувався. Я не зводила погляду з виходу, що наближався і більше не озиралася. Крізь двері просочувався сірий світанок і в міру того як ми наближалися, освітлював нам шлях. Я вже мчала так швидко, як тільки могла, але сам факт, що я бачила куди ставила ноги, був великим полегшенням. Ми зменшували відстань, секунда за секундою, крок за кроком.

Я чула, як вони дерлися по сходах, і тільки зусиллям волі стримувала себе, щоб не озирнутися на пройдений шлях. Або ми втечемо, або ні. Я відмовлялася витратити час на те, щоб озиратися.

-- Давай, партнере. Вже недалеко. Швидше. Благаю, швидше, Хольгрене.

Він старався як міг, на своїх непевних ногах. Я вже чула шелест вітру по воді. А ще я чула, як наші переслідувачі лізуть по сходах, настільки близько, що я могла метнути в них кинджалом, якби він в мене був.

Моя голова була на рівні вершини сходів, коли перше щупальце обвилося навколо каблука черевики і звалило мене з ніг. Інстинктивно я копнула ногою, але не влучила. Друге обвилося навколо моєї ноги, і третє. Я спробувала вилізти по сходах, але мене тягнуло назад.

-- Йди! – закричала я до Хольгрена. Він стояв на кілька сходинок вище від мене, на обличчі – приголомшене збентеження. Він не зрушив з місця. Це мене страшно обурювало; що він здохне тому, що пошкодив голову, гепнувшись об стіну. Яка безглузда смерть.

А тоді на обрії зійшло сонце і перші прекрасні промені золотого світла пробилися на сходову клітку. Щупальця, які ув'язнювали мене, зникли. Сходову клітку заповнив різкий гнилий сморід. Я була вільною.

Я зіп'ялася на ноги, схопила Хольгрена за руку і пошкунтила гала спостерігати за найчудовішим сходом сонця, яке я тільки бачила.

Розділ 6

Перше, що я побачила, коли вийшла, було сонце, що сходило над далекою лінією низьких, коричневих гір. Навіть без додаткового присмаку від несподіваного порятунку від смерті, це було б прекрасне видовище. Від його величі в мене на очах виступили сльози. Я витерла їх долонею.

Ми стояли на кам'яному виступі десь півтора метра шириною і довжиною шість. Сам майданчик і вихід сходів були вирубані на обриві скелі, чия груба сіра маса здіймалася на десять метрів над нами, і опускалася на шість вниз. З двох боків майданчик закінчувався сходами, що вели вниз.

Внизу перед нами, сонячне проміння вкривало позолотою неспокійні води величезного озера. Воно тягнулося на кілька кілометрів на схід, і мало десь півтора кілометра ширини з півночі на південь у своєму найвужчому місці.

Я допомогла Хольгрону сісти спиною до скелі. Мене турбував отриманий ним удар в голову. Вони можуть бути небезпечними. Кому знати краще, як не мені, адже я практично зробила на них кар'єру.

-- Хольгрене. Не засни зараз. Ти не можеш заснути.

-- Гаразд, -- сказав він, з примруженими очима. Я підняла йому одну повіку, тоді іншу і перевірила розмір зіниць. Інколи, при серйозній травмі голови, різний розмір зіниць означає поважне пошкодження. Принаймні, так мені сказали. Хольгрен начебто був у порядку. Він відкинув мою руку зі свого обличчя і власними руками прикрив очі.

-- Не спи, партнере.

-- Не буду. Не можу. Мені надто боляче.

-- Добре. Я йду огляну тут все. Нікуди не ходи.

-- Ха, -- сказав він зболілим голосом. Якщо він здатен навіть на слабкий сарказм, з ним все буде гаразд. Я легенько стиснула йому плече і встала, щоб поглянути, що там.

Біля підніжжя сходів я виявила древній кам'яний причал, напіврозвалений і слизький від водоростей. Човнів, звісно ж, не було. Я поглянула направо і наліво, сподіваючись побачити якусь стежку до берега. На сотні метрів у обох напрямках я виявила тільки скелясту стіну, вкриту слизом біля лінії води. Зліва, там де скеля завертала і зменшувалася, розкидані безладно валуни доходили до берегової лінії. Справа скеля відступала ще далі. За нею на невизначену відстань тягнулася болотиста зона заповнена очеретом. Було неможливо сказати, де закінчувалося болото і починалася тверда земля.

Гадаю, можна було поплисти в будь-який бік, але в цієї ідеї була одна фундаментальна проблема. Я не вміла плавати. Навіть якби я хотіла навчитися, не було нікого, хто б мене навчив.

Більшу частину свого дитинства я провела в рибальському селі під Белларіусом. Наскільки я знаю, на Драконовому морі немає жодного живого рибалки чи моряка, який вміє плавати. Вважається, що краще швидко потонути, ніж повільна смерть, практично неминуча, коли тобі відірве ногу одна чи більше сірих урду або фекл, якими кишіли ті води. Драконове море назвали так не даремно.

Я зітхнула, почухала голову і знов піднялася по сходах, щоб порадитися з партнером. Я намагалася не думати про те, що готує для нас доля, коли опуститься ніч, але це було просто неможливо. Будуть це тіньові нападники чи мати кошмарів зі своїми дітьми, нас швидко наздоженуть, і тоді... я пригадала огидну, балакучу грудну порожнину тіньового нападника, і охоплені агонією обличчя на тулубі, схожого на павука, тіньового монстра. Я відчула, як мене повільно охоплює розпач.

-- Не все зразу, -- прошепотіла я, і почала глибоко дихати. Першочергове завдання – злізти з цієї скелі на тверду землю. А тоді, будь, що буде. Може Хольгрен щось вигідає.

Я піднялася по сходах і сіла поряд з ним. Він трохи відсунувся, щоб спертися об скелю. Однією рукою він прикривав очі від сонця, другою смикав пошарпаний край плаща. Плащ... десь, колись, я

загубила свій. Це означало, я втратила також дорогоцінне каміння зашите в рубець. Дурнувата думка спливла бульбашкою на поверхню мого розуму і я голосно засміялася.

-- І мені також не пошкодило б трохи гумору, -- проскреготав Хольгрєн.

-- Дурниці. Просто дебільна думка, зовсім не смішна.

-- Все одно поділися.

-- Я загубила коштовності Герцога. Доведеться припинити нашу пригоду. Ти ж знаєш, я не працюю задарма.

Він посміхнувся.

-- Ти називаєш це роботою?

Я схопила його за руку і стиснула. Було приємно пожартувати з ним, навіть так неприродно і вимушено. Коли я спробувала забрати руку, він стиснув її міцніше.

-- Амро, -- почав він, але я обірвала його.

-- Знаю, Хольгрєне. Але не в моїх правилах зв'язуватися зі своїми діловими партнерами.

-- Не жартуй, жінко. Для мене це нелегко. І в мене може не бути іншого шансу сказати це.

-- Хольгрєне...

-- Ні. Дай мені сказати те, що я хочу сказати. – Він змінив позицію, зітхнув і після цього замовк. Я знала його достатньо добре, щоб розуміти, що таким чином він впорядковує слова. Не було сенсу намагатися поквипити його.

Я вивчала його обличчя і вперше усвідомила – вперше дозволила собі усвідомити, яким насправді красивим він був. Не вродливим. Врода – це справа вигляду і одягу. Хтось міг би вважати худорлявого, схожого на опудало Хольгрєна, симпатичним, але вродливим – це вже занадто. Але він був по-своєму красивим, хоча мені й важко пояснити це словами. Я смутно відчувала, що це мало щось спільного з тим, як він рухав своїми руками, як пахнув, як завжди підкреслював певні слова і тисячею інших дрібниць. Це усвідомлення злякало мене до смерті. Я чекала, коли він заговорить з дивною сумішшю страху і надії.

-- Не знаю чи ти пам'ятаєш, -- голос тихий і поважний. – Але минулого року я позичив тобі двадцять марок...

Я лупнула його прями́сінько в ребра.

-- Ой! Гаразд, гаразд! Зжалься, Амро, -- закричав він, одночасно посміхаючись і скривившись від болю, тримаючись за ребра.

-- Ти паскудо, -- загарчала я.

-- Мені дійсно сказати вголос? – запитав він.

Я тільки люто дивилася на нього.

-- Добре. Скажу. Я кохаю тебе.

В моїй голові промайнув десяток відповідей, від саркастичної до сентиментальної. Я зупинилася на поцілунку.

Не скажу, що я впевнена у своєму тілі. В мене нескінченний список скарг. Мене ніколи не приймали за розкішну красуню, і ніколи не приймуть. За хлопця – так, і коли мені було вигідно, я неодноразово використовувала цей факт.

Гадаю, це була досконала мить: на виступі скелі, схід сонця, шум прибою, легенький вітерець і таке там. Шанси, що ми отримаємо ще одну можливість покохатися, були мізерними. Але я була неготова. Просто не була, а правда полягала в тому, що я не знала, чи колись буду.

Коли я відірвалася від нього, різкіше ніж мені того хотілося, він щось відчув. Він простягнув свої ніжні пальці, а я наблизила їх до вуст, поцілувала.

-- Все нормально, Амро. Що б там не було, все нормально.

І не дивлячись на все, я повірила йому, трохи. Він обійняв мене, і ми певний час посиділи так, моя голова в нього на грудях, його підборіддя спочивало в мене на голові.

-- Скажи мені, що ми виліземо з цього.

-- Яюсь виліземо. Мусить бути якийсь спосіб. Ми знайдемо його. Присягаю. – Він зітхнув. – Перш за все, це моя вина, що ми в цій халепі. Якимось чином я нас витягну.

-- Це був мій вибір, допомогти тобі знайти Тагот. Я знала, що це ризиковано. Ми навіть уявити собі не могли того, що трапилось... ні Полум'я, ні Короля Тіней – слухай, я не розповіла тобі всього, що трапилось.

Я сіла прямо і розповіла йому все, що відбулося, опустивши тільки суть випробування, через яке мене змусило пройти Полум'я. В мене не було бажання пережити це ще раз. Під час моєї розповіді, він зупинив мене тільки кілька разів, щоб я дещо уточнила або детальніше щось описала.

Коли я закінчила, сонце вже знаходилося на товщину пальця над обрієм і від тієї балаканини в мене трохи боліло горло.

-- Так от що трапилося в Хлурії. Історії розповідають тільки, що після перемоги Короля-Чарівника у Таготі вона поринула у хаос.

-- Але чи у всьому цьому, що я сказала, є хоча б щось, що допоможе нам?

-- Ну, приємно знати, що Король Тіней прив'язаний до однієї місцевості. Шкода, що ти не здогадалася запитати де.

-- Я не можу про все думати. До того ж в мене таке відчуття, що скоро ми дізнаємося. Але повертаючись до мого запитання. Ти бачиш бодай щось в тому, що я розповіла тобі, що дасть нам хоч якусь перевагу?

-- Не знаю, Амро. Зараз я нічого не бачу. Але щось може підвернеться. Дай мені трохи поміркувати.

Гадаю, не варто було сподіватися, що він знайде порятунок від нашої згуби, тільки тому, що мені так хочеться. Та все одно я була розчарована. Я встала, потягнулася і глянула на блискучі, хвилясті води озера. Воно трішечки нагадувало мені затоку Люсерніса, в ті рідкісні рази, коли я бачила її в ранковому світлі. Так насправді воно зовсім не було схоже на затоку, але це була найбільша водойма, яку я бачила за більш ніж пів року.

Мені бракувало Люсерніса. Бракувало пристойної їжі й публічної лазні, вина, мого ліжка і... невже там на відстані човен?

В ту мить, коли мені здалося, що я щось побачила, обізвався Хольгрэн.

-- Я відчуваю мага, він наближається. Він не переймається тим, щоб приховати свою силу – а вона чимала.

-- Здається, я бачу, про кого ти говориш. По озеру пливе човен, направляється до нас. Більше нічого не видно. Він зараз кидає закляття?

-- Наскільки я можу судити, ні.

-- То що будемо робити, партнере?

Він з зусиллям встав на ноги.

-- Давай спустимося і привітаємо гостя. Може в нього є якийсь ключ до нашого порятунку.

-- Я б на це не розраховувала.

-- Тоді давай будемо розраховувати одне на одного і глянемо, що нам принесе цей новий розвиток подій.

-- Добре, але зараз в мене немає сил битися ще з одним посіпакою зла. Якщо він прибув витворяти з нами жахливі речі, тобі доведеться самому справлятися з ним.

-- Як скажеш. Допоможи мені зійти сходами, гаразд? В мене ще трохи паморочиться в голові.

Я провела його вниз по сходах, тоді на причал.

-- Обережно, -- сказала я йому. – Тут в біса слизько.

-- Все гаразд, Амро.

Я стиснула йому руку і ми стояли так, плече в плече, в очікуванні на прибуття мага. Я слідкувала за повільним просуванням човна очима, Хольгрєн – внутрішнім зором природженого мага.

Він повільно наближався. Невдовзі я вже бачила, що це довга, вузька плоскодонка. Постать в мантиї невимушено і з обманливою швидкістю відштовхувалася жердиною від дна озера. Озеро було великим, і якщо по ньому можна було пересуватися, відштовхуючись жердиною, доволі мілким. Тоді я зрозуміла, що все-таки, мабуть, могла добратися до берега. Надто пізно.

Човен плавно наближався і я відчула, як в мене на потилиці волосся стає дибки.

-- Ти впевнений, що він зараз не чарує? – запитала я тихо. Звук над водою може доходити на неймовірну відстань.

-- Впевнений. Цей маг має сили більше ніж я коли-небудь зустрів. Боюся, набагато більше, ніж я.

-- Ну, я ще не зустрічала мага з імунітетом на ніж в горлі.

Звісно. Так трапилося, що в цей момент в мене не було ножа.

-- Давай залишатися на позитиві, поки обставини не змусять нас змінити думку, гаразд?

-- Гаразд. Я буду добре себе поводити.

Коли човен підійшов ще ближче, я зауважила, що жердина, якою постать штовхала його, була втричі більша за мене, і мені трохи попустило, що я не спробувала дістатися берега. А ще я зауважила, що маг – жінка, що мене здивувало.

Справа не в тому, що я ніколи не чула про жінок-магів, але я дійсно ніколи такої не бачила. Вони рідкісні, якщо не рахувати магів крові. В магії крові жінки переважали. До жінок з Нижніх Земель

відносилися з додатковою ввічливістю тільки з однієї причини – ніколи не відомо, кого ти можеш образити.

Проте вона не була магом з Нижніх Земель, кривавим чи якимось іншим. Вона була коричнева, як горіх, волосся пряме і темне. Коли вона наблизилася, я побачила, що її очі були коричневими, можна навіть сказати, що чорними. Таке поєднання фізичних рис було настільки ж рідкісним в Нижніх Землях, як лід влітку.

Звідки вона походила, мені було важко сказати. Швидше за все, десь з далекого сходу Драконового моря.

Коли вона наблизилася метрів на п'ятнадцять, то відштовхнулася востаннє жердиною і поклала її на плоскодонку навскіс, мокрим кінцем на дно човна, а сухий стирчав ззаду, здіймаючись під легким кутом над водою. Вона встала широко розставивши ноги посередині плоскодонки. Наближаючись до причалу, човен сповільнював швидкість. Коли він порівнявся з нами, то рухався зі швидкістю неспішної прогулянки. Десь за пів метра від нас вона зіскочила на слизький, кам'яний причал, гнучка немов танцівниця, тоді простягнула ногу над водою і зупинила плоскодонку.

-- Доброго ранку, -- промовила. – Я за вами.

-- Хто ти в біса така? – запитала я. Хольгрен цикнув на мене.

-- Пробачте, -- сказала вона з вдаваною сердечністю. – Хтозна, що ви собі подумали. Для початку. Мене звати Руікі. Я тільки здогадуюся, що ви -- це ви. Гадаю, можуть бути інші, що відповідають вашому опису, але це малоймовірно, правильно? Недарма ж ці землі називають Пустими.

Можна сказати, що ім'я підтвердило мою здогадку про її походження. Воно мало виразний Шаганський присмак.

-- Чого саме тобі треба? – запитала я.

-- Як я вже сказала, я припливла за вами. Якщо не хочете приєднатися до мене, то звісно, що можете блукати самі – але впевнена, ви усвідомлюєте собі всю небезпеку, коли опуститься ніч.

-- Куди ти маєш намір переправити нас, Руікі? – запитав Хольгрен. Як я зауважила, маги схильні розмовляти так у своїй компанії. Вони не скажуть одного слова там, де можна три, і не використають просте слово там, де можуть придумати хитромудре.

-- До мого пана, звісно ж. Я думала – це очевидно.

-- Я кліону на наживку, -- сказала я. – Хто твій пан?

Вона глянула на мене, як дорослий на особливо тупу дитину.

-- Король Тіней, дорогенька. Король Тіней.

Може це й краще, що в мене не було ножа. Я тільки люто глянула на неї. Це не принесло мені великого задоволення.

-- Він прислав мене передати свої найщиріші вибачення за те, як до вас досі ставилися. Вас прийняли за когось іншого.

-- Ти хочеш сказати, він надягнув мені хомут замість Атагос?

-- О. Ви вже здогадалися? – В її тоні вчувалася поблажливість.

-- Таки так, -- відповів Хольгрен.

-- Тоді ви знаєте наскільки небезпечна для мого пана намічена жертва і чому він вважав за необхідне вдатися до тих методів, до яких вдався, щоб заволодіти нею. За той величезний проміжок часу, коли він чекав на неї, повстали й рухнули імперії.

-- Історія турбує нас значно менше, ніж майбутні події, Руікі, -- сказав Хольгрен. – Ти признала той факт, що твій пан не полює на нас. Тоді, що йому від нас потрібно?

-- Король Тіней бажає обговорити з вами певну справу. Вона стосується намиста, яке носить твоя приятелька.

-- Якщо він хоче це прокляте Керфом намисто, то я з превеликим задоволенням поверну його. Більше того, чому б тобі не відвезти його йому? Покажи мені, як його зняти і я відразу віддам.

-- Боюся, все не так просто.

Ніколи не буває просто.

-- Я не можу звільнити тебе від намиста, -- продовжила вона. – Потрібно виконати певні умови. Ходіть зі мною і все проясниться. Король Тіней не бажає вам зла.

-- Ні? Як я жорстоко помилявся. А що робили нападники дві ночі тому, веселилися? А Посланець? Гадаю, вона просто хотіла налякати нас. Будь другом, не бреші нам. В тебе це погано виходить.

-- Як я вже казала, мій пан очікував, що намисто буде в когось іншого. Тіньовики займалися... іншими справами, коли натрапили на вас і побачили, що ти – носій намиста.

-- А та друга? Вона знала, що я не Атагос. Їй було наплювати.

-- Шемранг часто буває свавільною. Її буде покарано, -- Вона підняла руки в примирливому жесті. – Воістину, мій пан не бажає жодному з вас зла, але він потребує намисто, яке ти носиш. Якщо ви не підете зі мною, то не залишите йому вибору, і він спонукає вас прийти

до нього. Він прислав мене як доказ того, що він хоче уникнути таких мійр.

-- Він вже намагався “спонукати” нас. Щось пішло не так, як він планував, так?

Вона глянула на нас, оцінюючи.

-- Чомусь я сумніваюся, що як тільки опуститься ніч, ви зможете ще раз встояти перед його запрошенням. Будьте розсудливими. Навіщо обирати важкий шлях, якщо є набагато простіший? Зрештою, не зважаючи ні на що, намисто приведе тебе до нього. Така його функція.

Я не довіряла їй, а ще більше не довіряла її пану, але вона мала рацію. Намисто не відпустить мене. Якщо нічні монстри не схоплять мене в свої лапи, то закінчиться все тим, що я сама піду до нього. Він спіймав мене, хотів він цього чи ні. Це була тільки справа часу. На криву палицю Керфа.

-- Добре, -- погодилася я. – Йди. Чекай на мене тут, Хольгрене. Я повернуся, як тільки зможу.

Не було сенсу пхати його голову в петлю. Це на мені було намисто.

-- Навіть не думай. Куди ти, туди я.

-- Я не хочу сперечатися, Хольгрене...

-- То й не сперечайся. Просто погодься з фактом, що я йду з тобою, бо я йду.

Я відтягнула його набік. З самовдоволеною посмішкою Руїкі повернулася спиною до нашої тихої наради.

-- Це дурість, -- зашипіла я. – Як ти вирвеш мене з пазурів зла, якщо сам також будеш в пазурах зла?

-- Не розводь тут мелодрам. Якщо щось трапиться, разом в нас більші шанси справитися з цим. Я не зміг допомогти тобі в Таготі. Тут я допоможу. Що б ти не сказала, не переконає мене змінити думку.

-- В тебе була вагома причина, ти був мертвий і все таке. Гаразд, добре. Компанія мені не пошкодить. Вона мене дратує.

Він посміхнувся.

-- Думаю, ти теж не належиш до її улюбленців. Намагайся не злити її. Вона надто сильна.

-- Нічого не обіцяю.

-- Отже, ви вирішили, -- сказала вона. – Чудово. Час спливає, а мій пан чекає.

-- Що, він тримає тебе на короткому поводку? Не рви волосся на голові. Ми йдемо.

Поки вона утримувала плоскодонку, я допомогла Хольгрену залізити і вмотитися посередині. Я б воліла сидіти ззаду і не спускати з неї ока, але саме звідти вона штовхала човен жердиною.

Коли ми вмостилися, вона відштовхнулася, невимушено розвернула плоскодонку і вирушила в дальній кінець озера, до Короля Тіней. Озеро виявилось більшим, ніж здавалося зі скелі. Руїки штовхала нас майже годину, перш ніж ми побачили дальній берег.

Під час поїздки я вирішила провести невеличке слідство.

-- Руїки. Можна тебе дещо запитати?

-- Якщо мусиш.

-- З того, що я чула, цей Король Тіней не надто приємна особа. Чому ти йому служиш?

-- Задля влади, звісно.

-- Зрозуміла. – Хоча я не зрозуміла. Не зовсім. – Можеш уточнити?

-- Ні.

-- Як хочеш.

Я дивилася в зелено-коричневу воду і на зарослий деревами берег, що пропливав повз нас на оманливо лінній швидкості.

-- Як ти навчилася так добре керувати човном?

-- Практика.

-- Де?

Вона кинула на мене підозріливий погляд.

-- Навіщо тобі це знати?

-- Я працюю над своїми розмовними навиками. Хольгрен вважає, що я трохи колюча, коли зустрічаю нових людей.

Він щось буркнув позад мене.

-- Хто б міг подумати, -- сказала вона.

-- То?

-- То, що?

-- То де ти навчилася управляти плоскодонкою?

Я не думала, що вона відповість, проте вона відповіла, до певної міри.

-- На озері, такому як це. Так як і це, те озеро повільно душили рослини і заносило мулом. Швидше за все, десь за сто років це теж перетвориться в болото.

-- Яка приємна думка.

-- Все в світі змінюється. Все, що не може чи не хоче пристосуватися – зникає, його замінює щось більше здатне виживати. Або щось, що більше цього прагне. Раджу тобі не забувати це, коли зустрінеш Короля Тіней.

-- Буду мати на увазі.

-- *Слухай сюди*, -- зашипіла вона зовсім іншим тоном.

Я розвернулася і побачила, що її обличчя перекошене в якійсь внутрішній агонії. Її тіло також було перекошене на один бік, якимось неприродно. Вона виглядала на зовсім іншу жінку.

-- *Слухай сюди. Не зли його. Не переч йому. Бо пошкодуєш.*

І немов нічого не бувало, вона знов випрямилася і перетворилася в насмішкувату, самовпевнену жінку, яку ми знали. Я вирячилася на неї з відкритим ротом.

-- Ти чого вилупилася? – запитала вона, насупивши чоло.

-- Нічого. Пробач. – Я відвернулася назад і втупила погляд у воду, приголомшена. З нашим гондольєром щось було не так. Я була готова закластися, що сила, яку вона отримала від Короля Тіней, дісталася їй за поважну плату. Мені не було її шкода, проте було важко підтримувати ворожнечу на належному рівні. Мені вже не хотілося подратувати її.

До кінця подорожі я сиділа мовчки. Всі інші теж. На щастя, з її другим голосом включно.

Не знаю, що я очікувала побачити на дальньому кінці озера – можливо, щось схоже на смертельні землі, викривлені рослини і огидних монстрів. Реальність була далеко не такою, і набагато небезпечнішою у своїй невинності.

Ми приплили до простого дерев'яного причалу, з ґрунтовою стежкою, що вела серед високої по коліна трави до гаю вічнозелених дерев. В траві й на деревах пурхали й цвірінькали горобці. Досконале місце, щоб збудувати хатину. Ніщо не натякало на силу, що мешкала за ним.

-- Чудове місце. Твоє?

-- Ні.

Вона дозволила, щоб човен пристав до болотистого берега поряд з причалом.

-- Йдіть стежкою. Вам приготували обід. Мені доручили запевнити вас, що в нього не підмішали отруту чи наркотики. Мій пан поговорить з вами, коли опуститься ніч.

-- Ти не йдеш з нами? – запитав Хольгрен.

-- Ні. В мене інші справи. Просто йдіть стежкою.

Коли я допомогла Хольгрену зійти на болотистий берег, вона знов відштовхнулася. Я не помахала їй на прощання. Не думаю, що це заділо її почуття.

-- Що, партнере, полізли в пащу дракона? – сказала я, допомагаючи йому йти в напрямку стежки.

-- Ми вже давно в пащі. Пішли глянемо, як виглядає череву тварюки.

-- Як твоя голова?

-- Трохи краще, але не дуже. Страшенно болить. Важко сконцентруватися. Я ледь можу порахувати пальці чи вичарувати більшість заклять.

-- І як це відрізняється від твого нормального стану?

-- За це я повинен перетворити тебе в жабу.

-- Ти не здатен перетворити в прибуток прогулянку Шовковою вулицею, навіть якщо на тобі не буде нічого, крім лука.

Зрештою стежка привела нас до невеличкої, красивої, поцяткованої сонячними зайчиками галявини. Посеред неї стояла низька брила якогось гладкого чорного каменю, вщерть заповнена їжею. Риба, птиця, червоне м'ясо, фрукти, овочі, білий хліб, свіже масло, фляги з вином – їжі було достатньо, щоб нагодувати десяток людей. Думаю, я б справилася зі своєю половиною, але Хольгрен завжди був перебірливим у їжі.

-- Що ж, він виставив нехилу таку останню вечерю.

-- Таки так.

-- Що думаєш?

-- Голова думає, що було б тупістю торкатися до неї. В живота протилежна думка.

-- Я тебе розумію, -- я глянула на всю ту їжу і наче по команді мій живіт забурчав.

-- Ну, добре, -- пробурмотіла я і відірвала ніжку курки.

-- В сраку обережність, -- сказав він і приєднався до мене.

Я жерла, аж поки мені ледь не стало погано. Після шести місяців голодування в Таготі, а потім місяця на солдатському пайку, я просто не могла стриматися. Їжа була смачною.

Хольгрен проявив більшу стриманість. Для нього їжа – це всього лиш пальне, я ніколи не розуміла такого відношення. Приготування їжі – таке ж мистецтво, як скульптура чи живопис.

Коли я напхалася, то відкинулася на траву в післяобідньому світлі й почала чекати, коли мій живіт пронизять перші напади гострого болю від отруєння. Ми з Хольгренем трохи поговорили. Я оглянула галявину і відчула певне задоволення. Гадаю, це був задуманий ефект, а ще гадаю, я не повинна була довіряти йому. Але якщо людина переживе стільки жахів і страждань, так часто дивиться в обличчя смерті, то звикає до цього. В цю мить з мене було досить.

Мене охопив безтурботний фаталізм. В мене був повний живіт. В мене був Хольгрен. В мене був короткий період, коли ніхто не намагався прикінчити мене, а то й гірше. В мене не було куди втікати. Намисто утримувало мене міцніше, ніж ґрати у в'язниці. Я могла тільки чекати на розвиток подій і не прогавити, коли з'явиться якась нагода. Ти сам коваль свого щастя.

Обід перейшов у вечір. Хольгрен дрімав на траві поряд зі мною, у сутінках під деревами почали з'являтися світлячки. Приємне видовище, яке нагадувало мені про раннє дитинство і літо проведене з бабусею, до того, як вона померла, коли мій батько ще був здатний водити каравани...

Світлячки? Взимку?

-- Хольгрене, прокидайся. Щось відбувається. – Я штурхнула його в ребро і він відразу прокинувся з ясною головою.

-- Хтось пустив у дію потужну магію.

Я глянула навколо, дерева розчинялися немов привиди. Світло, яке я спочатку прийняла за світлячків, розширювалося, ставало яскравішим, шикувалося вздовж заплутаних, геометричних ліній. Вони зливалися одна з одною, поки не з'явилися суцільні площини яскравого зеленого світла. Сформувалися стіни, десятки метрів висотою. Навіть трава на галявині сховалася назад в землю, її замінила якась тверда, плоска поверхня. Коли утворилася ця нова обстановка, моторошне зелене світло поступово згасло, його замінило слабке сяйво зірок. Стіни набули вигляду реальних тіней. Хоча всі кути були

точними, все одно в будові було щось органічне, щось, чого я не могла визначити.

Коли все перестало змінюватися, ми стояли на подвір'ї велетенської фортеці. З трьох боків нас оточували стіни. Четвертий бік подвір'я, за обсядіяною брилою, займала масивна арка, за якою знаходилася тільки тіниста пустота. Це був вхід у масивну будівлю, що тягнулася вгору і затьмарювала зорі. Я задерла голову і побачила заморочливу плутанину стін, вікон і карнизів, а високо над ними тонкий шпиль, що здавалося пронизував саме небо. Таку будівлю не могли створити люди.

Вітаю в Шедоуфолі, сказав глибокий, безтілесний голос. Знайомий голос. Це була молодша версія голосу, який належав скаліченій оболонці Короля-Чарівника.

Незабаром до нас приєднається Руїкі, продовжив голос. *Заходьте, будь ласка, і влаштовуйтеся зручніше.*

Я глянула на Хольгрена. Його обличчя було непроникною маскою. Я взяла його під руку і ми пройшли крізь арку.

Кілька місяців тому, коли я увійшла у вичарувані Хольгренем ворота в Тагот, то відчула певний дискомфорт. Цим разом все було зовсім інакше. Це не була біль, а так наче за долю секунди кожную частку мого тіла розібрали, вивчили, обнюхали, спробували на смак і склали назад. Все закінчилося ще майже до того, як почалося. Коли я пройшла крізь арку в кімнату, то відчула бажання закричати, яке зникло перш ніж я встигла виконати його.

Кімната була звичайною світлицею з каміном в кутку, в якому мерехтів невеличкий вогонь. Біля нього стояли два м'яких крісла. Я озирнулася на арку, тепер вона була розміром з нормальні двері. За ними не було видно нічого, крім тіней.

Перепрошую за певні незручності, але такі міри економлять час. Тепер я знаю хто – і що – користується моєю гостинністю. Вітаю, Амро, обранице Полум'я. Вітаю, Хольгрене, воскреслий магу. Сідайте, будь ласка. В нас є що обговорити.

Я підвела Хольгрена до крісел, допомогла йому вмотитися і сіла сама.

-- Може приєднаєшся до нас? – запитала я. – Я волію бачити з ким розмовляю.

Твій партнер був набагато ближче до правди, ніж тобі здається, коли жартував про черево тварюки. Замість того, щоб бути з вами в кімнаті, буде ближче до правди сказати, що я і є кімнатою. Хоча, якщо вам зручніше, я можу створити своє втілення.

-- Гадаю, не має значення. І сумніваюся, що для Хольгрена є якась різниця. Хоча, я думала, що загалом вам, злим чувакам, подобається змушувати людей почуватися незручно.

Тобі ніколи не спадало на думку, що кожен так званий герой – це лиходій з чиеїсь перспективи? І як в кожному рівнянні, зворотне також вірне.

Я чесно відповіла.

-- Я не схильна заморочуватися на таких речах Я швидше практична особа. Намагаюся не допускати, щоб поважніші проблеми відволікали мене.

Полум'я в каміні захиталося, затанцювало і з нього вийшов чоловік середнього зросту. Він був голим, і лисим. Ті самі татуювання прикрашали його череп. Тіні злізали з нього як мертва шкіра і падали як попіл на підлогу біля його ніг.

Він був по-хлопчачому вродливим, хоча його очі були мертвими і не відбивали світла. Мені довелося трохи примружити очі, щоб побачити схожість, але він був молодшою, здоровою версією Короля-Чарівника.

-- Я розумію тебе, Амро. – Він машинально підняв палець і з'явилося ще одне крісло. Він сів і на щастя, схрестив ноги.

-- Мене теж можна назвати цілеспрямованим, -- сказав він. – Що дає мені надію, що сьогодні ми прийдемо до порозуміння. А ось і Руікі, з почастунком.

Вона зайшла в кімнату через арку, у своїй охровій мантиї, з підносом на якому знаходилися фляга з вином і два маленьких кришталевих стаканчика. Вона стала на коліна поміж мною і Хольгренем, з опущеними очима. Від зарозумілого, потужного мага, якого ми зустріли вранці, не залишилося й сліду. Піднос легенько тремтів у її руках, а на верхній губі виступили краплини поту, хоча, не дивлячись на вогонь, в кімнаті було прохолодно.

-- Не зараз, дякую, -- сказала я. Хольгрен похитав головою. Вона встала і позадкувала, відступаючи в дальній кут, де зупинилася з підносом затисненим в побілілих руках. Вона не зводила погляду з

підлоги. Чи було це якесь тонке послання з боку Короля Тіней? Якщо він хотів налякати мене, то це не мало сенсу. Я вже максимально боялася його. Я боялася всього. Хоча, я все-таки відчувала дивне співчуття до Руїкі, настільки заляканою вона виглядала. Я придушила це почуття. В мене були свої проблеми.

-- Гадаю, не варто витратити час, -- сказав Король Тіней. – Ти знаєш, що мене цікавить намисто. Ти знаєш, що воно призначалося для Атагос. Давай обговоримо, що я від тебе хочу.

-- Я сказала їй, і повторю тобі, я буду просто щасливою, коли ти забереш своє намисто. Ти будеш щасливим, я буду щасливою, і ми всі повернемося до своїх справ. Не бачу, що тут обговорювати. Просто забери його.

-- У досконалому світі саме це я б і зробив. Але ми не живемо у досконалому світі – поки що, ще ні. Є два способи зняти намисто, Амро. Перший вимагає твоєї смерті.

-- Не скажу, що він мені дуже подобається.

-- Я так і думав. Вже тільки це повинно зробити альтернативу приємнішою.

-- А яка альтернатива? – запитав Хольгрэн.

-- Амра повинна повернутися в Тагот і повісити рабський ланцюг на шию тій, для кого він призначався.

-- Давай я поміркую вголос, -- сказала я. – Ти створив намисто, але не можеш зняти його?

-- Ні. Я тільки керував створенням рабського ланцюга. Сам я його не робив. Якби так було, ми б не вели зараз цієї розмови, ланцюг би повністю підкорився моїй волі.

-- Можна поцікавитися, хто його зробив? – запитав Хольгрэн.

-- Герцог Виборзький. Талановита людина, враховуючи його обмеження.

-- А. Зрозуміло. Дякую.

Мені хотілося встати і походити. Я стрималася.

-- Отже, ти можеш або прикінчити мене і знайти когось, хто знов відвезе намисто в Тагот – гадаю, це не твій улюблений варіант, бо ти б тут не розпинався перед нами – або я сама повертаюся в ту пекельну діру і змушую Атагос приміряти його.

-- По суті так. Я контролюю творіння Герцога настільки, що можу переорієнтувати його фокус і дозволити тобі повернутися в Тагот.

-- Все це звучить правдоподібно. За винятком того, що як не крути, мені гаплик. Минулого разу я вижила чисто випадково.

-- Ти винахідлива, Амро. Щось та придумаєш. Або й ні. Чесно кажучи, мене це не хвилює, лишень щоб Атагос наділа ланцюг.

-- Простіше кажучи, це не твоя проблема. А якщо – чисто гіпотетично, сам розумієш – я відмовлюся йти?

Він посміхнувся, проте посмішка не дійшла до очей. Вони залишалися темними вуглинками.

-- Запевняю тебе, твоя смерть не буде гіпотетичною. І все одно ти віднесеш намисто на місце його призначення. Повір мені, навіть смерть не завадить тобі виконати мою волю.

-- Пробач за такі слова, але звідки я родом, мертвий – це мертвий.

-- Руїкі. Будь така люб'язна і покажи нашим гостям, що я маю на увазі.

Мені не сподобалося, як це прозвучало.

-- В цьому немає потреби, справді. В мене багата уява.

-- Я вважаю, що ніщо так не мотивує, як наочний приклад.

Руїкі поставила піднос і підійшла ближче, на відстань витягнутої руки. Вона й далі не зводила погляд з підлоги. Повільно вона почала стягувати мантию через голову. Показалися витончені щиколотки, тоді зграбні, м'язисті литки, в світлі вогню темна шкіра сяяла як полірована мідь. Поділ мантиї піднявся вище, показалися коліна і стегна, зграбні й підтягнуті, як в танцюристки чи акробата.

Вище від паху її тіло змінювалося з мрії майже кожного чоловіка на кошмар. Коли вона стягнула мантию через голову і дозволила їй впасти на підлогу, я з хворобливим інтересом втупилася в її рани. Маг вона чи не маг, ця жінка на мала права ходити, штовхати плоскодонку чи навіть дихати.

Щось вирвало величезні шматки з її тулуба. Її частково випотрошили. Слизькі від крові кишки – а вірніше, залишки кишок – лежали скручені в заглибленні над стегнами, тільки Керф знає, що за сила їх там утримувала. Вся плоть з лівого боку живота, від ребер до пупка, зникла. Я бачила, як виглядали кінчики хребців нижньої частини хребта, помаранчеві у світлі вогню. Грудна клітка виглядала не набагато краще. Хтось проламав її і вирвав частину величиною з кулак, відкривши потріскані ребра і синяве, пульсуюче серце.

-- В минулому Руїкі намагалася перечити мені в певних справах, -- сказав Король Тіней. – Вона навчилася мудрості покори. Правильно?

-- Так, пане, -- відповіла вона.

-- Можеш одягнутися і залишити нас.

-- Дякую, пане. – Було неможливо приховати полегшення в її голосі. Вона похапцем натягнула мантію, проте вийшла з кімнати розміреним кроком. Видно її пан не схвалював поспіх.

-- Ти повернешся в Тагот, Амро, і натягнеш намисто на богиню смерті. Якщо тобі вдасться вижити, то бажаю тобі довгого життя. Наші справи буде завершено. Є ще якісь запитання?

-- Навіщо тобі Атагос? – запитала я.

-- Боюся, ти не зрозумієш.

-- Я зрозумію, -- сказав Хольгрен.

-- Може й так. Проте мої мотиви не повинні турбувати вас.

Хольгрен кивнув.

-- Як скажеш.

Я встала і схопила Хольгрена за руку, буквально вирвавши його з крісла.

-- Думаю, нам пора йти. До Тагота далека дорога, і я впевнена, що ти хотів би якомога швидше бачити Атагос тут, для чого б вона не була тобі потрібна. Ти забезпечиш нас продовольством? Ми все втратили під час нападу твоїх створінь.

Я хотіла забратися до біса далі від нього так швидко, як це тільки можливо, поки мій довгий язик не привів до втрати великих шматків тіла. Я здригнулася від самої думки про це.

-- В продовольстві не буде потреби. Я відчиню для вас ворота.

-- Чудово, але на потім? Якщо нам вдасться вижити після того, як ми доставимо намисто Атагос, нам буде важко дістатися додому.

-- Як ти сама сказала, це не моя проблема.

На це мені було нічого відповісти. Тоді повернулася Руїкі та стала біля арки з опущеним поглядом.

-- Все готово, -- сказала вона покірним голосом. – Йдіть за мною.

Я взяла Хольгрена під руку і пішла за нею. Мій розум вже займався питанням, як пережити зустріч з Атагос. Потрібно було знайти спосіб знов стати глухою, бажано тимчасово. Я зважила свої шанси, якщо просто напхаю у вуха бавовну чи віск. Це були пекельно мізерні шанси, а в мене буде тільки одна спроба. Може Хольгрен знає

якийсь чарівний спосіб оглушити мене. Як тільки ми опинимося якомога далі від Короля Тіней, потрібно буде провести стратегічну нараду.

Руїкі провела нас через арку на подвір'я, цим разом без неприємних побічних ефектів. Король Тіней вже був там, стояв збоку. Тепер гладкий, чорний камінь оточувало коло примарного блакитного вогню, діаметром десь в два з половиною метри.

-- Хольгрене, стань, будь ласка, в коло, -- голос Короля був спокійним, краплину аж занадто безтурботним. В мені забила тривога.

-- Це зовсім не схоже на те, що зробив Хольгрен, коли викликав ворота минулого разу.

-- Спостереження злодійки, що не розбирається в магії, мене не цікавлять.

-- Тоді дозволь мені перефразувати – що в біса коїться?

Руїкі зблідла. В неї широко відкрилися очі й вона похитала головою. *Ні*, зобразила вона губами.

Король Тіней знов посміхнувся. Проте його очі вже не були вуглинками. Тепер вони більше нагадували темні впадини згуби.

-- Стань в коло, Хольгрене. Я більше не буду повторювати.

Хольгрен схилився до мене.

-- Ми вже майже вільні, -- пробурмотів він. – Що буде, те й буде. Я кохаю тебе.

З цими словами він пішов уперед, поки не перетнув коло. Він зачепив обсидіянову брилу. І почав кричати.

-- Ах ти ж позбавлений матері... -- вигукнула я і кинулася до Хольгрена, і раптово опинилася на землі. Коло вогню відштовхнуло мене. Я спробувала ще раз. Мені не вдавалося перетнути межу кола. Моє тіло відмовлялося. Я могла дотягнутися рукою до кола, але не могла просунути її за край примарного вогню, як я не старалася, мені не вдавалося перейти на іншу площину.

На моїх очах Хольгрен впав на землю поряд з брилою і скрутився з болю.

-- Свої сили я витрачаю на інші проекти, -- сказав Король Тіней. – Коло робить мені доступними його здібності, щоб відчинити ворота. Побічні ефекти болісні й неприємні.

-- Тоді швидше відчиняй їх.

-- Може ти не зауважила, але тут командую я.

-- Добре. Будь ласка, відчини ворота!

-- Ти здатна на більше, Амро.

-- Скажи, що ти хочеш почути і я скажу це!

Хольгрэн почав битися в конвульсіях на підлозі. Піниста слина почала збиратися в кутку його рота. Кожного разу, коли він смикався в спазмах, його голова билася об кам'яну брилу.

-- Бери приклад з Руікі, -- сказав він.

-- Будь ласка, відчини ворота... пане, -- я витиснула з себе це слово. Що таке слово, в порівнянні з агонією, в якій перебував Хольгрэн? Слова нічого не варті.

-- Значно краще, Амро. Значно краще, проте я трохи сумніваюся в твоїй щирості. В мене таке відчуття, що ти не відмовилася від залишків честі чи гідності, щоб визнати мою владу. Як тільки до мене прийде Атагос, весь світ підкориться моїй волі. Ти робиш тільки те, що з часом зроблять всі.

-- Як скажеш, Пане. Будь ласка, припини. Ти вбиваєш його. Як він зможе допомогти мені привести до тебе Атагос, якщо буде мертвим?

-- Хольгрэн не буде супроводжувати тебе в Тагот.

Коло вогню з шипінням згасло, конвульсії Хольгрена припинилися. Я підбігла до його обмяклого тіла і поклала голову собі на коліна. Він ще дихав.

Посеред подвір'я, в кількох метрах від нас, відчинилися перламутрові ворота.

-- Я ніколи не вб'ю члена свого хордуна, -- сказав Король Тіней. – Принаймні не назавжди. Якщо сумніваєшся, запитай Руікі. Хольгрэн виконає важливу роль – замінить Герцога. Його смерть принесла мені докучливі незручності, але я вивчив свій урок. Хольгрэн залишається тут.

Вилупок насильно залишав Хольгрена. Він стане таким самим рабом, як Руікі, і якщо оболонка сказала правду, вони зрештою перетворяться у бездумні, безвольні посудини, з яких Король Тіней буде черпати силу. Руікі вже зайшла доволі далеко в тому напрямку.

Я пригадала привида, що утворився з пилу трупа в тронній кімнаті оболонки, і як він зітхнув, *"Пане, хтось прийшов"*. Навіть смерть не звільнить Хольгрена з хордуна.

В цю мить я зрозуміла, що мені доведеться знищити Короля Тіней, будь-якою ціною. Не заради Полум'я, не заради якогось бога,

заради Хольгрена. З цією певністю прийшов холодний, внутрішній спокій, ясність цілі, й це дозволило мені побачити те, що потрібно зробити.

Може це не спрацює. Швидше за все, не спрацює, але це був наш єдиний шанс вижити. Я поглянула на Короля Тіней зі сльозами на очах. Це не були вдавані сльози.

-- Пане, перш ніж піти, я б хотіла попрощатися з ним. Будь ласка. Я благаю тебе.

Він хотів рабів, хотів влади. Я сподівалася, він хотів показати свою владу.

Він знов посміхнувся, поблажливо махнув рукою.

-- Як хочеш.

Я відчула, як Хольгрен ворухнувся. Він заморгав і відкрив очі, з його вуст злетів стогін.

-- О, боги, -- прошепотів він і почав тремтіти. Я спробувала підвести Хольгрена на ноги, але він звисав мертвим вантажем. Щоб те, що я запланувала, мало хоча б якийсь шанс на успіх, я повинна була поставити його на ноги.

-- Руїкі, допоможеш?

Вона завагалася, а коли її пан не заперечив, похитала головою і допомогла мені поставити його прямо. Я влаштувала так, що ми зробили непевний крок чи два ближче до воріт. Я не знала чи цього буде достатньо.

-- Швидше. Я витрачаю силу, утримуючи ворота відчиненими, а ви баритеся.

-- Так, пане. Ще тільки останні обійми.

Я поклала руки йому на обличчя і поцілувала, міцно. Руїкі відвернулася. Я щосили обійняла його за талію, поглянула йому в очі й побачила там біль, що не мав нічого спільного з його тілом.

-- Прощайся, Хольгрене, -- прошепотіла я. Тоді зібравши залишки швидкості й сили, я жбурнула нас до перламутрових, сяючих воріт.

На подвір'ї пролунав крик люті Короля Тіней. Хольгрен заверещав у такт. В той час, як ми летіли до воріт, вони почали зменшуватися.

Коли Хольгрен відчинив перші ворота в Тагот, то пропустив нас по черзі. Коли ми провалювалися через ці разом, я довідалася чому.

Проходити через перші ворота було неприємно. Зникнути в одному місці, а наступної миті з'явитися в іншому – неприродно, і моє тіло знало про це. Цим разом ми з Хольгреном займали той самий непростір, простір між тут і там, той самий розрив у реальності. Ми ділили близькість, якої не повинні знати живі істоти. Не існує жодних орієнтирів, від чого відштовхуватися. Немов наші душі сплелися і перемішалися. Я побачила – відчула – ким він був, його суть, те, що робило його ним. А він побачив і відчув мене. На коротку вічність ми стали одне одним. Це викликало жах і захват. А тоді все закінчилося.

Ми лупнулися об землю, Хольгрен зверху на мене. В ніздрі увірвався знайомий гнилий запах смертельних земель. Я стримала блювотний рефлекс, дихала ротом. Я зіштовхнула Хольгрена з себе, озирнулася, глянути чи щось нас переслідує.

Щось переслідувало.

Через ворота, що швидко зменшувалися, зі свистом пролетіла Руікі, на її обличчі неприхований жах. Вона намагалася втекти від Короля Тіней, чи її відправили виконувати його накази? Я пошкодувала, що в мене немає ножа.

Більша частина пролетіла. Ворота зникли в ту мить, коли пройшли коліна. Подвійна ампутація була моментальною. Її крик був братом-близнюком того, що кілька місяців тому, на цьому самому місці, видав з себе Хольгрен.

Руікі впала на землю поряд з нами, корчилася і верещала від болю в темряві. Вона билася в агонії, з обрубків її ніг вдарила струменем кров, темні бризки вкрили дику рослинність навколо нас. Я побачила, як бліді, м'ясисті квіти колючого куща згинаються, щоб спіймати її кров. Я здригнулася і повернула свою увагу до неї.

Я не могла так залишити її. Вона намагалася попередити мене, на що здатен Король Тіней, по-своєму намагалася допомогти. Хоча Руікі потрапила під його вплив, було очевидним, що вона не раз намагалася перечити його волі, з жахливими наслідками. Я не довіряла їй і вона мені не подобалася, але просто покинути її, було понад мої сили.

-- Допоможи мені, якщо можеш, Хольгрене. Потрібно накласти джгут їй на ноги. Вирви кілька смужок з плаща. Я пошукаю гілочок чи чогось, щоб скрутити їх.

-- Гаразд. – Голос в нього був слабим, але впевненим. Він почав рвати свій поношений плащ. Я навпомацки обшукувала місцевість, намагаючись знайти гілку чи навіть камінь, щось, щоб стягнути смужки матерії навколо обрубків і зупинити кровотечу. Я наткнулася на напівстлілий шматок брезенту.

Це були залишки тюка, який я викинула кілька місяців тому, намагаючись якомога швидше затягнути Хольгрена у безпечне місце. Обнадієна, я продовжила пошуки.

Вміст тюка був розкиданий вздовж і поперек. Я знайшла лопату, якої мені так бракувало, коли я хоронила Хольгрена, через кілька секунд – кайло. Я поспішила назад.

-- Вона ще дихає? – запитала я, пропихаючи держак лопати в петлю, яку Хольгрен залишив у перев'язці на правій нозі.

-- Так. На щастя, вона відключилася. Дай мені кайло.

Я дала і він розставив залишки її ніг ширше, щоб наші громіздкі інструменти не стикалися, коли ми прокручували їх і стискали криваві обрубки. Потік сповільнився до цівки, у міру того, як смужки матерії жорстоко вгризалися в тіло над колінами.

-- Тепер їх потрібно закріпити. Я зробив замало смужок.

-- Дай мені плащ. – Хольгрен передав мені свій плащ. Він тримав держак кайла, я сиділа на держаку лопати і відривала смужки від залишків плаща, відгризаючи їх зубами там, де не вдавалося відірвати руками. По черзі ми прикріпили держак до стегон.

Я встала і поглянула на наше імпровізоване лікування. Ефект викликав тривогу. Там де повинні були бути ступні, стирчали лопата і кайло. Але це врятувало їй життя, принаймні наразі. Якщо вона взагалі могла померти.

-- Давай знайдемо якесь зручніше місце, -- сказала я. – Хоча в нас є намисто, мені тут не подобається.

-- Я теж не скажу, що це моє улюблене місце, -- погодився Хольгрен.

Разом нам вдалося підняти її і занести за різку демаркаційну лінію між смертельними землями і руїнами, не надто потовкши. Я направила Хольгрена в поблиський сад, де я поховала його і провела свою першу ніч в Таготі.

Ми поклали її на траву і продовжили свою скорботну роботу, замотувати її обрубки. Нам стали в пригоді залишки Хольгренового

плаща. Коли ми обмотували обрубки матерією і міцно прикріпляли її до залишків ніг, я питала себе, чи ми дійсно вчинили правильно, врятувавши їй життя. Коли ми закінчили, я сіла спиною до тисового дерева і якусь мить відпочивала. Я оглянула околицю, відкриту могилу Хольгрена. Мені в голову прийшла думка і я посміхнулася. Не скажеш, що історія докладно повторювалася, але в певному сенсі вона починала римуватися.

Чи помре Руїкі, так як це було з Хольгренем? Чи могла вона померти? Цікаво, чи доведеться нам покласти її в могилу, яку я викопала для Хольгрена? Принаймні цим разом в мене була лопата, і мені не доведеться обходитися мискою і ножем.

Ніж.

-- Я зараз повернуся, -- сказала я Хольгрену і пішла в напрямку смертельних земель.

-- Куди ти?

-- Забрати щось, що я залишила кілька місяців тому. І назбирати хмизу. Нам доведеться припекти рани.

-- Яка приємна думка.

Він застряг глибоко в стовбурі дерева у смертельних землях, де я прибила істоту, яка прикінчила Хольгрена. Я вирвала свій найкращий ніж, використовуючи обидві руки, а ще ногу як важіль. Я відвалила за нього купу грошей, його зробили й збалансували саме під мою руку.

Дерево почало обростати навколо ножа. Труп маленького монстра давно зник, в іншому випадку я б взяла його череп на сувенір Хольгрену. Він завжди збирав чудернацькі, інколи неприємні предмети.

Ніж трохи заржавів і вицвів, а так був у дивовижно доброму стані. Може це було нерозумно з мого боку, і навіть не мало сенсу, зваживши на ті жахи, які я бачила, і які ймовірно чекали на мене, проте вже те, що я тримала його в руці, підняло мені настрій. Це було більше ніж зброя. Він зв'язував мене з життям до Тагота. Я засунула його в давно порожні піхви й без проблем повернулася зі смертельних земель в Тагот. Хоч якась користь з намиста.

По дорозі я зібрала хмизу для багаття і заглянула в залишки Герцового табору, де підбрала запаси покинуті мною, коли я вперше залишала Тагот. Шовковий намет Герцога досі стояв посеред площі, хоча вже почав перекошуватися. Навколо були розкидані різноманітні

припаси, побиті більше ніж місяцем негоди. Все мало закинутий вигляд.

А ще табір був небезпечно близько від воріт Табернакля і Атагос, але Руїкі потребувала покривал. Я намагалася не задумуватися про її обрубки. Може ми й врятували їй життя наразі, але я не знала, чи переживе вона ніч. Ми могли тільки припекти обрубки, щоб запобігти кровотечі й зараженню. І якщо підвернеться така нагода, ми можемо спробувати здобути трохи крові Та-Агота і обробити нею Руїкі.

Я знала, що достатня доза відновить кінцівки – коли я витягнула труп Хольгрена з землі, на ньому залишалось не так багато плоті. Чорт, кров могла навіть вилікувати інші рани. Завдані Королем Тіней.

Здобути її буде проблемою. І я досі не знала, які в Руїкі наміри щодо нас. Якщо до цього дійде, нам можливо доведеться вбити її. Мені не подобалася ця ідея – врятувати чиєсь життя, щоб потім забрати його, але я зроблю це, якщо вона дасть мені привід. І якщо її взагалі можна вбити.

Якщо ні, то ми можемо порубати її на купу дрібних шматочків, як би огидно це не було.

Ні, в мене не було бажання вбивати її, я не хотіла її смерті з низки причин, не останньою з яких було моє глибоке переконання, що вона була ключем до нашого порятунку. Вже тільки за самі знання її було варто врятувати. Кого ще ми могли розпитати про можливості Короля Тіней, його плани, його слабості? Попереджений – отже озброєний, і всяке таке.

В супроводі цих думок, так швидко і тихо, як тільки могла, я завантажила припаси на брезент і в темряві потягнула назад в сад. Коли я повернулася, Хольгрен спав, згорнувшись калачиком, як дитина. З тих пір, як одне з нас по-справжньому відпочивало, минула купа часу. Дивлячись на нього, я відчула, що сама виснажена. Намагаючись вижити, я тримала себе в шорах.

Я вирішила дати йому поспати, поки збудую вогнище. Тоді він буде мені потрібен, щоб розпалити його, і тримати Руїкі, поки я буду займатися ділом.

Я опустила свою ношу на землю, витягнула покривало, вкрила його і повернулася, щоб дістати ще одне для Руїкі.

-- Навіщо ви врятували мене? – Її голос був безсилим шепотом.

Я витягнула покривало для неї і брезентові тюки, щоб припідняти їй ноги.

-- Навіщо? – запитала вона знову.

-- Бо я не могла просто дивитися, як ти вмираєш. – Я підійшла до неї і закутала в покривало. Я намагалася не дивитися їй на ноги, і не хотіла дивитися в очі. Залишався не надто широкий вибір, куди дивитися.

-- Я вам нічого не зробила. Чому ви не дали мені померти?

-- Ти цього хочеш? Померти?

-- Поглянь на мене, -- зашипіла вона. – Ти б не хотіла?

-- Існує невеличкий шанс, що нам вдасться вилікувати тобі ноги, а може й інші рани. Нічого не обіцяю.

-- Невже ти не розумієш? Це єдине місце у світі, де я можу уникнути його ярма. Я не хочу, щоб мене вилікували. Я хочу померти тут, за межами його влади, за межами його впливу. Я хочу, щоб все закінчилося тут, поки в мені ще залишається щось мого. До того як я перетворюся в бездумний запас його сили. До того як він прогне світ так, як йому заманеться.

Так обережно, як тільки могла, я підняла криваві обрубки і підклала під них брезентові тюки. Було боляче, проте вона не подала виду. Гадаю, вона звикла зносити біль. Коли я закінчила, то повернула обличчя до неї.

-- Тепер послухай мене, -- сказала я. – Так легко тобі не відбутися. Не знаю, як ти опинилася з цим монстром, але, добровільно чи ні, ти допомогла йому в його планах. Тепер в тебе є відповідальність, борг. Ти знаєш, хто такий Король Тіней, які в нього плани, на що він здатен. Подобається це тобі чи ні, твоя відповідальність – допомогти зупинити його. Помреш, коли допоможеш, і не раніше.

-- Ти й гадки не маєш, про що говориш. Його не зупинити. Навіть думати про те, щоб чинити йому опір – божевілля.

-- От бачиш? Таке мислення привело тебе туди, де ти зараз. – Я вказала на Хольгрена, в мені закипала лютя. – Глянь на нього. Він не заслуговує, щоб Король Тіней заарканив його, але його чекає така ж доля, як тебе. Я цього не допущу. Заради Керфа, він навіть не хоче бути магом. Ти допоможеш мені знайти вихід з цієї пастки, егоїстична, самозакохана суко, або я покажу тобі, що таке по-справжньому бажати смерті. Ми зрозуміли одне одного?

Вона закліпала, і я побачила, як крізь страждання і страждання, до неї приходять усвідомлення.

-- Ти це серйозно? Ти дійсно збираєшся виступити проти Короля Тіней.

-- Я не віддам Хольгрена цьому вилупку.

-- Твоє кохання доволі сильне. Гідне подиву. Безглузде, але гідне подиву.

-- Спробуй відпочити, якщо зможеш. Після того як я розпалю вогонь, ми припечемо твої рани. Готуйся, як можеш. В мене немає нічого, щоб вгамувати біль.

-- Ми з болем нерозлучні друзі.

Я дивилася на неї й не знала, що сказати. Я відвернулася і лягла поруч з Хольгреном, з бажанням хоча б на мить побути поряд з ним, перш ніж розбуджу його і він розпалить багаття. Моє кресало давно загубилося.

Те, що ми пережили проходячи крізь ворота... до цієї миті в мене не було часу задумуватися про це. Але дивлячись на нього, я пригадала, і почувалася ближче до нього, ніж почувалася до будь-кого, будь-коли. Спогади були блідою тінню справжнього відчуття, але навіть зараз воно було реальнішим, ніж холодний зимовий вітер, шепіт вітру в тисовому дереві чи навіть повітря в моїх легенях. Я зігнулася, щоб притулитися до Хольгрена, обережно, щоб не розбудити його.

Я даремно турбувалася. Він прокинувся, як тільки я торкнулася до нього.

-- Амра? – він сів і глянув на мене, я побачила, що в його очах відбиваються мої почуття, дещо приглушені внутрішнім болем. Я знала цей біль. Він був моїм, на коротку нескінченну мить, коли ми були об'єднані воротами.

-- Поспи ще трішки. Я розбуджу тебе за кілька хвилин.

-- Ні. Я хотів почекати на тебе. Але задрімав. Нам потрібно поговорити.

-- Це не горить. Тобі потрібно відпочити.

-- Амро. Король Тіней. Він...

-- Він змусив тебе стати частиною свого хордуна. Я знаю.

-- Хордун, -- сказав він монотонним голосом. – Таке просте слово, щоб описати те, що він зробив. Майже лагідне, щоб описати це

своєрідне згвалтування і поневолення. Вже сотні років ніхто не робив цього, чи навіть намагався.

-- Це не зовсім так, правда? – сказала я, дивлячись на Руїкі. – Він відновив цю практику.

-- На жаль. Він захопив мене зненацька. Це була... інвазивна процедура. Боюся, він повністю контролює мою силу за межами Тагота. І кожного разу, коли я буду використовувати її, по своїй волі чи по його, я щораз більше і більше потраплятиму під його владу. Це підірве мою силу волі, роз'їсть моє відчуття себе, вчинить з мене істоту, що щось невиразно бурмоче, здатну тільки виконувати його накази. – Він похитав головою і напівкриво, напівгірко посміхнувся. – Проте моя сила значно зростає.

-- Знаю. Від самого перебування поряд з тобою, в мене волосся на потилиці стоїть струнко. – Механічно я потерла потилицю рукою.

--Здається, я зрозуміла, чому він тут безсилий, -- продовжила я. – З тієї ж причини, чому сюди не вдираються смертельні землі. Сила Та-Агота тримає їх і Короля Тіней на відстані витягнутої руки. Ось чому він потребував Герцога, а тепер мене, щоб дістати Атагос. – Я вказала великим пальцем на Руїкі, яка неспокійно спала поблизу. – Але якщо це так, то чому вона не вмирає від початкових ран? Вона безумовно хоче все закінчити.

-- Її підтримує не Король Тіней, а її власна сила. Він підкорив її волю настільки, що вона не може не виконувати його наказ продовжувати жити. – Він похитав головою. – Вона ув'язнена у власному тілі, а її воля не цілком належить їй. Це засмучує мене. А ще лякає. Я не хочу повторити її долю.

-- Тоді нам потрібно придумати, як знищити Короля Тіней. І тільки.

-- Мені не подобається говорити це, Амро, але може буде краще, якщо ми ніколи не залишимо Тагот. Якщо ми не дамо Королю Тіней те, що він хоче, а саме Атагос, ми не дамо йому змоги зробити те, що він так розпачливо хоче зробити.

-- Ми не можемо залишатися тут вічно. Нам не вистачить їжі.

-- Знаю.

Чи він хотів сказати те, що я думала, що він хотів сказати? Я глянула йому в обличчя і побачила, що так.

-- Заради сивої бороди Керфа, Хольгрене, ти такий же поганий, як вона. Чому ви думаєте, що смерть – це вихід? Це не так. Це кінець будь-яких шансів на перемогу!

-- Я не хочу вмирати. Але якщо ми звільнимо Атагос, то Король Тіней здобуде таку владу, якої ще не бачив цей світ. Не знаю, як саме він збирається це зробити, але я глибоко переконаний, що він знайшов якийсь спосіб приборкати силу Атагос і керувати нею, як йому заманеться. Він перетворить світ у склеп, а всі, хто залишиться, виживуть тільки, щоб служити йому. Я відчув це, коли він поневолив мене. Його бачення майбутнього – це пекло з твоїх найгірших кошмарів. Чула, що він сказав – смерть не перешкода його волі. Він буде нищити і поневолювати, і в світі не знайдеться сили, здатної його зупинити.

-- Ти цього не знаєш. Старий Король-Чарівник одного разу вже зазнав невдачі.

-- Король Тіней – не Король-Чарівник. І в нього була тисяча років, щоб поміркувати, що пішло не так і виправити початкову помилку.

-- Навіть, якщо ти маєш рацію, наша смерть тільки затримає його. Гадаю, він заманить іншого мага, як він зробив це з Герцогом і Руїкі, тоді виготовить ще одне намисто і вся ця клята катавасія почнеться заново, але не буде нікого, здатного йому протистояти.

-- Магія може цілковито зникнути до того, як йому вдасться здійснити цей подвиг.

-- Ти готовий ризикнути нашим життям? Готовий ризикнути долею цілого світу? Кілька місяців тому ти сказав мені, що краще померти, намагаючись змінити свою долю, ніж померти, змирившись з нею. Ти хочеш сказати, що після своєї смерті, ти готовий померти ще раз, замість того, щоб спробувати звільнитися від Короля Тіней?

Якусь мить він обдумував мої слова, насупивши чоло.

-- Ні, -- сказав він нарешті. – Гадаю, що ні.

-- Добре. Наступний, хто заговорить про смерть, отримає від мене копняка в голову. Мені це набридло.

Він криво посміхнувся. Очевидно, думав, що я жартую.

-- Домовилися. Тепер, коли ми вирішили, що хочемо жити, першочергове завдання – придумати, як цього досягти.

-- Ми не зробимо цього, переховуючись в Таготі, це вже точно. Нам потрібно вибратися звідси і знищити Короля Тіней.

-- Чудова мета. Як ми її досягнемо?

-- Сподіваюся, наша покалічена подруга щось підкаже. – Я повернулася і глянула на нашу сплячу пацієнтку. Я молилася, щоб в неї була хоч якась відповідь, бо єдина, до якої додумалася я, була відчайдушною.

-- Як я вже сказала, це не горить. А от її ноги довше чекати не можуть. Потрібно, щоб ти розпалив багаття, партнере.

Він розпалив, і коли лезо ножа розпеклося до білого жару, розбудив її й схопив за ноги.

Нерозлучні друзі з болем, чи ні, її крики заповнювали ніч, доки вона не відключилася. Робота була не з приємних. Мені довелося розпікати лезо з десятків разів. Коли все закінчилося, я була смертельно змучена. Я скрутилася калачиком поряд з Хольгреном і заснула під акомпанемент його глибокого, ритмічного дихання. На щастя його особливий, чудовий запах витіснив приторно солодкий сморід її обгорілої плоті.

Якщо я сподівалася негайно отримати якісь відповіді від Руікі, то мене чекало розчарування. Поки ми спали, вона якимось чином зникла, тихо і так, що жодне з нас не зауважило. Мої прокльони через її відсутність розбудили Хольгрена.

-- Далеко вона не втекла, -- сказала я. – Ходімо. Давай знайдемо її.

Я вирушила в напрямку смертельних земель, гадаючи, що вона поповзла в тому напрямку, як поранений звір, щоб її знищили ті огидні істоти. Хольгрен поклав руку мені на плече.

-- Не туди, -- сказав він. – Сюди. Я відчуваю її присутність в цьому напрямку.

І він вказав на захід, в бік Табернакля.

-- Заради кривої милиці Керфа! Швидше, поки їй не вдалося заповзти всередину.

Я побігла стрімголов, Хольгрен за мною. Як далеко їй вдалося відірватися? Як швидко вона могла повзти? Ми могли наздогнати Руікі в ту мить, коли Атагос почне пожирати її. Якщо так трапиться, нам теж гаплик. Клята Руікі наразила нас на ще більшу небезпеку.

Те, що залишилося від вулиць Тагота, розходилося з двох площ з двох боків Табернакля, нагадуючи чимось подвійну павутину. Тільки дві головних дороги вели від цих площ до країв смертельних земель,

одна на північ і одна на південь. Ми знаходилися на дальньому східному краю того, що залишилося від міста.

Я не намагалася триматися вулиць. Я вела Хольгрена прямим маршрутом до Табернакля, через обвалені будинки й купи уламків, через знищені подвір'я і вежі без дахів. За того пів року, що я провела тут, я вивчила ці старі кам'яні кістки краще, ніж своє рідне місто.

Коли ми наблизилися до високої стіни Табернакля, я сповільнила крок і вказала Хольгрена зробити те саме.

-- Де вона? – прошепотіла я і він вказав прямисінько на Табернакль.

-- Хай їй чорт.

Я підійшла до краю стіни і виглянула. Ворота стояли трохи прочинені. Там, наполовину на території Табернакля, лежала Руікі. Вона не рухалася. Я заховалася і спробувала придумати, що робити.

Може вона вже померла, але якщо так, Атагос до неї не добралася. Руікі не нагадувала здутий бурдюк. Я довго і наполегливо думала про те, щоб залишити її там. Якщо вона вже була мертвою, я даремно буду ризикувати собою, намагаючись врятувати її. Якщо вона була живою, то точно не хотіла ніякого порятунку.

Але мені було наплювати на те, чого хотіла вона. Існував шанс, що вона знала щось, що могло допомогти нам знищити Короля Тіней. Чи був він настільки важливим, щоб ризикувати своїм життям, намагаючись врятувати її, цей шанс? Я глянула на Хольгрена і вирішила, що таки був.

-- Чи існує якийсь спосіб зробити когось тимчасово глухим? – запитала я його.

Він насупив чоло.

-- Ніколи не пробував. Гадаю, що зможу, тільки дай мені час...

-- Часу в нас немає. Слухай сюди. Якщо щось трапиться, не йди за мною. Ти мені нічим не допоможеш. Я серйозно. Щоб боротися з Королем Тіней залишишся тільки ти. Присягни мені. Присягни, Хольгрене.

Я думала, він не присягне. Він довго мовчав. Нарешті кивнув.

-- Добре, -- я нахилилася і поцілувала його. Тоді, поки не передумала, я підстрибнула і погнала в бік воріт Табернакля.

Поки я бігла до неї, то спробувала оцінити ситуацію. Ворота були відкриті назовні, на площу, хоча були зроблені так, що відкривалися

тільки всередину. Між стулками воріт був десь метровий проміжок. Права звисала під трохи п'яним кутом. Масивні бронзові завіси відірвалися від гнилого дерева воріт, коли Атагос жбурнула мене крізь них. Руїкі лежала на боці в проміжку між стулками, одна рука зігнута поряд з обличчям, друга простягнута вперед, на територію Табернакля. Навколо обрубків ніг утворилася калюжа крові. По дорозі, коли вона тягнула їх по нерівній бруківці, то загубила пов'язки. Два кривавих сліди тягнулися і зникали в напрямку табору.

Проте, здавалося, вона ще дихала. Потрібно віддати їй належне; по-своєму вона була такою ж впертою, як я.

Я не хотіла, щоб Атагос навіть запідозрила, що ми були тут. Вона не могла покинути територію храму, але, хай їй чорт, вона могла притягнути нас до себе. Я не знала зони її дії, і не мала бажання довідатися. Я відмахнулася від спогадів про те, як Гнаррі здувся, немов пробита списом скелезубова риба, про божевільну посмішку Атагос. Така доля не для мене. Ні, якщо я можу щось з цим зробити.

Я змінила маршрут, рухаючись трохи під кутом до вузького отвору в воротах, щоб не стати мішенню для когось всередині. Я очікувала, що крик Атагос, від якого холоде кров, захопить мене зненацька. Очікувала, що він зіб'є мене з ніг, візьме під контроль моє тіло і доставить мене до неї, де вона висмокче мене до краплини. Дехто каже, що найгірше – це страх перед невідомим. Вони просто не бачили нічого, чого дійсно варто боятися.

Може не вічність, але мені здалося, що ця пробіжка через площу тривала дуже довго. Коли я добігла до відчинених дверей, то важко дихала і з мене тік піт. Я була десь за тридцять сантиметрів від розпростертого тіла Руїкі. Я зупинилася на мить, щоб віддихатися і послухати чи немає якихось ознак руху з другого боку. Я не почувала нічого.

Частково прочинені ворота, хоча й давали додаткове прикриття, також ускладнювали завдання витягнути її з території Табернакля. Кут був неправильний. Щоб добряче схопити її, мені довелося б висунутися за ворота.

Якщо перейти на другий бік, справа пішла б легше, але, хоча й на коротеньку мить, покажеться мій силует, рухома ціль. Я вирішила ризикнути.

З клубком в горлі, так швидко і тихо, як тільки могла, я перейшла на другий від Руїкі бік. Ніяке нелюдське завивання не перетворило мені кістки на вівсянку. Я зігнулася, міцно схопила її за мантію і сіпнула геть від виходу. Вона була на диво важкою, як на когось, хто втратив стільки частин тіла. Після першої спроби мені не вдалося відтягнути її від воріт. Я мовчки вилаялася і сіпнула ще раз, сильніше. Цим разом все крім голови перетнуло поріг. Останнє зусилля і вона була цілковито на площі. Я тихенько зітхнула з полегшенням. Як виявилось, передчасно.

Ти повернулася, Амро, швидше, ніж я сподівався. Та ще й з супутником, а то і двома.

Та-Агот. Серце в мене тьохнуло, тоді почало скажено битися. Не думала я, що він здатен зв'язатися зі мною так далеко від своєї в'язниці.

-- Невеличкий візит, -- прошепотіла я і закинула Руїкі собі на спину. – Я не надовго.

Змінила думку щодо моєї пропозиції?

Я перекидала непритомного мага, поки її руки не плюхнулися мені на плечі. Тоді я добряче схопила її за зап'ястки й похитуючись стала на ноги.

-- Я розглядаю можливість допомоги тобі, -- сказала я. – Не тисни на мене, не лізь мені в голову, і може нам вдасться домовитися.

Зигзагами я пішла через площу до Хольгрена.

Як скажеш.

-- Присягни, що більше не полізеш мені в голову, Та-Аготе. Ти знаєш, я цього терпіти не можу.

Я не стану впливати на твій розум, Амро, не буду ритися в твоїх спогадах. Це я присягаю. Але я не зможу спілкуватися з тобою, якщо не залізу тобі в голову.

-- Гадаю, цього буде достатньо.

Повертайся на площу, коли будеш готова поговорити. Я буду чекати.

-- Знаю, що будеш. Тепер забирайся.

Тиша. Я молилася, щоб Та-Агот не почав копирсатися в моїй голові. Може сестра і зрадила його, але я була готова побитися об заклад, що він не пробачить нам, якщо ми відправимо її Королю Тіней.

Якщо він побачить в моїх думках мої наміри... я не знала, на що він здатен, і не мала бажання довідатися. Не за таких обставин.

Хольгрен зустрів мене за кілька метрів від краю площі. Разом ми відтягнули Руікі з зони видимості з Табернакля, і я кинула її на землю, різкіше ніж збиралася. Вини я не відчувала. Вона наразила нас на дурну, непотрібну небезпеку. Я сіла, поклала руки на коліна і зробила кілька глибоких вдихів, відпочиваючи і намагаючись хоч трохи заспокоїтися.

-- Я відчув щось, -- сказав Хольгрен. – Якусь силу, коли ти несла її.

-- Та-Агот. Я розповім тобі про нього. Не тут.

Він кивнув, вказав на Руікі.

-- Готова?

-- Гадаю, що так, -- я з зусиллям піднялася на ноги.

-- Неймовірно, це ж яку силу волі потрібно мати, щоб заповзти так далеко. – Він схопив її під руки. Я спиною взяла її за ноги, ми підняли її й вирушили до табору.

-- Звісно, -- важко видихнула я. – Мені дістався скривавлений кінець.

-- Якщо хочеш, можемо помінятися.

-- Ні. Він легший. Тому мене цілком влаштовує.

Ми перенесли її в табір і як могли обробили рани. Вони, мабуть, почнуть гноїтися. Жахлива смерть. Після того, як ми зробили все, що могли, я прив'язала її до дерева мотузкою, знайденою в таборі Герцога. Я не хотіла, щоб вона знов зникла. Якщо вона вирішить скористатися чарами – що ж, Хольгрен тепер міг чудово протистояти їй, хоча, зрештою, таке міряння пісюнами тільки піде на користь Королю Тіней.

Я вирішила перейматися тільки тим, на що можу вплинути. Чари до цього не відносилися. Сніданок – так. Я глянула на небо – з часу, коли ми прокинулися, сонце ледь піднялося на два пальці. Невже минула тільки година? Мені здавалося, що набагато більше.

-- Що, партнере, -- сказала я. – Пора тобі скоштувати вишукану кухню, яку може запропонувати Тагот.

-- Прекрасно, -- обізвався він. – Допомога потрібна?

-- Ні, ти пильнуй її. Багато часу це не займе. Меню не таке вже й багате.

-- Коли повернешся, розповіси мені про Та-Агота.

-- Обов'язково, але спочатку я хочу поговорити з Руїкі.

-- З мене шість місяців обідів, -- сказав він за сніданком з фініків, кращі часи яких вже давно минули. Я вирішила не заморочуватися і не накопала личинок. Він ще не був настільки голодним, а я не палала бажанням заново познайомитися з їхнім смаком чи консистенцією. По суті, я взагалі пропустила сніданок. Остання зустріч з фініками залишила яскраве, незабутнє враження у моїй пам'яті й моєму тілі. Коли зголоднію, я знала, де скупчуються личинки. Я була готова відкладати це майже безконечно. Гіркі горішки, які я збирала, коли з'явився Герцог, я тримала про запас. Те, що з них залишилося, доведеться розтягувати надовго.

-- Шість місяців смачних обідів.

Він глянув на мене і посміхнувся. Тоді знов перемкнув увагу на гнилі фініки. Коли він глянув на далеко не апетитний сніданок, його посмішка зникла. Здається, в одному був хробак.

-- Допомагає, якщо заплющити очі й спробувати не дихати носом, -- запропонувала я.

-- Правда?

-- Не дуже, але трішки. Могло бути гірше. Принаймні фініки не звиваються.

-- Цей звивається.

-- Вважай, що це обід з двох страв.

Куточком ока я зауважила якийсь рух. Заворушилася Руїкі.

-- Йду побалакаю з нею. Насолоджуйся сніданком. – Я встала і легенько доторкнулася до його плеча. Він щось буркнув і тицьнув пальцем в один з фініків. Здається, до цього я ще не бачила його похмурим. Я не змогла стримати посмішку. Скільки разів я бажала, щоб він був живим і зносив те, що зносила я під час свого першого перебування в Таготі. Інколи бажання збуваються.

Чи збудуться бажання Руїкі? Я сіла поряд з нею на холодну траву і деякий час просто дивилася на неї. Волосся спадало їй на обличчя, але не закривало відчужений, страдницький вираз. Вона загубилася в своєму внутрішньому пеклі. Думаю, вона не помічала мене, поки я не забрала волосся їй з обличчя. Вона сіпнулася вбік і зіщулилася.

-- Як ти зв'язалася з Королем Тіней? – запитала я.

-- Я маю право померти, -- виплюнула вона.

-- Згідна. Ніхто не повинен жити вічно, якщо не хоче. Особливо в ролі раба.

-- Тоді чому ти не даси мені померти?

-- Бо я потребую тебе. Потребую твоїх знань. Ти доклала руку, коли це все починалося, і тепер твоя відповідальність допомогти нам зупинити це.

-- Я тобі нічого не зробила. Чи йому.

-- Ти не зробила нічого, щоб завадити йому.

-- Він покарав би мене.

-- Це не звільняє тебе від відповідальності.

Вона почала тремтіти. На очах виступили сльози.

-- Я ніколи не звільнюся від відповідальності. Ніколи. До самої смерті. Обов'язок. О, боги.

Тоді вона залилася сльозами й почала голосити. Я була впевнена, що вона втрачає розум. Неприємне видовище.

-- Амро, -- обізвався Хольгрэн. – Дай їй спокій, наразі.

-- Дам, якщо вона відповість ще на кілька запитань. – Я боялася, що якщо буду чекати, то вона вже не зможе відповісти.

-- Руікі. Скажи мені щось, що допоможе перемогти Короля Тіней.

-- Це неможливо.

-- Я відмовляюся в це вірити. В нього повинна бути якась слабкість. Ми знаємо, що йому важко діяти вдень. Ми знаємо, що він якимось чином прикований до місця, яке він називає Шедоуфол. Як ми це можемо використати на свою користь? Дай мені хоча б щось, Руікі. Скажи мені, куди він та його створіння зникають впродовж дня.

-- Тіньовики закопуються. Шемранг має багато схованок – будь-де, куди не сягає сонце. В горах на схід від Шедоуфол повно печер.

-- А що з Королем Тіней? Куди він зникає, коли сходить сонце?

-- Він не йде нікуди. Не може. Доки не підкорить Атагос. Він може тільки командувати істотами і направляти свою волю в світ, впливаючи на події непрямо.

-- Тобто, як це?

-- Він маніпулює подіями, вчинками. Спритно, так спритно, що ти думаєш, що це твоя ідея, піти сюди, а не туди. Сісти на корабель до Дикого Берега, замість того, щоб перетнути пустелю. Піти гірським шляхом, а не лісовою стежкою. Весь цей час ти думаєш, що сама обираєш дорогу. І от ти стоїш перед його вівтарем, він пропонує тобі

прохолодний напій і відпочинок після подорожі. Пропонує силу знищити твоїх ворогів. Безсмертя. Шанс змінити світ. Ти бачиш, як твоя рука тягнеться, щоб доторкнутися до його чорної в'язниці. Ти думаєш, що рука рухається по твоїй волі, але чи це так? Чи це дійсно так? Запитай свого коханця, чи він по своїй волі потрапив у пастку.

-- Не по своїй, -- Хольгрэн стояв позад мене. Я була зосереджена на її розповіді. І не зауважила. Він сів поряд зі мною.

-- Ніхто по своїй волі не стає частиною хордуна, особливо з таким монстром, -- продовжив він. – Не учень-зрадник вбитого магістра, і вже точно не адепт Ордену Світанку. Бо ти їхній адепт, правда?

Навіть я чула про Орден. Потужні маги зобов'язані служити престолу Чагула. Кілька століть тому Арідалл Палаюча Рука винищив їх у відкритому бою, але це Арідалл Палаюча Рука. З такого повстають легенди.

Руїкі похитала головою.

-- Немає значення, ким я була. Тепер я раб. Ти кажеш, ніхто добровільно не обере таку долю, але ти помиляєшся. Герцог Виборзький обрав. Дурень щиро вважав, що може протиставити свою волю Королю Тіней. Використати його, щоб здобути владу. Йому дали зрозуміти, що вони рівня, бо він великий майстер з виготовлення артефактів.

-- Герцог мертвий, і ніхто його не оплакує. Ви ще живі. Хочеться, щоб так залишалось і надалі. Розкажи мені щось, що я зможу використати. В нього повинна бути якась слабкість. Що з тією кам'яною брилою? Це до неї він прив'язаний?

-- Я не знаю.

-- Гадаю, що знаєш. За це тебе покарали? Бо ти спробувала знищити його? Ти намагалася знищити ту брилу?

-- Дай мені спокій!

Вона скрутилася калачиком, закрила обличчя руками. Я надто сильно натиснула на неї. Я глянула на Хольгрена, він похитав головою. Я зітхнула.

-- Шкода, що я не знаю більше про те, як повинна була пройти оригінальна церемонія, -- сказав він тихо. – Яке значення має цей камінь? Чому Король Тіней прив'язаний саме до цього місця?

-- Тут Король Тіней повинен був відродитися. Принаймні так він сказав.

-- Дивно. Не в залах Полум'я?

-- Наскільки я знаю, ні.

-- Давайте спробуємо відтворити події. Король-Чарівник переконав Атагос вбити свого брата, якимось чином...

-- А докладніше, простромити його серце двадцяти метровим прутом зробленим з небесного металу. Але він каже, що це була не його ідея, а її.

-- Хай там що, якимось чином це повинно було надати Королю-Чарівнику елемент необхідний, щоб перетворити його в безсмертну, всемогутню істоту. Церемонія відбувається в його святилищі й передбачає ритуальне самогубство всіх членів хорунда. Він очікує, що відродиться з другого боку озера, за багато кілометрів від святилища. В цьому місці знаходиться обсидіанова брила, або вівтар.

-- Оболонка не мала на собі слідів. Себе він не збирався вбивати. Може він мав намір піти до брили пізніше, щоб завершити церемонію.

-- Може, -- коли він говорив, то щипав траву, чоло в нього було насуплене. – Атагос не вдається вбити свого брата, замість цього вона прибиває його на століття до вівтаря. Йому не вдається звільнитися від прута, що простромлює його. Атагос з'їхала з глузду – хоча не обов'язково від свого вчинку. Церемонія Короля-Чарівника зіпсована, замість того, щоб перетворитися в якогось бога, він розколюється на три окремих істоти – Полум'я, Короля Тіней і фізичну оболонку.

-- Гарно ти все підсумував, але як це нам допоможе?

-- Ти казала, що Полум'я розповіло тобі, що воно частка, якої позбулися під час проби, правильно?

Я кивнула.

-- Старий чарівник намагався якимось чином добитися дзеркального ефекту. Це тип надпотужної симпатичної магії. Та-Агот повинен був померти, того, що стало Полум'ям, він хотів позбутися. На кілька коротких миттєвостей смерть його хордуна повинна була дати потужний сплеск неприборканої енергії. Але чи було ще щось? Чи повинно воно було якось поєднатися з потребою вбивати, яку відчуває Атагос?

-- Обмін смертями, -- обізвалася, на наше велике здивування, нерівним голосом Руікі. Вона повернулася і глянула на Хольгрена.

-- Що?

-- Обмін смертями. Древній ритуал. Вже кілька століть його ніхто не проводив. Ніхто не має такої сили. Таким чином маг позбувається своєї душі, і притягує душу того, хто щойно помер. Мага це вбиває.

-- Гадаєш, старий чарівник знищив свій хордун, щоб провести якусь версію ритуалу по “обміну смертями”, -- запитала я. – Навіщо?

-- Щоб скерувати душу Та-Агота до брили, -- сказав Хольгрєн. – Він збирався спіймати її там і якимось чином використовувати в своїх цілях. Ти маєш рацію, Руїкі. Здається, ми щось намацали.

-- Проте Та-Агот не помер, -- я маю хист вказувати на очевидне.

-- Саме так. Церемонія вимагала, щоб у брилі знаходилася душа. Король-Чарівник вже заклав основу для трансформації – він і так збирався позбутися частинки своєї душі, частинки, яка стала Полум'ям. Те, що залишилося, перетворилося в Короля Тіней і його засмоктало у в'язницю, приготовану для Та-Агота.

-- Тож нам потрібно знищити ту чорну брилу.

Руїкі видала з себе скрипучий, здавлений звук і за мить до мене дійшло, що це сміх.

-- Що тут смішного? – запитала я її.

-- Запитай його.

Я повернулася і глянула на Хольгрєна.

-- Та брила – це не просто камінь. На неї наклали шар за шаром захисних заклинь. На землі не існує сили, здатної хоча б подряпати її поверхню.

-- Звідки ти це знаєш?

-- Я намагалася, коли Король Тіней поневолив мене. Я жбурнула в неї всю силу, до останньої краплини, яка в мене була. Це було, як кидати галузку в Стіну Хавака. Якщо ваш вихід – знищити брилу, то у вас немає виходу.

-- Тільки тому, що ти не могла зробити це, використовуючи Мистецтво, не означає, що це неможливо зробити. Або якщо ми не можемо знищити брилу, ми можемо спробувати за дня відтягнути її й кинути в озеро...

-- Ти питала, звідки в мене рани, -- промовила Руїкі. – Я скажу тобі. Я намагалася знищити її, з магією і без. Його це бавило. Я зазнала невдачі. Мене було покарано.

Я обдумала її слова. Подумала про інші варіанти, але, здавалося, не було жодних. Хай там що, Короля Тіней потрібно знищити, а у

відчайдушному становищі доводиться вживати надзвичайні заходи. При всьому небажанні, мені довелося змиритися з єдиним планом дій. Іншого виходу я не бачила.

-- Чорна брила – це ключ, -- сказала я. – Я в цьому впевнена. Якщо ми не можемо знищити її, потрібно заручитися підтримкою когось, хто може. Хоча, не думаю, що йому сподобаються наші методи.

-- Сьогодні не існує мага настільки потужного, щоб тягатися з Королем Тіней, - сказав Хольгрен. – До того ж ми в пастці.

-- Не маг, -- відповіла я. – А бог. Та-Агот. Придумай, як зробити мене глухою, Хольгрене. Ми відправимо Атагос Королю Тіней. А тоді відправимо за нею брата.

Розділ 8

-- Ти хочеш звільнити Атагос і Та-Агота. Ти дійсно вважаєш, що це розумно? – Хольгрен дивився на мене так, немов я молола якусь дурню.

-- Ні. Не вважаю. Правду кажучи, я думаю, що по-своєму Та-Агот нічим не кращий від Короля Тіней. Але в нас немає вибору. Як тільки ми звільнимо Атагос, то відразу втратимо наш єдиний вихід з Тагота, а саме намисто. Вона не дозволить нам мандрувати поряд з нею через смертельні землі. Швидше за все вона спробує вистежити нас. Єдиним безпечним місцем буде зал Та-Агота. Тільки він має силу, щоб стримати її.

Я провела пальцями по брудному волоссі й продовжила.

-- До того ж він єдина істота, яку я знаю, настільки сильна, що може поборотися з Королем Тіней. І чесно кажучи, якщо доводиться обирати між світом, яким правитиме Та-Агот і світом, який знищить Король Тіней, я обираю Та-Агота. Принаймні, наскільки я знаю, в його баченні майбутнього немає смерті й розрухи. До цього може не дійти. Вони можуть знищити одне одного і залишити світ самому собі.

-- Це – благі побажання, в кращому випадку. – Хольгрен затарабанив пальцями по стегну. – Ми зв'язуємося з силами набагато потужнішими, ніж будь-які, що ходять по світу сьогодні, з надією, що обманом змусимо їх зробити те, що хочемо. Немає жодних гарантій, що добившись цього, ми значно не погіршимо справи. Чи це дійсно правильне рішення, Амро? Я не знаю.

-- Я теж не знаю. Я насправді не розумію, що може бути гірше, ніж те, що світом буде правити Король Тіней, але, гадаю, таке можливе. Проте, давай поглянемо на справу з цього боку: В тебе є краща ідея?

Він зморщив губи, похитав головою. Але пальці продовжували барабанити.

-- Тоді добре. Може Руікі допоможе тобі придумати спосіб, як не дати Атагос висмоктати з мене життя, поки я буду надягати на неї намисто. Пам'ятай, її зброя – це голос. Я не хочу оглухнути назавжди, але якщо не буде іншого виходу, погоджуся й на це.

Я сподівалася, що якщо Руікі матиме якийсь заняття, то хоча б на кілька хвилин припинить намагатися вкоротити собі віку. Якщо це спрацює, я могла дістати для неї кров, яка врятує їй життя і вилікує рани. Потім вона могла робити все, що їй заманеться. Якщо це самогубство, я не могла її зупинити. Я сподівалася, що з цілим тілом, вона переконається – життя має свої переваги.

-- Руікі? – запитав Хольгрен. – Допоможеш?

В неї були закриті очі. Вона глибоко вдихнула і повільно видихнула.

-- Це божевілля, -- промовила вона. Тепер це було схоже на її справжній голос. Впевнений, навіть трішки зарозумілий. Я сприйняла це за добрий знак.

-- Так, це божевілля. То й що?

-- Ви не знаєте справжньої природи Та-Агота, так? Щоб ви знали, сестра намагалася знищити його не заради забави.

-- Звісно, він має свої недоліки. Але мені важко уявити собі, що вони більші ніж в Короля Тіней.

На це їй не було що заперечити.

-- Відповідай на запитання. Можеш допомогти Хольгрену?

-- Мабуть. Ми можемо зробити глухою тебе, або німою Атагос. Насправді, найкраще скомбінувати ці ефекти. Так в нас буде більше шансів на успіх.

-- Як ти збираєшся змусити її замовкнути? Як тільки ти наблизитися до неї, вона тебе схопить. Вона поневолила десяток людей за раз, як маріонеток по черзі підвела до себе і висмоктала все життя. Це смерть на двох ногах.

-- А я безнога безсмертна істота. Ми пасуємо одне до одного.

-- Ти щось хочеш цим сказати, Руікі?

Вона глянула на мене.

-- Я допоможу вам, але за це ви дасте мені померти.

Я почала хитати головою, і вона підняла руку.

-- Смерть – мій єдиний вихід. Я обираю смерть від її руки. Цим самим я допоможу вашим планам.

-- Ні. Абсолютно ні, -- сказала я, але вона не слухала.

-- Хольгрен допоможе мені підготуватися. Коли Атагос поневолить мене, моя смерть запустить закляття, яке ми приготуємо, і яке, якщо все піде добре, вирубає її на короткий період. Це дасть вам час надіти на неї намисто і втекти в храм Та-Агота. Це найбезпечніший спосіб.

-- Це вбивство.

-- Ви попросили моєї допомоги. Наполягаєте, що я повинна виконати свій обов'язок, сплатити борг. Я допомогла вам як могла і готова допомагати надалі. Але я маю право померти так, як вважаю за потрібне. Більше я для вас не можу зробити нічого. Мій останній вчинок піде на користь і вам і мені.

-- Хольгрене, скажи їй, що цього не буде.

Я глянула на нього і побачила, що він не збирається казати нічого подібного.

-- Гадаю, вона має рацію, Амро. Вона зробила все, що може. Змушувати її жити далі, зводить хороші наміри на манівці.

-- Ти це не серйозно!

-- Боюся, що так. Навіть якщо вона повністю зцілиться, за межами Тагота її воля їй не належатиме. Надто довго вона була під впливом Короля Тіней; вона буде знаряддям, яке змушують робити вчинки, до яких вона відчуває відразу. Якщо Руікі обирає смерть, відмовляючись коритися Королю Тіней, то це її право.

Хольгрен поклав руку мені на коліно, але я скинула її геть.

-- Це малодушне боягузтво, -- сказала я.

-- Називай це як хочеш, це мій вибір. – Вона піднялася в сидячу позицію. – Так чи сяк, я знайду спосіб звільнитися.

-- Гаразд. Ви працюйте над планами екзекуції. Я йду прогуляюся. Мене це не цікавить.

Я встала і пішла геть, в напрямку руїн.

-- Амро, будь ласка, -- Хольгрен наздогнав мене і поклав руку на плече. Я скинула її.

-- Це проти моєї природи, Хольгрене. Ти це знаєш краще, ніж будь-хто.

Як він міг не знати? Я пережила ситуації, які вбили б інших, набагато вміліших за мене, тільки тому, що відмовлялася поступитися, здатися. Виживання було в мене в крові. Досвід, який ми пережили у воротах, показав йому це.

-- Те, що підходить тобі, не мусить підходити всім. Для деяких людей є важливіші речі, ніж виживання.

-- Це значно більше ніж виживання чи не виживання. Це – вбивство.

-- Ти помиляєшся. Я кохаю тебе за те, що ти хочеш врятувати її, але ти помиляєшся. В гіршому випадку це жертва, в кращому – визволення. І не тобі обирати. А Руікі.

-- Називай мене, як хочеш, Хольгрене, факт полягає в тому, що якщо ми будемо діяти згідно з вашим планом, то вона помре. Замість того, щоб спробувати зупинити чи відговорити її, ми збираємося допомогти їй. Може тобі це не здається вбивством, а вона не прагне нічого іншого. Але подумай, Хольгрене: ми збираємося дозволити Атагос висмоктати з її тіла душу. Ти не знаєш, що це таке. Я, хай йому чорт, знаю. Я швидше допоможу їй перерізати собі вени, ніж ще раз стану свідком цього спектаклю.

Він і гадки не мав, що це таке. Жодне з них не мало.

-- Якби ви бачили, на що здатна Атагос, що трапиться, коли Атагос поневолить її, ви б зараз так не щебетали.

-- Ми зовсім не щебечемо, Амро. І ти це знаєш. Невже ти не бачиш? Це її єдиний певний спосіб звільнитися. Вона не померла від ран, завданих їй Королем Тіней, і від втрати ніг теж не помре, навіть якщо вони загниють. Навіть якщо їй відрубати голову – це не вб'є її. Король Тіней наказав їй жити, і саме це вона робитиме, до межі своїх можливостей. Тільки обійми Атагос звільнять її.

-- Теж мені свобода, бути поглинутою. Звісно, вона звільниться від Короля Тіней, але її душу пожеруть. Хоча б на хвилю задумайся про це.

Я схрестила руки і з усіх сил спробувала заспокоїтися. Було важко.

-- Може ти й маєш рацію, -- продовжила я. – Проте це не має значення, згоден? Правильно чи ні, це трапиться, що б я не говорила. Тож йди і готуйся. Просто дай мені зараз спокій. Я повернуся.

-- Як скажеш. – В нього на обличчі був скорботний вираз. Навіть розлюченій, мені було боляче бачити його таким. Я втекла в руїни, відчуваючи в серці біль, який не могла пояснити.

Найвища точка в Таготі знаходилася на вершині напівзруйнованої вежі без даху, кольору іржі, з далекого північного боку міста, за квартал від смертельних земель, що оточували місто. Я видряпалася на найвищий поверх і сіла у широкому овалі вікна, що дивилося на захід. Спустивши ноги, я дивилася на кошмарний пейзаж, створений Королем-Чарівником. З висоти п'ятого поверху він не виглядав красивіше. Скільки шкоди можуть наробити ненависть і заздрість, якщо мають достатньо сили.

Може Хольгрен мав рацію. Може без магії світ стане кращим, але я підозрювала, що сила просто набуде якоїсь іншої форми. Ефекти зловживання нею залишаться більш-менш такими самими: така чи інша смерть для безсилих. Людство таке передбачуване.

Будуть це закляття, мечі чи якісь вдосконалені аркебузи, могутні силою заберуть все, що захочуть, і залишать після себе трупи. В порівнянні мій фах виглядав ледь не шляхетним. Я ніколи не забрала нічого в когось, хто мав менше за мене.

Я глянула за межі смертельних земель, на край долини, на обрій і ледь помітні завитки хмар, що рухалися на північ. Був один з тих яскравих зимових днів, що оманливо сонячні. А тільки зайдеш в тінь і відчуєш, як холод висмоктує тепло твого тіла. Ніч буде холодною. Може навіть випаде сніг. Я роками не бачила снігу – в Люсернісі рідко коли було холодно, що хоча й не було головною причиною, чому я переїхала туди, було однією з причин, чому я залишилася.

Я злилася на Хольгрена за те, що він погодився допомогти Руїкі вбити себе, і що ми збиралися скористатися її смертю. Ця жертва була ідіотизмом. В ній не було нічого шляхетного чи славетного. Але що мені було робити? Все життя ходити за нею, щоб в неї не було нагоди вбити себе? Ховати від неї всі гострі предмети? Прив'язати її, насильно годувати? Якщо вона мала намір зробити це, які міри я б не приймала, в кінці-кінців, вони будуть недостатніми. Шанси, що ми

проживемо наступний день і так були мізерними. Від цього ситуація не ставала приємнішою.

Я злізла з вікна і лягла навznak, споглядаючи на небо. З цієї позиції, зі стінами, що закривали навколишню місцевість, я могла бути будь-де. Небо – це небо. Я спробувала уявити собі, що я в Люсернісі, чи Коруні, чи навіть Белларіусі – де завгодно, тільки не в Таготі. Не виходило. Тиша, брак вуличного гулу і людських голосів, надто відрізнялися від усіх тих місць, в які я намагалася перенестися в своїй уяві. Чи я колись повернуся в Люсерніс, чи хоча б кудись, що нагадує цивілізацію? Коли закінчиться цей кошмар?

Я дивилася на небо і повільно мирилася зі своєю ситуацією. Я була в Таготі, й завтра або післязавтра ми збиралися виступити проти Атагос і швидше за все загинути. Якщо виживемо, то зустрінемося з Та-Аготом і швидше за все загинемо. Якщо виживемо після цього, то зрештою знов зустрінемося з Королем Тіней і вже майже точно загинемо. Існувала велика ймовірність, що ми з Хольгреном загинемо в найближчому майбутньому. Це мені страшно не подобалося. Не тільки тому, що мені дуже хотілося жити, а тому, що мені хотілося жити поруч з ним. В мене розривалося серце від самої думки про все те, чого ми не зазнаємо, якщо не переживемо свої чисельні зустрічі зі згубою. Тоді мене осінило. Я ляснула себе долонею в чоло і встала на ноги. Кінець кінцем навіть до мене доходить, коли я поводжу себе як дурепа.

Існувала одна річ, на яку ми досі мали час, щоб пережити разом.

Я зійшла вниз по нерівних сходах вежі й повернулася в табір. Хольгрен глянув на мене, а я приклала палець до вуст. Руїкі знов спала. Я схопила пару покривал, повернулася в напрямку міста і жестом вказала, щоб він йшов за мною. Він пішов зі здивованим виразом на обличчі. Я відвела його в ще один відгороджений стіною сад, з пружною травою і розбитим фонтаном, з якого досі тонкою цівкою текла чиста, солодка вода. Там я розгорнула покривала і почала роздягатися. Він спостерігав за мною зі здивованим збентеженням на обличчі. Я зняла свою брудну сорочку і взявши його голову ніжно в обидві руки, схилила її, щоб поцілувати. Серце в мене калатало, цим разом від збудження, а не зі страху.

Після розкішно довгої миті, я відірвалася від нього і почала стягувати черевики. Він просто стояв.

-- Чим швидше ти роздягнешся, -- сказала я. – Тим швидше ми зможемо допомогти одне одному змити хоч трохи бруду. Я буду набагато менше відволікатися, якщо не буду переживати, наскільки сильно від мене смердить.

Може я й почала раніше, проте йому вдалося роздягнутися швидше за мене. Вода в нашій ванні була такою холодною, що перехоплювало подих. Проте ми доволі швидко відігрілися, після ванни.

Десь по дорозі мені вдалося сказати, що я кохаю його. Було далеко не так важко, як я собі уявляла. В цій лихоманці я відчужено питала себе, чому для мене було такою проблемою сказати чи показати це.

Я відчувала більше, ніж легкий жаль, коли вивільнилася від сплячого Хольгрена і почала одягатися. Сонце вже сідало і було важко ігнорувати холод. Але мені не хотілося залишати наш невеличкий притулок спокою і щастя.

Здійнявся вітер. Холодний порив промчав садом і зірвав з Хольгрена покривало. З закритими очима він щось буркнув, затремтів і пошарив рукою за мною.

-- Прокидайся, коханий. Пора глянути у вічі майбутньому, яке б воно не було.

-- Ммм. За мить. Повертайся. Мені холодно.

Я закінчила застібати гудзики на сорочці й стала поряд з ним на коліна. Я провела пальцями по його довгому, скуйовдженому волоссю. Як я могла знати його стільки часу і не бачити ким він був, що він для мене означав?

-- Вставай і одягайся, Хольгрене, бо обморозиш собі якесь ніякове місце.

Він привідкрив одне око і глянув на мене.

-- Я кохаю тебе, -- промовив він.

-- Я тебе теж кохаю. А тепер вставай, лінивий вилупку, і допоможи мені назбирати хмизу. Сьогоднішня ніч буде холодною. Також потрібно затягнути Руікі в приміщення. Не хотілося б, щоб вона здохла завчасу.

-- Амро, прошу тебе...

-- Пробач. З цієї миті я дам собі спокій. Присягаю. І взагалі завтра це вже не буде проблемою.

Він кивнув, потягнувся і почав одягатися.

-- Отже, завтра вранці?

-- Якщо ви з нею будете готовими.

-- Будемо. Підготовка мінімальна і не надто складна. Я буду просто постачати їй додаткові сили, бо більшість її власних йде на підтримку функціонування тіла.

-- Я не знала, що маги можуть позичати силу.

-- Зазвичай, не можуть. Проте тепер ми члени одного хордуна, тому в нашому випадку це дуже просто. Одна з небагатьох переваг нашої ситуації, є в ній щось поетичне, бо вона може зрештою привести до падіння Короля Тіней.

-- Будемо сподіватися. Ходімо. Поки ми повернемося до табору, вже стемніє, а нам ще потрібно знайти кращий притулок.

Ми з Хольгренем перенесли Руікі й наші скромні пожитки у будинок без вікон, в якому вціліла більша частина даху, поряд з Табернаклем. Коли настала ніч, вітер почав дути по-справжньому і температура швидко опускалася.

В кутку ми розклали вогонь, накидали навколо нього покривал, Руікі оперлася на стіну, а ми з Хольгренем вмостилися поруч одне з одним. У вогнищі шипіло і тріскало мокре поліно, вітер стогнав і завивав. Всім трьом було холодно, ми були голодні. Руікі розповідала Хольгрену.

-- Адептів Ордена навчають, що навіть їхня смерть повинна служити Імператору. Ми називаємо це *аргілле*, останній удар. В часи коли бойові маги були невід'ємною складовою військових дій, інколи навіть в поразці члени Ордену забезпечували перемогу арміям Імперії, готуючись таким чином, як ви допоможете приготуватися мені.

-- Арідалл Палаюча Рука вбив десятки членів Ордену в битві за Ісінглас, -- сказала я. – Принаймні так розповідають. Чому їхні "останні удари" не прикінчили його?

-- Палаюча Рука був унікальним. Ніхто, до нього чи після, не міг зрівнятися з ним у майстерності чи володінні Мистецтвом, які він осягнув. Ніхто з часів до Діаспори не володів такою неприборканою силою, як він. Орден в ті часи наскрізь прогнив злом і некомпетентністю. Палаюча Рука несподівано виявився благом. Після Ісінгласа, Імператор змінив Орден і відрізав усі сухі гілки, які

залишилися. Для того, щоб вони вижили і буйно розрослися, деякі дерева потрібно кардинально обрізати. Так було і з Орденом.

-- Це все дуже цікаво, але ми відхилилися від теми. Чи можеш ти гарантувати, що твоє *аргілле* відключить Атагос?

-- Ні, цього я не можу обіцяти. Гадаю, існує поважний шанс, що воно буде успішним. Ми з Хольгреном зможемо акумулювати достатньо сили, щоб добитися бажаного ефекту. Але гарантій я не даю.

-- Тоді я хочу, щоб ви також розробили спосіб тимчасово зробити нас з Хольгреном глухими.

Руїкі кивнула.

-- Розважливо. Ми це вже обміркували.

-- Думаю, я знаю, як добитися бажаного ефекту, -- сказав Хольгрен. — Шкода, що в мене немає доступу до мого пристанища.

-- Шкода, що в мене немає пляшки вина і ніжки баранчика, -- я затремтіла і міцніше закуталася в покривало. --- Якщо стане ще холодніше, то не буде потреби перейматися завтрашнім днем. Ми замерземо до смерті уві сні.

Я ще міцніше закуталася в покривало і вляглася на свій бік вкритої листям підлоги, підсунувшись так близько до вогню, як тільки могла. Спереду я знемагала від жару, в той час, як спина замерзала. Таке життя.

Я дивилася на полум'я і у пів вуха слухала, як Хольгрен і Руїкі розмовляли про теорему й парадигми, і час від часу видавали з себе звуки, в яких я впізнавала магічні імпульси.

По суті магія – це проста справа, прогнати реальність під свою волю, принаймні так колись давно пояснив мені Хольгрен. На практиці рідко буває так просто. Маги могли місяцями виконувати найпростіші завдання, хоча в основному тоді, коли хтось платив їм за час, а не за результати.

Навіть не усвідомивши собі, що була змучена, я заснула неспокійним сном.

Хольгрен розбудив мене перед світанком. Він підкинув хмизу в багаття, і воно палало яскравіше ніж раніше. Добре. Поки я спала, почав падати сніг. За ніч у тій частині кімнати, що була просто неба, виросла кучугура снігу. Я спостерігала, як кружляли нові сніжинки, гнані завиваючим вітром.

-- З першим промінням сонця ми віднесемо Руїкі до воріт, -- прошепотів Хольгрен. – Я хотів обговорити наші плани.

Я глянула на неї. Руїкі досі сиділа, опершись на стіну. Вона знаходилася в якомусь трансі, не рухалася, руки підняті до неба, долонями вгору. Вона дихала так повільно, що було майже непомітно.

-- Вона готується. Ми теж повинні.

-- Ти придумав спосіб зробити нас глухими?

-- Так, але не надовго. І якщо ти обізвишся, хоча б один звук злетить з твоїх вуст, чари розсіються. Не забувай про це. Що б там не трапилося, не кричи, поки не будеш впевнена, що це безпечно.

-- Коли йдеться про Атагос, я готова на все.

-- Ось що ми придумали, поки ти спала. На світанку, так тихенько, як тільки це можливо, ми перенесемо Руїкі до воріт. Я зроблю нас глухими і на площі ми будемо триматися поза полем зору, як ти це робила вчора, коли притягнула її. Руїкі відчинить ворота і покличе Атагос.

-- Ворота вже відчинені.

-- Ні, вони легенько прочинені. Руїкі планує швидко привернути увагу богині. Сама побачиш. Коли Атагос поневолить її, *аргілле* позбавить її свідомості щонайменше на кілька секунд, будемо сподіватися, що на довше, це дозволить тобі перекинути намисто, а нам просковзнути повз неї в Табернакль.

Він відкинувся назад і потягнувся.

-- Далі, -- сказав він, позіхаючи. – Планувати немає сенсу. В тебе є якісь зміни чи покращення?

-- Атагос може не відразу відгукнутися на Руїкі, що б та не планувала. Наша глухота може минути до того, як це трапиться. Я б воліла підійти до Табернакля з протилежного боку і скористатися тим, що Руїкі своїм самогубством відверне її увагу. На жаль, я повинна бути поблизу і накинути намисто. – Я глянула на нього. – Але це не означає, що ти теж мусиш.

-- Куди ти, туди я. Ніяких заперечень.

-- Гарзд. Тоді, що потрібно, щоб заново кинути закляття, якщо наша глухота мине до того, як ми знешкодимо Атагос?

-- Скажу так, краще, щоб цього не трапилося.

-- Що в нас є, щоб заткнути вуха?

-- Хотів би я мати хоч трохи воску, але немає нічого, крім ганчірок. Чи болота. Дуже сумніваюся, що нам вдасться виготовити щось, що спрацює.

-- Тоді, просто будемо сподіватися на краще.

Він стиснув мені руку і посміхнувся.

-- Прорвемося.

-- Звісно. Як завжди!

Але цим разом в мене не було певності, зовсім не було.

Ми провели залишок ночі в обіймах одне одного, ділячись теплом. Руїкі сиділа нерухомо, немов статуя, єдина ознака життя – її груди повільно здіймалися і опускалися. Як би вона не готувалася, я сумнівалася, що хтось справді міг приготуватися до смерті від рук і рота Атагос.

Коли почав здійматися світанок, вона нарешті поворухнулася. Опустила руки й поклала долоні на чоло, тоді торкнулася кінчиками пальців вуст і нарешті дозволила, щоб руки впали на залишки ніг.

-- Будь ласка, відведіть мене, щоб я побачила світанок, -- промовила вона спокійним голосом. З усіх її голосів, цей турбував мене найбільше. Ніхто не повинен бути таким спокійним перед обличчям неминучої, певної смерті.

Ми витягнули її назовні, знайшли низьку кам'яну стіну і примостили так, щоб вона без перешкод бачила схід. Досі йшов сніг і було дуже холодно. В неї не було шансу побачити справжній схід сонця, але, здавалося, її це не турбувало. Або вона вважала, що цього їй достатньо.

В неї скотилося кілька сльозинок, хоча весь цей час вона посміхалася своєю спокійною посмішкою. Через кілька хвилин вона сказала "Я готова", ми допомогли їй злізти зі стіни і понесли назустріч смерті.

Ми повільно просувалися по засипаних снігом вулицях. Один з нас постійно ковзав. Нарешті Хольгрен сказав зупинитися і закинув Руїкі собі на спину, схопивши за ноги трохи вище за обрубки й наказавши їй триматися за шию. Я пішла попереду, хоч трохи розчищаючи сніг. Не знаю чи після цього ми почали рухатися швидше, але падали ми точно менше.

Як тільки я вийшла на площу, мою голову заповнив голос Та-Агота.

Що ти задумала, маленька злодійко?

Я різко зупинилася і на мене налетів Хольгрєн.

-- В чому справа? – запитав він і я підняла руку.

-- Ти пообіцяв не лізти мені в голову, -- сказала я до Та-Агота. – Тобі можна вірити чи ні?

Я пообіцяв триматися подалі від твоїх спогадів, я й тримаюся. Але я не робив жодних обіцянок відносно твоїх супутників.

-- Ми робимо те, що мусимо. Сподіваюся, ти це розумієш. В нас немає вибору. Коли закінчимо, то звільнимо тебе. Присягаю.

Позад мене Хольгрєн заціпенів.

-- Що ти робиш? – прошепотів він. Не до мене.

-- Та-Аготе! Забирайся з його голови!

Як ви смієте? Як ви смієте віддати мою сестру цьому чудовиську? Земля в нас під ногами затремтіла, і в мене в голові з'явився образ, як він звивається на своєму вівтарі, лупцює кулаками по каменю, прут розриває йому тіло і утворюється калюжа свіжої крові.

Йому було не звільнитися. Якщо він не зробив цього досі, то й далі не зробить.

-- Який у нас вибір? – запитала я його. – Що ти їй винен? Невже минулі тисячі років тебе нічого не навчили? Вона зрадила тебе! Якби все пішло згідно з її планами, вона б тебе вбила! Чому ти захищаєш її?

Якийсь час тиша. Тоді не так люто, *Вона моя близнючка, моя сестра, моя дружина. Що б вона не зробила, я завжди буду кохати її так, що вам і не снилося. Я не дозволю цій темній жертві нещасного випадку, яку ви називаєте Королем Тіней, заволодіти нею.*

-- А я мушу відправити її йому. А ще я звільню тебе, Та-Аготе, і будемо сподіватися, що ти її повернеш. Тільки ти можеш зупинити Короля Тіней, раз і назавжди. Напевно тисяча років проведена наколотим, як метелик, викликала в тебе бажання помсти.

Помста – чужа моїй природі. Я зроблю те, що потрібно зробити, злодійко, але потім настане розплата, і не тільки з Королем Тіней. Справедливість – це не помста.

-- Я прийму її. А зараз залиш нас, нехай ми зробимо те, що потрібно.

Якщо їй станеться кривда...

-- Знаю. Знаю. А зараз тихо, будь ласка.

Я почекала кілька секунд, і коли він не обізвався, жестом вказала Хольгрену рухатися далі. Я не мусила казати йому рухатися так тихо, як тільки це можливо.

Спотикаючись, ми стомлено пропленталися повз залишки намету Герцога до масивних воріт Табернакля. Там я допомогла Хольгрену опустити Руікі на землю. Коли ми безпечно розмістили її, я нагнулася і прошепотіла їй до вуха.

-- Ще не пізно передумати.

Вона глянула на мене і похитала головою, легенька посмішка досі в неї на вустах.

Я встала і наблизилася до Хольгрена, який зайняв позицію два кроки позад лівої ступки воріт. Я дивилася на неї й питала себе, що б з неї було, якби її не спіймав Король Тіней. Вона мені не подобалася, може тому, що в певному сенсі, була надто схожою на мене. Але я почала поважати її. Яка дурна втрата.

Вона глибоко вдихнула, тоді виконала жест двома першими пальцями правої руки. Права ступка воріт різко відчинилася, луснула об стіну і розбилася на друзки. Грюкіт, який це супроводжував розбудив би навіть мертвого. Я була впевнена, що це привернуло увагу Атагос.

Неймовірно гучним, командним голосом Руікі вигукнула:

-- Атагос! Ходи до мене!

Кінчиком пальця, який раптово засяяв, Хольгрен доторкнувся мені до чола. Навколо запанувала тиша. Я тримала руку на намисті й не зводила очей з Руікі, в очікуванні на якийсь знак, що наближається Атагос. Я вимірювала час прискореним ритмом свого серця.

Десь біля тридцятого удару я зауважила, що Руікі витріщила очі. На тридцять п'ятому вона почала звиватися і верещати – в мовчазних муках. Я не чула її криків, але аж надто добре могла їх собі уявити. Я ненавиділа це. Я відчувала, як намисто сіпається в мене під пальцями. На сороковому ударі серця вона виснажилася. На п'ятдесятому вона вже повзла через поріг Табернакля, перебираючи руками, тягнула себе по снігу. Намисто звивалося в мене на шиї, немов змія. Я була рада, що не побачу того, що трапиться далі. Я вже бачила цей страшний трюк надто багато разів. Я почала вірити, що ми можемо вижити.

Передчасно. Десь на п'ятдесят п'ятому ударі серця я збиралася виглянути з-за залишків воріт, коли повернувся мій слух. Мене охопив

раптовий нестерпний біль. Поруч зі мною, Хольгрен впав і почав сіпатися на вкритій снігом землі, з його розтягнутих болем вуст вирвався крик. Я спробувала зібрати волю в кулак проти сили, що раптово промчала крізь моє тіло, позбавляючи мене контролю над кінцівками, але все було намарно. Я впала на землю поряд з Хольгреном і відчула, як мою свідомість випихають кудись в далекий, запилений куток. Мене перетворили у глядача в моєму власному тілі.

Наді мною взяли контроль чари Атагос. В мене не залишалось сили навіть щоб закричати. Сіпаючись немов маріонетка, моє тіло встало і почало рухатися, як колись Герцог і його люди. Позад Хольгрена я пішла в Табернакль.

Я не могла скеровувати погляд, але краєм ока чудово бачила, як понівечене тіло Руїкі здувається в обіймах Атагос. Поки я чекала і молилася, коли подіє її останній удар, її *аргілле*, буря посилилася.

Коли Атагос відкинула шкіру Руїкі геть і облизала губи, мене охопив розпач.

Атагос глянула на мене. Вона була прекрасною. Тепер її очі були такі ж, як в брата, зорі вирвані з нічного неба, а не неземна блакить, яку я пам'ятала. Її шкіра така ж бездоганна бронза. Довге чорне волосся вільно вилося навколо голови, коливаючись в невидимих потоках енергії. А її широкий рожевий рот скривився в посмішку.

Рада тебе знову бачити, сказала вона без слів. *Я отримала насолоду від нашої попередньої зустрічі. Ти приносиш такі гарні подарунки.*

-- Забирайся до пекла, божевільна суко, -- спробувала я сказати, але звісно ж не змогла. Видно думки було достатньо.

Моє божевілля минає. Гадаю, це завдяки тобі. Але розум зцілюється повільніше ніж тіло, і цей процес набагато обтяжливіший. Мені потрібно більше харчів. Ці маги-недоучки набагато... смачніші.

Хольгрен був наступним. Я навіть не могла закрити очі. Після всього, що трапилося, ми все-таки загинемо в Таготі.

Атагос простягнула руки й Хольгрен, посіпаючись, зайшов у її обійми. Мені брак слів, щоб описати мої люті і розпач. Її рука змією охопила його пояс, голова схилилася...

І тоді це трапилося. Атагос витріщила очі, відштовхнула Хольгрена і почала дряпати себе в груди. Я відчула, як її хватка на

дрібнесеньку крихту ослабла.

Я зібрала всю свою волю, щоб прогнати її. Повільно, докладаючи неймовірних зусиль, палець за пальцем, я почала відвойовувати контроль над тілом. Атагос впала на вкриту снігом землю, як і раніше дряпаючи себе в груди. Вона видряпала глибокі червоні борозни в тілі, які зцілювалися в мене на очах. В неї почали смикатися кінцівки і вона закричала – без жодних магічних елементів, простий крик люті й страждання.

А тоді вона цілковито завмерла.

Я увірвалася в своє тіло, як приплив заливає берег. На непевних ногах я рушила до прекрасної, страхітливої Атагос, на ходу зриваючи намисто. Воно відразу ж злізло. Я кинула його Атагос в голову.

Воно зачепилося їй за щелепу і впало на горло. Звідти два кінці звисли навколо шії; за мить я почула легеньке клацання – застібка закрилася.

-- Його зробили для тебе, суко. Сподіваюся тобі сподобається, -- я хотіла дати їй копняка, але моя координація ще не повернулася.

-- В нас немає на це часу, -- важко видихнув Хольгрен. – Вона зараз прокинеться. Хутчіш.

На непевних ногах ми вирушили до купола Та-Агота, петляючи, немов п'янички, крізь бурю і щораз то глибший сніг.

Хольгрен мав рацію. Не хотілося бути поблизу, коли вона прокинеться. Вона порве нас на шматки.

Цим разом, не дивлячись на бурю, шлях було знайти набагато легше. Я знала, куди йду, а з приходом зими, густа рослинність поріділа. Не встигла я зауважити двері в сам Табернакль, як в моїх вухах пролунав голос Та-Агота.

Вона прокидається, Амро, і вона невдоволена. Завзяття, змішане з дивним небажанням, переповнювали мислений голос Та-Агота.

-- Хольгрене...

-- Я чув. Біжимо!

Ми побігли, не відважуючись озирнутися. Ми стрімголов мчали до сумнівної безпеки в'язниці Та-Агота. Голі гілки шмагали нас по обличчях, присипане снігом коріння намагалось перечепити нас. Буря посилювалася. Пронизливий вітер перетворився в завиваюче чудовисько, яке намагалось повалити нас на землю і, біла сніжинка за сніжинкою, поховати. А позаду нас, смерть приходила до тям від

останнього закляття мертвого мага. Жах ситуації полягав у тому, що я потрохи звикала до такого стану справ. Зверніть увагу, це в жодному випадку не зменшило мій страх, просто я більше не вважала це чимось надзвичайним.

В полі зору з'явилася гранітна маса Табернакля, і я повела Хольгрена крізь підхльостуваний вітром снігопад, до входу в золотий купол Та-Агота.

Двері я знайшла доволі швидко. Нас сповільнила снігова кучугура, що блокувала їх.

Вхід знаходився в ущелині між двома куполами, частково захищеній від вітру. Сніг туди задувало, а назад не видувало. Це не становило б проблеми, якби двері відчинялися всередину.

Таке життя. Занімілими руками ми дряпали кучугуру, поки не очистили достатньо, щоб спробувати відчинити одну зі ступок. Разом ми потягнули за масивну, різьблену ручку. Повільно, надто повільно, двері поступово почали рухатися назовні.

Вони відчинилися на кілька п'ядей, і тоді вона налетіла на нас.

Що тут у нас? Дві мишки шукають притулку від бурі?

Я озирнулася на подвір'я. Її ніде не було видно. Я глянула назад і побачила, що Хольгрен відчинив двері достатньо, щоб протиснулася одна особа.

-- ЙДИ! – закричала я і не звертаючи уваги на протести, штовхнула його в отвір. Тоді холодна рука схопила мене за потилицю і зненацька я летіла перекидаючись в повітрі.

Я спробувала згрупуватися, але замість того, щоб гепнутися на землю, моє тіло налетіло на стовбур масивного дуба. Я грудною впала біля його основи. Довший час я не могла поворухнутися. Я навіть не могла думати про рух. Я знала, що досі жива, тільки через весь цей біль.

Я почула, як Хольгрен гукає моє ім'я, а тоді оглушливий грюкіт дверей, що зачинялися, тільки трішки приглушений бурею. Я хотіла поглянути вгору, щоб побачити, що відбувається, але не могла повернути голову.

Я прибережу його на потім, маленька. Він почекає. Спочатку нам потрібно обговорити певні справи. Спочатку справи. Тема для обговорення. Ти ж розумієш, правда?

-- Не знаю, про що ти говориш.

Було боляче говорити. Було боляче дихати. Повільно, зусиллям волі я захала руки під себе. Вони тремтіли, проте відреагували. Я не була паралізованою. Невдовзі мені гапник, але я не була паралізованою. Саме такі дрібниці не дають тобі опустити руки.

Я піднялася на коліна, сперлася рукою на вкритий льодом стовбур дуба.

Ти знаєш. Ти знаєш, що ти знаєш? Так. Гадаю, що так. Я й оком не змигнула, як вона з'явилася переді мною. Від удару тильною стороною долоні я сковзнула обличчям по снігу. Коли я зупинилася, то сплюнула кров і перевернулася, намагаючись стати на ноги.

-- Як ми можемо щось обговорювати, якщо ти весь час лупцюєш мене? – простогнала я.

Обговорення. Так. Ми проводили обговорення. Іноді мені важко зосередитися. Пробач мені, будь ласка. Вона за комір відірвала мене від землі й тримала на відстані витягнутої руки. Мої ноги звисали в кількох сантиметрах від землі. Вона вивчала мене, повертаючи то так, то сяк.

Це кінець, подумала я. Зараз вона прикінчить мене. Я пошарила за ножем. Безнадійно, проте я не мала наміру просто здаватися. Я спробую добратися їй до горла, може переріжу голосові зв'язки...

Вона дала мені ляпаса, від якого в мене захиталися зуби й тріснула губа, й почала трясти так, що всі думки про ніж повилітали. Це нагадало мені про дитинство. Старі погані деньки.

Як ми можемо щось обговорювати, якщо ти вперлася і намагаєшся скривдити мене?

-- Ти завжди бавишся зі своєю їжею, чи перейдемо до діла? – В мені почала закипати повільна, дурнувата, приречена лють.

А, мишка показала зубки. Урожай дозрів, в садку сидить сова. Тінь тримає світ на повідку, та навчити його співати не зумів.

-- Ти цілковито збожеволіла, ти це знаєш?

Вона кинула мене на землю і сіла поруч. Посміхнулася, сонячною, безтурботною посмішкою, що відкрила досконалі зуби, від яких в мене морозом сипнуло поза спиною.

О, так. Знаю. Це накочується і минає. Взагалі-то я не хочу вбивати тебе, але, мабуть, доведеться. Хочу заздалегідь попросити в тебе пробачення.

-- Я не приймаю твоїх вибачень, божевільна суко.

Вона підняла руку до шиї й бавилася намистом, яке я на неї наділа. Що ж, якщо я здохну, її чекає не краща доля.

Розкажи мені про цей ланцюжок.

-- Просто гарна дрібничка. Тобі не подобається?

Я не бачила, як вона рухалася. Просто, ні з того ні з сього, вона тримала мене за горло. Я відчула, що моя трахея не витримує тиску її хватки.

Не бреш мені. Мої думки починають кружляти, дрижати, втікати. А тоді залишається тільки голод. Зрозуміло?

Я спробувала витиснути з себе так, тоді просто кивнула.

Добре.

Вона відпустила мене і я болісно вдихнула крижане повітря.

-- Рабський ланцюг, -- прохрипіла я. – Зроблений для тебе. Король Тіней. Йди... до нього.

Не знаю, якої реакції я очікувала від неї. Ненормальних, як вказує сама назва, важко передбачити. Чесно можу сказати, що не очікувала тієї реакції, яку викликали мої слова.

Її обличчя засяяло, як в дитини, якій дали нову іграшку чи неочікувані солодощі. Атагос плеснула в долоні й радісно засміялася. Вона притягнула мене до себе. Одну руку поклала мені на потилицю, другою обійняла за талію. Зараз це трапиться – вона висмокче з мене життя.

А тоді вона міцно обійняла мене, так міцно, що в мене хруснула спина. Вона притулила моє обличчя собі до шиї. Я вдихнула і відчула запах бузку. Смерть пахла бузком.

Ти принесла радісні новини, мишко. Я не скривджу тебе, о ні. Як можна?

Вона поцілувала мене в маківку, тоді відштовхнула в сніг і стрімголов помчала до воріт. Я дивилася, як вона біжить, до мене повільно доходило, що якимось чудом я досі жива і на найближче майбутнє це так і залишиться.

Перш ніж снігопад приховав її цілковито, вона зупинилася і озирнулася на мене.

Перегризи трати в клітці мого брата, мишко. Звільни його, щоб він міг піти за мною. Але не поспішай.

І тоді вона зникла.

-- Вошива борода Керфа, -- пробурмотіла я і похитуючись стала на ноги. Потрібно було знайти Хольгрена.

Я знайшла його в Табернаклі, відразу біля входу. Він незграбно лежав, спертий на стіну, голова схилена під неприродним кутом. Він задихався, як риба витягнена з води. Стіна, де він тріснувся головою і зісковзнув на підлогу, була заляпана довгою смужкою крові. Мабуть, Атагос жбурнула його об стіну, а тоді рушила за мною.

Я поклала його голову під більш природним кутом, в надії, що йому стане легше дихати, до мене почало доходити, наскільки значними були пошкодження. Його потилиця була липким, кривавим місивом. Так обережно, як тільки могла, я навпомацки дослідила її докладніше. Я намагалася стримати паніку, що наростала в мені. Не допомогло. Задня частина його черепа була проломлена. Більше ніж проломлена. Вона була розтрощена.

Один раз я вже бачила, як він вмирає. Я не збиралася проходити через це ще раз. Після всього, що ми пережили. Йому негайно була потрібно кров Та-Агота. Я приклала плече до його живота і з допомогою стіни потягнула його вгору, поки не встала на ноги. Далеко я його не занесу, та в цьому й не було потреби. Потрібно лишень дійти до залу Та-Агота.

Я пішла похитуючись по коридору.

-- Нічого страшного, партнере. Ми просто здобудемо трохи старої, доброї крові, що вже оживляла тебе. Не переймайся, Хольгрене. Не переймайся, чуєш мене?

Він мене не чув. Але ці слова і так призначалися не йому.

Коли я підійшла до сходів, що вели вниз до залу Та-Агота, то відчула полегшення. А тоді наткнулася на невидиму стіну. Сходи були заблоковані. Це міг зробити тільки Та-Агот.

-- Дай мені пройти, -- промовила я задихаючись. У відповідь тільки тиша.

-- Та-Аготе, дай мені пройти. Його потрібно вилікувати. Він помирає.

Ти забрала її від мене. Відправила до ворога.

-- В мене не було вибору. Ти ж все це знаєш.

Тиша.

-- Якщо ти не даси мені пройти, щоб вилікувати його, то присягаю, я залишу тебе гнити там. Ти більше ніколи її не побачиш і

будеш пришпиленим до свого каменю, коли Король Тіней буде мордувати цілий світ. Він переможе, бо ти дуєшся, як егоїстична дитина. Ти цього хочеш?

Тиша.

-- Відповідай мені, хай тобі чорт! Ти цього хочеш?

Ні.

-- Тоді дай мені пройти. Негайно.

Ходи.

Ризикуючи впасти, так швидко, як тільки могла, я зійшла вниз по сходах, тоді долонею штовхнула і відчинила двері. В сірому світлі, що проникало крізь розбиті вікна далеко вгорі, я обережно поклала Хольгрена на залиту кров'ю підлогу.

На Та-Агота я не дивилася. В цю мить він був моєю далеко не самою улюбленою особою.

Хольгрен перестав дихати. Я повернула його голову набік і зачерпнула повні жмені крові з підлоги. Я накапала її Хольгрена на маківку черепа, тоді відкрила йому щелепу і заповнила нею рот. Секунди розтягувалися в хвилини. Нічого не відбувалося.

-- Чому вона не діє? – Паніка почала охоплювати мене не на жарт. Я намагалася боротися з нею, але в мене було таке відчуття, немов моє серце краяли на смужки. Я глянула на Та-Агота. Голова в нього була повернута.

-- Чому вона не діє? – запитала я знов.

Не знаю. Але я знала, що він бреше.

-- Скажи мені, Та-Аготе.

Не знаю. Може його зв'язок з Королем Тіней перешкоджає лікуванню.

-- Брешеш. Я відчуваю це. – Я встала і підійшла до нього. Він відмовлявся дивитися на мене. Я поклала руку йому на підборіддя і повернула голову до себе. Сповнені надії очі блиснули на мене.

-- Слухай сюди. Якщо він помре, я залишу тебе тут і світ буде приречений. Присягаю. Я вийду в смертельні землі й дозволю тваринкам перекусити мною, щоб бути певною, що не дам слабину і не передумаю.

Я можу зараз залізити тобі в голову, злодійко, і змусити тебе допомогти мені.

-- Ні, не можеш. Ти б уже зробив це. В мене був час подумати про нашу першу зустріч. Якби ти міг змусити мене звільнити тебе, ти б змусив. Після тисячі років, *будь-хто* зробив би все необхідне, щоб звільнитися. Ти не зробив, бо не міг. І зараз не можеш. Якщо я помиляюся, то доведи це. Якщо маю рацію, то краще припини бавитися в ігри, бо я твоя єдина надія.

Жодної реакції.

-- Я приймаю це як згоду. Тепер, чому кров не воскрешає Хольгрена?

Бо я не хочу.

-- Чому?

Ти забрала її від мене. Чому я повинен повертати його тобі?

-- Ти жалюгідний шматок... -- я проковтнула наступні слова. Вони нічим не допоможуть, а швидше за все тільки погіршать справи. Я починала розуміти, чому Атагос хотіла позбутися свого брата. Я нахилилася ближче.

-- Якщо того, що ми збираємося звільнити тебе недостатньо, подумай над цим: Він така ж жертва Короля Тіней, як ти – Короля-Чарівника. Можна навіть сказати – ми жертви-побратими. Дати йому померти, коли в тебе є засоби, щоб врятувати його, робить тебе ббивцею і співучасником зла, яке засадило тебе у твоє власне пекло.

Я нахилилася ще ближче і прошепотіла йому у вухо.

-- Це робить тебе щонайменше таким самим винним, як твій найгірший ворог.

Він закрив очі й відвернув від мене голову.

Може мені вже все одно.

-- Заради твоєї сестри, я сподіваюся, що ні. Ти її єдиний шанс. Якщо хочеш звільнити Атагос від залицянь Короля Тіней, то краще воскреси Хольгрена. Якщо я не матиму його, то зроблю все, щоб ти не мав її. Це я тобі обіцяю.

Він поглянув на мене своїми схожими на осколки зірок очима, а я не моргаючи втупилася в нього. Він відвів погляд. Врешті-решт.

Гаразд. Але не очікуй, що моя кров ще колись вилікує когось з вас.

Позад мене, задихаючись, ожив Хольгрен, а разом з ним, ожило моє серце.

Я кинулася до Хольгрена, в той час, як він з зусиллям повернувся на бік і вирвав повний рот крові бога. Це дозволило мені побачити, як зрощується його череп. Вигляд шматків кістки, що штовхалися і ставали на місце, і скальпа, що затягувався поверх черепа, був не з приємних, але я не могла уявити собі нічого, що б викликало в мене більшу радість.

Я стала на коліна і обійняла його за талію, притулилася щокою до його щоки і прошепотіла до вуха.

-- Більше ніколи не смій мені помирати, народжена шльондрою пародія на мага. Я цього не витримаю.

-- Моя мати... не була шльондрою. Вона... о, Боже, як болить голова!... вона була бордель-мамою. Це зовсім різні речі.

З моєю допомогою він піднявся на коліна.

-- До того ж, щоб ти знала, я помер не навмисно.

Годі. Звільніть мене. Негайно.

Я швиденько поцілувала Хольгрена, тоді допомогла йому стати на ноги. В нас була купа роботи.

-- Ой, кепські справи, -- Хольгрен двома руками тримався за прут, що пришили Та-Агота. Вже майже годину він бурмотів щось загадкове.

-- В чому справа? – запитала я його, в той час, як він відпустив прут і відійшов від Та-Агота.

Я вже двічі повернув тобі життя, магу-недоучко. Ти мій боржник. Не підведи мене.

-- Що ти патякаєш? – сказала я Та-Аготу. – За першим разом я сама витягнула його напівзігниле тіло з землі, а за другим – змусила тебе повернути його. Ніякого біса він тобі не винен.

Без моєї крові він би далі розкладався в саду, де його поховали.

-- Не розмовляйте так, немов мене тут немає. А ще краще заткніться обидвоє. Мені й так важко, а тут ще доводиться слухати ваші суперечки. В мене досі болить голова.

Хольгрен хруснув пальцями, відійшов від вівтаря і потягнувся.

-- Магія, яку використали, щоб створити цю... штуковину, вкрай потужна.

Тисячу років вона чинила опір всім моїм спробам знищити її, магу. Її створили саме для того, щоб прикінчити мене, хоча в цьому вона

азнала невдачі. Проте її природа надто складна для твого прозаїчного Мистецтва.

Хольгрен глянув на Та-Агота, піднявши брови.

-- Що ти так насправді знаєш про закони тавматургії, якщо можна запитати?

Ця тема мене мало цікавить. Сила, якою я володію, походить з іншого джерела. Значно потужнішого.

-- Схоже, що не в цьому випадку. Я опишу ситуацію так коротко, як тільки зможу. Маг може діяти в прямій залежності від двох умов – грубої сили, яку він здатен використати, і сили волі, яку він може прикласти до цієї сили, щоб змінити реальність. Справа трішки складніша, але щоб проілюструвати мою думку, візьмемо цей прут. Це витвір магії. Він був створений потужним магом, магом, який володів достатньою силою волі, щоб виготовити щось здатне століттями утримувати бога.

Не розумію, до чого ти ведеш.

-- Це тому, що я ще не закінчив, -- Хольгрен протер очі, глибоко вдихнув. Здається, після смерті він став дратівливим.

Тоді давай закінчуй, магу. Ти марнуєш час.

-- Прут не підпорядковується тим самим законам, які керують іншими матеріальними речами. Коли маг використовує Мистецтво, то нав'язує свою волю реальності, наскільки його сила і воля йому це дозволяють. Частина реальності цього прута, як задумав його творець, полягає в тому, що його неможливо знищити.

Не існує об'єктів, яких неможливо знищити. В неї повинна бути якась слабкість.

-- Ти маєш цілковиту рацію. Існує набір умов, які дозволять нам зламати прут. Але тобі це не сподобається.

Які умови необхідно виконати, магу?

-- Король-Чарівник знався на своїй роботі. Він знав, щоб перемогти бога, потрібно більше сили, ніж було навіть в нього. Він взяв це до уваги, коли почав готувати твою згубу.

-- Та-Аготе, це твоя власна сила живить і посилює ворожу зброю. Ти звернув увагу на свій ослаблений стан?

Так.

-- Прут висмоктує з тебе силу і використовує її проти тебе. Чим більше ти з ним борешся, тим більше сили ти йому віддаєш. Дійсно

спритно.

В залі запанувала тиша. Якщо я правильно зрозуміла слова Хольгрена, то я не бачила, як можна звільнити Та-Агота. Проте я вірила, що Хольгрен щось придумає. Якщо ні, то нам гаплик.

-- Що можна зробити? – запитала я. Хольгрен глянув на мене, тоді перевів погляд на бога.

-- В мене тільки одне рішення, воно непевне і не з легких.

Говори.

-- Щоб врятувати, нам доведеться вбити тебе, -- сказав він.

Що це за дурня? Мене неможливо вбити. Ти що, нічого не розумієш?

-- В цій справі я розумію значно більше за тебе. Прут живиться твоєю енергією. Потрібно перекрити потік енергії від тебе до прута, або принаймні призупинити, перш ніж я спробую нав'язати йому свою волю. Потужна травма, така як відтинання голови, повинна спрацювати.

Ти очікуєш, що я дозволю тобі відрубати мені голову? Це що, жарт такий?

-- Я впевнена – він це серйозно, -- сказала я Та-Аготу. – У Хольгрена немає почуття гумору.

-- Принаймні зараз, точно.

Це божевілля.

-- Як би там не було. Хотів би я, щоб існував інший спосіб. Але його немає, принаймні я не можу придумати нічого іншого, -- Хольгрен розвів руки й знизав плечима.

-- Коли він буде без голови, як ти збираєшся зламати прут? – Я не думала, що лопата і кайло нам стануть в пригоді. А це всі інструменти, які в нас були.

-- Я скористаюся Мистецтвом. Для того, щоб знищити його потрібно прорватися крізь плутанину команд, які заповнюють прут, і зламати його фізичну реальність. Як тільки мені це вдасться, вистачить одного удару.

-- Впевнений, що справишся?

Він хмуро глянув на мене.

-- Є тільки один спосіб довідатися. З додатковою силою, доступною мені через хордун, це принаймні можливо. Я зроблю все, що в моїх силах.

Зроби більше, ніж в твоїх силах, магу-недоучко. Відрубати мені голову другий раз я тобі не дозволю.

-- Не думаю, що зазнаю невдачі, Та-Аготе. Невдача – це вирок нам усім. Але успіху я теж не можу гарантувати. Така реальність ситуації. Звикай до цього.

Я рушила до сходів.

-- Піду принесу меч з табору Герцога. Ви двоє постарайтеся не сваритися, поки мене не буде. Подобається це нам чи ні, ми потребуємо одне одного.

Я потратила цілу вічність, щоб знайти меч у снігу.

Біля самих воріт десятків озброєних людей зустріли свою долю від рук і рота Атагос. Більшість з них навіть не встигли витягнути мечі. Вони висіли в них на поясі, цілковито непридатні, в кількох сантиметрах від рук, що слухалися Атагос, а не їхніх власників. Що за смерть.

Знайти меч на відносно малій площі, повинно було бути простою справою, але сніг перетворив це в нестерпне завдання, що дратувало мене.

Нарешті я наткнулася на руків'я меча, після щонайменше пів години пошуків навпомацки в снігу, мої руки заціпеніли від холоду. Я підняла свою знахідку і насилу відділила пояс з мечем від кольчуги, до якої він був прикріплений.

Коли мені нарешті це вдалося, я незграбно притиснула меч в піхвах руками до грудей, і заховала задубілі долоні під пахвами.

Я пробиралася крізь бурю до Табернакля так швидко, як могла. Я не думала, що Атагос блукала десь поблизу, особливо після того, як вона себе повела, коли я розповіла їй про намисто, але навіщо ризикувати? Вона була хворою на всю голову.

Але якою божевільною вона не була, я була абсолютно впевнена, що її головною метою в цьому житті було якомога далі втекти від брата. Було між ними щось, чого я не розуміла, більше ніж одержимість Та-Агота своєю сестрою-дружиною, більше ніж бажання Атагос скривдити його. В мене було таке відчуття, що я дивлюся на пазл, в якому бракує невідома кількість фрагментів. Все вказувало на те, що Атагос хоче позбутися брата, проте перш ніж піти, вона наказала мені звільнити його.

От тільки вона цілковито втратила глузд і була здатна на все, що завгодно. Навіть бродити навколо Табернакля, в очікуванні, коли зможе поласувати мною.

Я з огидою похитала головою. Годі логіці ганяти за своїм хвостом, сказала я собі. Займися насušними справами.

Я розслабилася тільки коли зайшла всередину, і то не занадто. Та-Агот мене не дуже заспокоював.

В храмі панувала напружена тиша. Та-Агот лежав нерухомо, з закритими очима. Я не могла навіть припустити, про що він думав. Те, що йому відрубують голову, може й не вб'є його, але все одно буде страшно боляче.

Щодо Хольгрена, то він сидів навприсядки в залитому кров'ю кутку, лікті на колінах, великі пальці стискали перенісся. Не знаю, чим він там займався, але волосся в мене на потилиці намагалося вилізти зі шкіри.

-- Що ж, -- сказала я голосніше, ніж мала намір. – Ми готові?

Рубай акуратно, злодійко. Якщо зможеш, то за одним ударом. Я не дозволю тобі шинкувати мене.

-- Зроблю все, що зможу. Хольгрене, ти готовий?

-- Наскільки це можливо, -- він встав і підійшов до Та-Агота. – Шкода, що...

-- ... в тебе немає доступу до твого притулку. Я знаю. В тебе немає. Тому давай рухатись далі.

Він непевно посміхнувся і глянув на Та-Агота.

-- Забудь про прут, -- сказав він божку. – Зосередься тільки на лікуванні ран, яких ми завдамо. Я хочу, щоб ти відвів стільки сили від прута, скільки зможеш.

Неможливо забути про спис, що пробиває твоє серце, магу.

-- Постарайся, -- Хольгрен відвернувся від Та-Агота і глянув на мене. – Коли відрубаш йому голову, за моїм сигналом вдариш по пруті. Як би я його не ослабив, все одно будуть необхідні фізичні удари. І постарайся не потрапити в мене, Амро.

-- Ти завжди вмієш зіпсувати забаву.

Хольгрен перейшов на другий бік віттаря, навпроти дверей. Я стала на рівні шиї Та-Агота, зайняла зручну позицію, зробила кілька пробних замахів. Меч був погано збалансованим, він був занадто довгим для мене, а руків'я слизьким. Хоча, мені не потрібно було

битися ним. Мені потрібно було всього лиш вдарити нерухому ціль чи дві. Я сподівалася, що обійдеться одним ударом, відтинати голову -- неприємна справа. Недаремно засуджені платили своїм катам, щоб ті добре виконали роботу.

Задоволена, наскільки це було можливо, своєю зброєю, я зробила крок вперед так, що останніх кілька сантиметрів леза зависли над шиєю Та-Агота. Він глянув на мене своїми сповненими надії очима, але промовчав. Повернув голову і дивився, як з розташованого далеко вгорі вікна кружляють сніжинки.

-- Ми готові? – прошепотіла я і глянула на Хольгрена. Він стояв на колінах, стиснувши руками прут біля грудей Та-Агота. Голова в нього була схилена. Здавалося, що він молиться.

-- Рубай коли будеш готова, -- сказав він приглушеним голосом. – Але почекай на мій сигнал, перш ніж вдарити по пруті.

-- Гаразд. – Раптово мої долоні вкрилися потом, від цього руків'я меча стало ще більш слизьким. Я подумала, чи не витерти їх насухо, але вирішила не затягувати. Чим швидше це закінчиться, тим краще.

Тримаючи меч двома руками, я направила лезо на шию Та-Агота. Глибоко вдихнула і підняла його над головою. З безмовним криком я рубанула шию бога з усіх сил, на які була здатна. На щастя край меча залишився перпендикулярним до землі й з м'ясистим звуком вдарив по шії Та-Агота.

Удар віддав мені в руки і я ледь не випустила руків'я. Бризнула кров, гарячі струмені заляпали мені обличчя і тіло, але я зробила справу.

-- Ще раз, Амро! – Голос Хольгрена був пронизливий. Я глянула уважніше на завдану мною рану. Мені не вдалося прорубати шию до кінця. Голова Та-Агота була досі з'єднана з тілом тонкою смужкою плоті на потилиці. Його тіло билосся в конвульсіях. Тулуб спробував вигнутися дугою, але прут його не пускав. Голова вже почала заново зростатися з тілом.

-- Рубай ще раз, Амро! Швидко! – Голос Хольгрена був хриплим від напруження. Я вилаялася, кинула меч і обрізала смужку плоті своїм ножем. Тоді я трохи відтягнула голову Та-Агота від решти тіла і почала шарити за кинутим мечем. Може це тільки моя уява, але мені здалося, що я бачила, як його очі слідкують за кожним моїм рухом. Я впевнена, що він кліпнув очима.

Кімнату почало заливати зеленаве, пульсуюче світло, виходячи з того місця, де Хольгрєн стискав прут. Воно освітило його обличчя, надало йому диявольського вигляду. З-під розтягнутих губ показалися зуби, а руки тремтіли від зусиль, яких вимагали його чари. В нього з вуст почав вириватися тихий стогін, який повільно наростав.

-- Хольгрєне?

Зелене світло раптово перетворилося в яскравий червоний спалах і Хольгрєн відлетів від прута так, наче його відкинув невидимий велетень. Він гепнувся об дальню стінку і сповз на підлогу. Тоді неприродне світло погасло, його замінило слабке зимове світло згори.

Я кинула меч і підбігла до Хольгрєна. Він вже вставав на ноги. Його долоні були обпечені.

-- Що трапилося?

Він дозволив мені допомогти йому встати.

-- Я зазнав невдачі, -- сказав він здавленим голосом. – Мені бракує сили, щоб знищити прут. Він живився ним тисячу років. Його запаси безмежні.

-- Що ж, ми не можемо зламати прут. Спробуємо щось інше.

-- Хіба є ще щось?

Я глянула на прут, вівтар, бога без голови. Гарне запитання. Що ще можна було спробувати? Прут знищити було неможливо. Ми могли кайлом роздвбати вівтар, але в кращому випадку, це займе тижні. Я спостерігала, як голова Та-Агота повільно зростається з тілом і мені в голову прийшла ідея.

-- Ну і що, що прут не хоче ламатися. І не треба.

-- Що ти придумала?

-- Нам потрібно звільнити його від прута, а не навпаки.

Хольгрєн глянув на мене і я побачила, як в його очах спалахнуло розуміння.

-- Чому я про таке не подумав? Блискуче!

-- Знаю. Ходімо, давай зробимо це поки він не встиг заперечити.

Заперечити проти чого?

Надто пізно.

-- Ми звільнимо тебе, -- сказала я. – Буде боляче.

Ви більше не відрубаете мені голову. Його голос був сповнений болем, і трохи страхом.

-- Маєш цілковиту рацію, -- Я підійшла до нього і підняла скривавлений меч.

Скажи, що ти збираєшся робити.

-- Ми не можемо зламати прут, тому ми звільнимо тебе.

Я боровся з ним століттями, це нічого не дало.

-- Ти слабий, як кошеня. Ти фізично не можеш злізти з прута. Якби міг, то вже давно втік би. Отже, ти хочеш звільнитися чи ні?

Так, прошипів він.

-- Тоді готуйся. Як я вже сказала, буде боляче. Дуже.

Прут мав десь п'ять сантиметрів у діаметрі, й протикав його крізь серце, більш-менш. Щоб добратися до прута, мені доведеться прорізати його плоть і кістки на товщину долоні. З огляду на те, як швидко в нього заживали рани, мені доведеться робити це не один раз.

-- Хольгрене.

-- Так.

-- Стань з другого боку. Починай тягнути, як тільки я прорубаю йому груди достатньо, щоб звільнити його. Я не хочу рубати його більше, ніж це необхідно. Тягни за праву руку.

-- Гаразд.

Було простіше думати про нього, як про свиню чи корову, яку потрібно забити. Я не впевнена, що інакше змогла б це зробити, безсмертний він чи ні. Я не надто вразлива, але це буде страшно. Відрубати йому голову, звісно ж, теж було страшним, але це...

-- Підніми ліву руку над головою і витягни праву, щоб Хольгрен міг потягнути за неї.

Я не хотіла випадково відрубати йому руку. Він виконав мій наказ і мені не залишалось нічого іншого, як почати рубати.

Головна різниця між тим, що ти відрубеш комусь голову і ріжеш його – це крики. Важко кричати, коли твої голосові зв'язки обрубали разом з шиєю. Коли з твоїх грудей вирізають шматки, то ти можеш кричати цілком непогано, хоча кров з пробитих легенів затікає в горло і рот, і перетворює крики в мокре булькання. А коли ти бог, то можеш кричати прямо в чийсь голові, щоб він відчув повний ефект.

Я не могла просто сказати йому, щоб він заткнувся. Я стиснула зуби і рубала його плоть і ребра, звільняючи кривавий шлях, щоб Хольгрен міг стягнути його з прута. Я сподівалася, що він втратить

свідомість. Не втратив. Рани Та-Агота заживали з неймовірною швидкістю.

Все звелось до того, що Хольгрєн постійно тягнув, а я методично рубала. Справа пішла б трішки гладкіше, якби я здогадалася вирізати плоть бога шматками у вигляді клину, але це прийшло мені в голову вже потім. Тому мені постійно доводилося рубати тіло, що зросталося.

Нарешті Хольгрєн сів. Та-Агот безформною, завиваючою купою, впав на залиту кров'ю підлогу свого храму. Зрошений кров'ю меч висковзнув з моїх пальців. З металічним ляскотом він впав на кам'яну підлогу. Я була виснажена. Я почувалася так, немов увесь день тягала сітку, робота, яка мені ніколи не подобалася. Я була заляпана кров'ю. З позитивних новин, кров була не моя.

Крики Та-Агота почали стихати. Я глянула на Хольгрєна, а він глянув на мене, посміхнувся.

-- У тебе вийшло, -- сказав він.

Вільний. Та-Агот встав з підлоги, однією рукою спираючись на вівтар. Навколо нього почало збиратися золотисте сяйво. Я побачила, як завдана мною рана цілковито заростає.

Вільний, повторив він і золотиста аура стала інтенсивнішою. Він простягнув перед себе руки, закинув голову назад і завив. Від його завивання затремтіли стіни. В ньому була безперечна... я б сказала, велич. Я знала, що знаходжуся в присутності чогось могутнього, чогось більшого за мене. Більшого ніж я коли-небудь буду. Я боролася з цим відчуттям, як могла. В мене почали закрадатися сумніви, чи правильно ми вчинили.

Та-Агот почав люто товкти обома кулаками по пруту, що ув'язнював його стільки років. Спочатку нічого не відбувалося. Тоді прут почав згинатися під його натиском. Та-Агот наніс шквал ударів, руки вкрилися кров'ю. Нарешті прут тріснув десь за пів метра від вівтара. Та-Агот вирвав короткий шматок прута з каменя в якому той стирчав і жбурнув у бік сходів.

А ти казав, що його неможливо знищити, магу.

Хольгрєн відступив від нього на крок, трохи запізно. Я б відійшла, як тільки почали літати кулаки.

Та-Агот схопив його за грудки і відірвав від землі. Хольгрєн навіть не поворухнувся, але я відчула, як навколо нього збирається магія. Що б він там не готував, цього буде замало.

-- Добряче подумай, що ти далі зробиш, Та-Аготе, -- попередила я. *Ви відправили сестру до мого ворога. За це я повинен вбити вас. Але ви звільнили мене від довічних мук. Що мені з вами зробити?*

-- Будемо вважати, що ми квити і почнемо з чистої сторінки? Ми не головна твоя проблема, Та-Аготе. Ми хочемо знищити Короля Тіней так само як ти, якщо не більше. Ми твої союзники.

Ворог мого ворога не обов'язково мій друг.

-- У нас спільна мета, хай тобі чорт. Що трапиться після того, як ми знищимо Короля Тіней, нас зараз не обходить. Ми повинні дістатися до Атагос раніше, ніж вона дістанеться до нього. Чесно кажучи, в нас немає на це все часу.

Та-Агот випустив Хольгрена, який захитався, але не впав, підтримуваний енергією, яку він викликав.

Я розрізняю правду, коли її чую.

-- Добре. Маєш якісь пропозиції, що нам робити далі?

Зараз я піду і вперше за тисячу років погляну на все небо, а не на якусь смужку. З цими словами він пройшов зал, крізь двері й вверх по сходах.

Я глянула на Хольгрена. Він знизав плечима. Ми пішли за Та-Аготом в руїни міста, Хольгрен попереду. Я зупинилася і непомітно підняла шматок прута, який Та-Агот жбурнув у бік сходів, і захвала за пояс під своєю порваною сорочкою. В основному, це був інстинктивний рух. В мене було якесь невиразне, настирливе почуття, що колись він може стати в пригоді.

Скільки всього знищив час, сказав Та-Агот, вийшовши на подвір'я Табернакля. Сади буяли. На його обличчі з'явилось щось схоже на шок. А чого він очікував після тисячі років?

-- Боюся, ти ще й половини не бачив, -- сказала я йому. – Почекай, поки не вийдеш в місто. Хоча більшість знищень приховані снігом.

Так. Погода паскудна. Він глянув на небо. Раптово вітер стих і сніг припинив падати. Просто так. Тоді почали розступатися хмари. Пробилося сонце. Я відчула, як підіймається температура.

Я почала розуміти його справжню силу. В мені почала зростати надія, що ми переживемо Короля Тіней, яку стримувало почуття страху за те, що трапиться після цього. Ми випустили у світ силу, яка ймовірно, на добре чи на зло, змінить його назавжди.

Та-Агот вирушив до воріт, по снігу, що танув, ми пішли за ним. Коли він побачив, що трапилося з його містом, мені здалося, що він ледь не заплакав.

Він повільно крутився, вбираючи очима руйнування. Від нього хвилями виходило почуття втрати і болю.

Наскільки доля ненавидить мене, якщо дозволила, щоб це трапилося.

-- Я нічого не знаю про долю, але трохи знаю про час. Ніщо не триває вічно.

Він глянув на мене, на його бронзовому обличчі похмурий вираз.

Це не так, Амро. Я покажу, що ти помиляєшся. Він вирушив на північ. Ми з Хольгреном пішли за ним. А що ще нам залишалося робити?

Та-Агот поліз на вежу, на яку я сходила тільки вчора... невже минув тільки один день? Ми за ним.

-- Що ти задумав? – запитала я, коли ми підіймалися потрісканими сходами.

Побачите.

-- Якщо це не допоможе нам наздогнати твою сестру, то ми марнуємо час.

Для цього в нас достатньо часу.

-- Доведеться повірити тобі на слово, раз я й гадки не маю, що ти збираєшся робити.

Він не відповів, мовчки продовжував підійматися по сходах. Коли ми вийшли на найвищий поверх, він почав переходити від одного вікна до іншого, дивлячись на труп Тагота.

Тепер він був цілковито вільний від останніх залишків снігу, понуре спустошення, оточене з усіх боків смертельними землями. Тоді, з нетерплячки, що його поле зору обмежене, він зробив жест рукою і голі стіни вежі обвалилися, відкриваючи вільний вид на всі боки. Так насправді, то каміння не впало, воно просто зникло.

Тепер ви побачите. Все, що трапилося, можна повернути. В цьому місці я можу виправити все, що знищив час. Спочатку я вилікую хворобу, що пожирає мої володіння по краях.

Від Тагота, в усіх напрямках, почав віяти вітер. Та-Агота знов вкрило золотисте сяйво, тільки тепер його підхоплював вітер і утворював пульсуючий, мерехтливий вихор з богом посередині. На нас

налетів шквальний вітер. Я впала на коліна і вчепилася за край провалля. Хольгрен наслідував мій приклад.

Шторм став таким інтенсивним, що загрожував зірвати нас з вершини вежі. Та-Агот жестикулював, розкинувши широко руки. Вихор світла розійшовся хвилиною в усіх напрямках. З потужним грюкотом він налетів на смертельні землі.

Масштаб змін був велетенським, і негайним. Буйна рослинність перетворилася в попіл, який змів залитий світлом вітер. Я й оком не моргнула, як в нього потрапили, померли і розклалися страшно мутовані хижакі.

Все тривало не більше десятка повільних вдихів. Вітер просто стих, а золоте світло погасло. Та-Агот змів рештки смертельних чарів Короля-Чарівника за межі долини, очистив землю навколо міста від зарази. Я глянула на цю заново відкриту територію і побачила обвалене каміння і голу, червону землю. Понурий пейзаж, та мені було приємно дивитися на нього.

Я ще далеко не закінчив. Дивися.

Я глянула в його схожі на зорі очі, тоді назад на червону, кам'яну пустелю, що була вкрита смертельними землями. Спочатку я нічого не побачила. Тоді краєм ока зауважила якийсь рух, і відчула перші поштовхи. Земля почала вивергати каміння.

Все, що знищили чари Короля-Чарівника, все, що відірвали терплячі пальці часу, я відбудую.

Обтесане каміння летіло в повітрі в заплутаному танку, складаючись в будівлі, вулиці, фонтани, стіни садів, статуї. Пил з роздробленого каміння злітався до купи, як металеві ошурки до магніту, виючим, іржавим штормом закриваючи від нас більшість чарів.

Коли шторм стих, ми вперше за понад тисячу років побачили Тагот у його істинній величі. В мене перехопило подих. Знищені руїни, якими я блукала шість місяців, не передали мені справжню красу міста.

Воно затьмарило Люсерніс чи будь-яке інше велике місто на Драконовому морі. Там, де більшість з них протягом століть зростали хаотично, місто, що зараз знаходилося перед мною, було старанно заплановане, було продумано розташування вулиць, фонтанів і садів. Може якийсь з великих будівничих чи архітекторів, Лохен чи Канікеш,

оцінив би і зрозумів його краще, але я усвідомила, що Тагот – це одне ціле. Було заплановано все до останньої деталі, перш ніж поклали перший камінь. Мені було сумно, що не дивлячись на відродження, воно залишалося мертвим містом.

Май терпіння, Амро. Терпіння і віру. Моя робота ще не закінчена. Ти бачиш тільки кістяк.

Першими ожили і забризкали фонтани, коли їхні механізми склалися під землею. Вода плескала на камінь і переливалася у світлі. Тоді по місту почала з'являтися зелень – здіймалися дерева, по стінах вився плющ і розпускав квітки, в місцях, де мені чогось бракувало, та я не знала чого, вилізли кущі, і пишна трава покотилася по голих ділянках землі несамопитим зеленим потоком, змінюючи головний колір міста з іржаво-червоного на смарагдово-зелений.

-- Як ти це робиш? Я знаю – ти могутній, але...

Це моє місто. Земля і каміння з землі мають колір крові, яку я пролив, щоб створити його і захистити. Воно моє. Навіть час не може знищити його, якщо я цього не захочу.

-- Але в ньому все одно немає життя. Міста існують для того, щоб в них жили. Твої люди вже давно перетворилися в пил.

Він посміхнувся. *Для тих, хто втік від катаклізму, я не можу зробити нічого. Для тих, чиє життя забрала Атагос, я не можу зробити нічого. Всіх інших я гоюдаю на долоні. Моя кров – це вічне життя. Все, що земля забрала в своє лоно, я можу повернути до світла. Твій ніж, будь ласка.*

Я передала йому ніж і він, навіть не здригнувшись, загнав його собі в долоню. Краплини крові, що виступили, він змахнув з вежі.

Прокидайтеся, соньки, бурмотів він, походжаючи по вершині вежі й струшуючи кров у всіх напрямках. Смерть – це тільки сон.

І вони прийшли. Потужний гул заповнив повітря і тисячолітні трупи заново склалися з дрібних шматочків матерії, несподівано з'являючись, один за одним, на газонах, вулицях, в дверях. Вони стояли і потягувалися, як соньки, що прокидалися після тисячолітнього сну. Це були потужні чари.

Тут вони втратили своє життя. Навіть після сотень років якісь дрібні частинки їхніх фізичних тіл залишалися в цьому місці. Здавалося, для Та-Агота цього було достатньо.

-- Гадаю, ніщо не можна цілковито знищити, -- сказав Хольгрен.

Давайте, прокидайтеся. Я закликаю вас, мій народ, мої діти. Час не завада, матерія не перешкода. Ходіть. Один за одним вони прокидалися від смерті, сотні чоловіків, жінок, дітей – ціла раса людей з бронзовою шкірою, нога якої тисячу років не ступала в цьому світі. Здорові й красиві, кожен з них, вони зачаровано і в захваті дивилися на свого імператора і бога. Вони не видали жодного звуку. А Та-Агот дивився на них, як мені здавалося, з виразом батьківської любові.

Мої діти, сказав він. Мій народ. Я вічний, вони вічні, мешканці цього вічного міста.

Це все було чудово, але мало небагато спільного зі згубою, що нависла над рештою світу. З мене було досить чудес. Я хотіла зірвати плани Короля Тіней, врятувати Хольгрена від долі гіршої за смерть і повернутися додому.

-- Може віддаси мені мій ніж? – запитала я.

Ми вирішили вирушити в дорогу, коли сонце на заході торкнеться краю долини. Та-Агот закликав своїх воїнів долучитися до нас, а решта повернулася до буденного життя так, наче нічого не трапилось. Це само по собі було дивним, але по-справжньому в жителях Тагота мене дратувало те, що жоден з них не розмовляв. Жодного слова, зітхання, сміху чи мугикання. Навіть діти. Вони блукали своїм відродженням містом з задоволеними посмішками на обличчях, як якісь недоумки чи сновиди.

Тагот не належав до тих міст, в якому мені хотілося затриматися на довше, не дивлячись на те, зникли смертельні землі чи ні.

Що Хольгрен думав про нашу ситуацію, він тримав при собі. Він говорив не більше ніж жителі Тагота. Коли я запитала його в чому справа, він знизав плечима і легенько стиснув своєю обпеченою рукою мою. Ми сиділи на відлюдді, біля зовнішньої стіни Табернакля.

-- Все залежить від того, що зараз трапиться, -- сказав він. – Мені тривожно, це все.

-- Спокійно. Ми пережили все інше. І це теж переживемо.

Він посміхнувся і кивнув, тоді вказав на площу, де навколо Та-Агота збиралися воїни. Вони носили древні бронзові нагрудники і шоломи, і жодної охорони нижче пояса, за винятком світлих льняних набедренників і сандалів. Вони мали величезні бронзові щити і довгі списи з бронзовими наконечниками. Вони виглядали, як воїни з

легенд. Я не знала, чи буде з них якась користь під час битви, але виглядати при цьому вони будуть круто.

Сам Та-Агот натягнув обладунки, що нагадували мені мерехтливе тіло бабки. Його довгі, важкі коси вільно спадали на спину. В нього не було щита чи зброї. Гадаю, вони йому були непотрібні. Я підозрювала, що броня, яку він носив, була швидше церемоніальною, адже він був безсмертним. Коли він так стояв серед своїх військ, моє серце знов охопило відчуття благоговійного страху, яке я відразу придушила. Та-Агот повернувся і пішов головною вулицею міста. Солдати, двома колонами, підлаштувалися під його крок.

-- Думаю, нам пора, -- сказав Хольгрен.

-- Гаразд, партнере. Ходімо назустріч майбутньому. – Ми зіп'ялися на ноги і прилаштувалися позаду останніх воїнів, два обідраних додатки до сяючого війська.

Та-Агот проривав дірки в реальності, щоб його війська могли пройти. Хольгрен спробував пояснити, що він робив, щось пов'язане зі згортанням простору. Я знаю тільки, що бог руками розривав повітря і перед нами раптово з'являлася нерівна, пульсуюча діра, що відкривалася на площу на відстані кілометра, а то й більше. Всі проходили і процес повторювався.

Таким чином ми рухалися всю ніч, перестрибуючи через кілометри і кілометри місцевості. Я припускала, що таким темпом добратися до Шедоуфола нам займе не більше ніж два дні, може значно менше. Не так швидко, як через портал, але безсумнівно швидше ніж пішки чи на коні.

Проте, коли ми вийшли з долини, то наткнулися на хвіст сніжної бурі, яку Та-Агот прогнав з міста. Вона доволі швидко стихла, залишивши землю під мовчазним, білим покривалом. Після третього чи четвертого стрибка вперед, я просунулася повз ряди мовчазних солдатів, щоб поговорити з Та-Аготом.

За дня ми б рухалися швидше, сказав він. Але якщо ми почекаємо до світанку, то можемо прийти надто пізно.

-- Атагос теж вміє це?

Так, хоча не так добре, як я.

-- Ти відчуваєш її?

Завжди. Вона десь попереду. Я йду по її сліду.

-- Що ти зробиш, коли ми наздоженемо її?

Зірву клятий ланцюг з її шиї і відправлю додому.

-- А тоді?

Знищу Короля Тіней.

-- Як?

Повільно і болісно.

-- Це не зовсім те, що я мала на увазі.

Це все, що тобі потрібно знати.

-- Майбутня зустріч зачіпає усіх нас. Ми з Хольгренем можемо стати тобі у пригоді. Може ти й найпотужніша істота, яку я коли-небудь зустрічала, але Король Тіней страшно лякає мене, а мене так просто не злякати.

Я розчавлю його, як хробака. Постарайся не стояти поблизу, коли я це робитиму, маленька злодійко. Я не забув про твою зраду.

Я похитала головою. Якщо він досі не зрозумів, що ми зробили те, що мусили – то ніколи не зрозуміє.

-- Я тобі не ворог, Та-Аготе. Хольгрен теж ні.

Звісно, що ні. Ти ніщо в моїх грандіозних планах. Ти відкинула дар безсмертя. Ти передала Атагос моєму ворогу. Я не вважаю тебе ворогом. Я взагалі не зважаю на тебе. Він відвернувся від мене і прорвав наступну дірку в реальності.

-- Що ж, добре знати на чому я стою, -- пробурмотіла я, в той час, коли таготці проштовхувалися повз мене у пульсуючу тріщину.

Було десь біля півночі, коли наступила перша атака. Я перестала лічити тріщини, через які ми пройшли. Я була змучена, голодна і зосереджена на тому, щоб дотримати кроку здавалося невтомним таготцям. В мене не було сумнівів, що Та-Агот залишить нас, якщо ми почнемо відставати. Якщо це трапиться, то Хольгрен точно потрапить під вплив Короля Тіней.

Ми пройшли крізь тріщину в темний підлісок, в основному вільний від снігу, коли з землі, розмахуючи величезними мечами, на нас кинулися тіньовики. Кров і частини тіла полетіли у всіх напрямках.

Це була досконала засідка.

Вона була приречена.

За перших кілька секунд піхотинців Та-Агота було розбито. Я бачила, як одного воїна розрубали навпіл від черепа до паху, меч тіньовика прорізав його нагрудник як сир. Монстр з приголомшливою

швидкістю вивернув свій меч і відрубав голову другому. Все це протягом двох секунд.

Солдати, що залишилися, сформували навколо свого бога каре, залишивши нас з Хольгренем напризволяще. Хольгрен вже вимовляв різкі слова, що повинні були викликати блискавку. Я просто стояла, ні на що не гідна, з витягнутим ножем.

Тоді солдати відкрили роти і почали кричати.

Це було не зовсім як з Атагос. Крик був дещо тоншим, від нього виходила не така потужна енергія. Та все одно, він перетворив мої кістки в желе, і ми з Хольгренем засмикалися в судомах на землі. Мені на думку спало, що Та-Агот говорив буквально, коли називав таготців своїми дітьми. Його і Атагос, з відповідними вміннями. Не дивно, що вони не розмовляли.

Навколо нас тіньовики застигли на місці й розсипалися в пил. Коли все закінчилося, їхній жакливий крик стих. Голки зникли з моїх вух і до мене повернувся контроль над тілом. Я повернулася на бік і спробувала виблювати, проте в мене в животі нічого не було.

Та-Агот ходив серед загиблих воїнів, проливаючи краплини крові, щоб воскресити їх. Я сіла і допомогла Хольгрену стати на ноги.

Що це за непорядок? запитав Та-Агот. Він стояв над одним з вбитих воїнів, капаючи кров зі свіжої рани на долоні у відкритий рот трупа. Нічого не відбувалося.

-- Здається, Король Тіней знайшов спосіб вбивати назавжди, -- прохрипіла я.

Неможливо. Моя кров – вічне життя. Він полоснув по зап'ястку відламаним наконечником списа і дозволив, щоб потік крові залив відкриту рану на грудях воїна. Нічого не змінилося.

Хольгрен підійшов похитуючись до купки пилу, що була однією з бестій Короля Тіней. Двома пальцями він доторкнувся до величезного меча, що лежав поруч, тоді відсмикнув руку, немов її обшпарили.

-- В цей меч вплетені брудні чари. Король Тіней знайшов спосіб нищити душі, -- він поглянув на Та-Агота. – Ти не повернеш їх до життя. Боюся, нема кого повертати.

Та-Агот піднявся з колін, де він стояв поряд з вбитим солдатом, його очі сяяли як зорі.

Він – зло, загибель світу. Його потрібно знищити.

-- А ще, здається, він знає твій маршрут, -- сказала я. – Може ми повинні хоч трішки звернути з нього, щоб змусити його вгадувати.

Мені не хотілося випадково наткнутися на меч. Можливо моя душа багато не варта, але мені не хотілося втрачати навіть такої. А оскільки здавалося, що ми з Хольгренем будемо смикатися в судамах на землі кожного разу, коли почнеться бійка, я воліла уникнути подальшого насилля по дорозі.

Та-Агот мав іншу думку.

Нехай нападають сотнями. Я знищу їх всіх.

-- Швидше за все, нас з Хольгренем разом з ними.

Може. Мене це не обходить.

-- А мене так. Але забудь про нас. Смерті скільких ще своїх людей ти готовий стати свідком? Невже ти повернув їм життя після тисячі років, тільки для того, щоб спокійно спостерігати, як вони гинуть?

Я не дозволю Королю Тіней збити мене з обраного шляху.

-- Тоді ти дурень, -- сказала я. Він не завдав собі клопоту відповідати мені.

Тієї ночі ми прорвалися через ще три засідки тіньовиків. Кожного разу, більшу частину сутички ми провели в конвульсіях на землі, очікуючи на смерть. Це була одна з найчорніших ночей, які мені довелося пережити. Я не можу пригадати нічого гіршого, ніж почуття цілковитого безсилля, яке охопило мене тієї ночі.

До третього нападу Та-Агот втратив більше ніж половину свого війська. Залишалося десь тридцять воїнів. Ті, хто залишився, досі мали блаженний, безтурботний вираз на обличчях. Вони служили своєму богу, впевнені у своїй долі, не дивлячись на те, що він був нездатний повернути їх до життя. Це були ідіоти, яких вело небезпечне божество.

Після останнього нападу тіньовиків, Хольгрен обійняв мене тремтячими руками і заховав обличчя в мене на шії.

-- Втікай, Амро, -- прошепотів він. – Йди геть. Повертайся в Люсерніс і забудь про все. Йди додому.

Я підняла його голову і приклала йому до вуст два пальці. Тоді я поклала руку йому на серце.

-- Тепер це мій дім, -- сказала я. – Більше ніяких розмов про втечу, Хольгрене. Я з тобою до кінця.

-- Ти клята дурепа, -- сказав він і на його губах з'явилася тонка посмішка.

Я не могла збагнути одного, чому Та-Агот сам не знищував тіньовиків. Після того, що він зробив зі смертельними землями, мені здавалося, що це буде для нього дитячою забавкою.

-- Думаю, він володіє такою силою тільки в Таготі, -- сказав Хольгрен, коли я про це згадала. – Якщо пам'ятаєш, він казав щось, що це місце особливе для нього, бо він пролив кров, щоб захистити його.

-- Отже, він не всемогутня істота, на яку скидався цього вечора?

-- Не думаю, інакше тисячу років тому весь світ опинився би під його впливом.

-- Будемо сподіватися, що йому вистачить сили, щоб прикінчити Короля Тіней, -- сказала я.

Тієї ночі ми більше не потерпали від атак тіньовиків. З наближенням світанку я почала вірити, що ми будемо в безпеці ще один день. Я забула про матір монстрів. Шемранг.

Атагос. Ти вже близько, промовив Та-Агот до себе. Я відчуваю тебе.

Він стояв, вдивляючись у темряву на сході. *Я відчуваю, як ти мчиш крізь ніч, тінь серед тіней. Я майже чую твій запах. Я майже чую твій подих...* Він здригнувся, на його обличчі болісна туга.

Я не намагалася зрозуміти ці дивні почуття між ними. Навіть, якщо забути про факт, що вона була його сестрою, як він міг прагнути її, коли вона зрадила його і прирекла до тисячолітніх страждань?

Вони не люди, вирішила я нарешті, і людська мораль, людські почуття і мотивація їх просто не стосуються. Через деякий час він стріпонувся і прорвав наступну діру в реальності.

З отвору вилетіли чорніші за ніч чорнильні щупальця і розірвали його навпіл.

Та-Агот заверещав. Тріщина почала обвалюватися. Щупальця потягнули верхню половину Та-Агота через напівобвалену тріщину в той час, як менші кошмари хлинули потоком, щоб добити солдатів. Вони рухалися неймовірно швидко, набагато швидше, ніж коли ми зустріли їх в залах Полум'я.

Хольгрен мусив залишатися з Та-Аготом. Бо інакше йому гаплик. Я штовхнула його в тріщину, що зачинялася, і почала молитися, коли крики солдатів Та-Агота повалили мене на землю і я забилася в

конвульсіях. Я міцно гепнулася на землю, обличчям на схід. Тріщина повністю закрилася.

Я чекала, коли до мене прийде смерть у вигляді одного з малюків Шемранг. На відстані, десь в трьох кілометрах, я побачила, як розквітає велике світло, чисто-біле змішане з тепло-золотим, і молилася, щоб Хольгрену знову вдалося прогнати Шемранг та її дітей.

Таготці прикінчили всі створіння, які прорвалися крізь портал, але дорогою ціною. Залишилося тільки дванадцять воїнів Та-Агота. Гадаю, я вціліла в основному тому, що не була рухомою ціллю. Вони вважали, що я мертва.

Коли крики затихли і я повернула контроль над своїм тілом, то встала і на нетвердих ногах пошкандибала на схід.

-- Тільки щоб він був живим, -- пробурмотіла я про себе. Позад мене таготці підняли нижню половину свого бога на широкі бронзові плечі й пішли за мною. Або принаймні вони рухалися в тому самому напрямку, що і я.

На сході світліло небо. Невдовзі створіння Короля Тіней втратять свою силу над поверхнею землі. Якщо Хольгрен ще живий, можливо нам вдасться до ночі добратися до Шедоуфола і знищити масивну, чорну брилу, в якій, як я підозрювала, знаходилася сила Короля Тіней. Якщо ж Хольгрен мертвий... Ні. Це неможливо. Абсолютно неприпустимо.

На непевних ногах я пустилася бігом.

Перш ніж я з'явилася там, де, як мені здалося, я побачила спалах магічного світла, на небі зажеврив фальшивий світанок і дозволив мені краще зорієнтуватися на місцевості. Так далеко на схід сніг не падав. До мене дійшло, що ми знаходилися поблизу річки, де ми з Хольгреном вперше зустріли тіньовиків. Ми зайшли набагато далі, ніж я собі уявляла.

Ми були на краю величезної, вкритої травою рівнини, що вела до ріки в зоні колючих кущів і розкиданих, погнутих вітром дерев. Земля була нерівною. Я не раз спіткнулася. Весь цей час я пильно вдивлялася в небокрай, в пошуках якогось сліду Хольгрена чи Та-Агота. Я не бачила нічого, не побачила нічого з часу того спалаху світла.

Я знайшла їх в неглибокому заглибленні, майже захованому навколишніми кущами. Верхня половина Та-Агота лежала, стікаючи

кров'ю, в рідкій, сірій траві. Його очі були закриті. Хольгрен лежав неподалік. Спочатку мені здалося, що він мертвий, і моє серце пронизав гострий біль. Тоді я побачила, як його груди повільно підіймаються і опускаються.

Він прогнав створіння геть. Дорогою ціною. Та-Агот глянув на мене своїми схожими на зорі очима. Я проігнорувала його. Невдовзі прибудуть його послідовники з нижньою половиною і він буде як новий.

Я підійшла до Хольгрена і перевернула його. Його обличчя було вкрите кров'ю, одяг порваний на клапті. Шемранг або її діти дісталися до нього, хоч і не надовго.

-- Він врятував тобі життя, -- сказала я. – Вилікуй його.

Ні.

-- Як бог може бути таким дріб'язковим? – запитала я. – Як ти можеш відмовитися допомагати комусь, хто звільнив тебе від тисячолітніх мук?

Якщо він виживе, я пробачу йому зраду. Більше я для нього не зроблю.

Прибули інші. Та-Агот почав складувати своє тіло назад. Я примостила голову Хольгрена собі на коліна і витерла більшість крові з його обличчя. Він дихав, неглибоко, але не прокинувся.

Менше ніж за пів години Та-Агот і його люди були готові вирушати в дорогу. Хольгрен досі не прокинувся.

-- Та-Аготе, -- сказала я. – Я потребую твоєї допомоги. Якщо не хочеш вилікувати його, то принаймні накажи своїм людям нести його. Якщо він опиниться надто далеко від тебе, то перетвориться в слугу Короля Тіней. Це стане ще однією перемогою твого ворога.

Спочатку я думала він відмовить мені навіть в цьому, але він просто кивнув, стиснувши зуби, і один з солдатів викинув свій щит і закинув Хольгрена собі на плече.

Та-Агот вирушив на схід, в бік сонця, що здіймалося над обрієм.

Вона переходить вбрід річку, сказав він. Вона вже дуже близько.

-- Отже, вона вже близько також до Шедоуфола, -- сказала я. – Ми дістанемося туди задовго до темряви, і застанемо Короля Тіней, коли він найбільш вразливий.

Спочатку сестра, сказав він. Ворог потім.

-- А якщо вона не захоче повертатися в Тагот? – запитала я.

Вона зробить все, що я скажу. Проте його голос звучав не надто певно.

-- Як скажеш.

Зробиь. Мусить. Тільки намисто змушує її йти від мене, кляте намисто, яке ти натягнула на неї.

Я промовчала, але почала міркувати. Мені спало на думку: Хто прив'язав її до території Табернакля і навіщо? Я почала підозрювати, що не все так, як здається, і ніколи так не було. Це почуття посилювалося.

Наступна тріщина відкрилася на берег річки, де, коли я купалася, на мене вилупилася голова мула. Це була остання тріщина, яку відкрив Та-Агот.

Звідси ми будемо рухатися виключно пішки. Вона вже дуже близько. Він пішов вброд через річку, ми за ним. Пройшовши через воду і опинившись серед дерев, він зупинився і понюхав, як хижак, що висліджує свою здобич. Та-Агот рушив уперед, звернувши трохи на південь, ми за ним.

Я не спускала ока з Хольгрена, час від часу перевіряючи, щоб перекопатися, що він ще дихає. Мене гризло, що я більше нічого не могла зробити для нього. Я намагалася не думати про те, що Та-Агот не хотів нічого зробити для нього, бо від люті, яка в мене при цьому виникала, мені хотілося вбити ножа в його божественну спину.

Ми йшли лісом. З часом мені здалося, що я почала впізнавати, куди ми прямували. Мені туди зовсім не хотілося йти. Мої підозри підтвердилися, коли ми вийшли на поляну, де колись знаходилася піраміда Полум'я.

Там вона опустила під землю, сказав Та-Агот, вказуючи на зяючу діру, створену з моєю допомогою.

-- Цього я й боялася, -- пробурмотіла я. Було більше ніж ймовірно, що туди також опустилися Шемранг та її страшні дітки. Та-Агот може і здатний вижити після того, як його розірвали навпіл, та ми з Хольгреном – ні.

Я ще раз спробувала перекопати його.

-- Та-Агоде, будь ласка, послухай мене. Давай я відведу тебе у Шедоуфол. Якщо ти знищиш Короля Тіней, то Атагос буде вільною, не кажучи вже про Хольгрена. Тобі не потрібно витратити час,

намагаючись позбутися намиста, якщо ти знищиш його. Спуститися в цю яму – це напрошуватися на неприємності.

Ні. Спочатку Атагос. Я розберуся з Королем Тіней тільки після того, як знайду сестру.

Я зітхнула. Саме цього я й сподівалася, та варто було спробувати.

-- Тоді готуйся знов розбиратися з Шемранг та її дітками. Тільки цим разом Хольгрен не прожене її, бо ти відмовляєшся вилікувати його.

Він нічого не відповів, просто почав спускатися в темряву. Ми пішли слідом. В мене не було сумнівів, що там в темряві наші справи будуть кепські. Я тільки не знала наскільки кепські.

Керф & Ісін, Частина третя

На площині богів, Ісін картала Керфа.

-- Звідки ти знаєш, що це не панування Короля Тіней повинно початися? – запитала вона. – Якби ми самі зайнялися Близнюками, як я пропонувала, то всього цього зараз не було б. Його вплив обмежувався б тими, кого йому вдалося б обманом заманити до себе. З часом він би ослаб, як це трапилося з магією. Тепер він от-от проголосить еру смерті й темряви!

Керф важко сперся на свою криву палицю, здавалося ці слова тягарем лягли на його нерівні плечі.

-- Ісін, заспокойся. Смерть і темрява завжди чигають, щоб налетіти на світ, що нічого не підозрює. Інколи вони навіть перемагають. Але наш обов'язок допомагати смертним, а не захищати їх від усіх можливих небезпек. Свобода волі несе з собою відповідальність, о богине з добрим серцем і прекрасною посмішкою.

-- Не намагайся лестити мені, Керфе. Факт залишається фактом, що Близнюки – наша відповідальність. Вони не смертні. Їм судилося приєднатися до нас. Даремно я дозволила себе переконати, дати цим двом бідолашним смертним шанс вирішити це питання.

-- Ти прив'язалася до них, оце й усе. Вклалася в них емоційно. Я теж. Я справді полюбив оту лайливу, неврівноважену жінку і її партнера. Але сама природа героїзму передбачає братися за такі смертельно небезпечні завдання. Коли все закінчиться, вони будуть сильнішими, розумнішими, більш людяними, ніж були б, якби я не відправив їх в Тагот.

-- Слаба втіха, якщо вони загинуть, Керфе, і ти це знаєш. До того ж це навіть не твій справжній мотив. Ти любиш лізти не в свої справи і тебе не виправиш.

-- І тому світ став кращим. Чи є в мене приховані мотиви? Жодних крім тих, які я вже виявив. Я не хочу залишити цю еру без героїв. Хіба це погано? Хтозна, якою буде наступна команда? Тільки тому, що наш час тут закінчується, не означає, що закінчується наша відповідальність.

-- Не починай белькотіти мені про відповідальність, старий негіднику. Повторюю: Близнюки були нашою відповідальністю. Адже це наші діти.

-- Не думав, що це можливо, але в гніві ти ще гарніша, прекрасна Ісін. Чому я відпустив тебе?

-- Керфе...

-- Ісін, я відчував кожне страждання кожного смертного, якого обрав для величі, будь це фізичний, психічний, емоційний чи духовний біль. Я пережив кожну болячку Арідалла Палаючої Руки, Халфи Короля-Мандрівника, Ховака Срібного Меча і ще десятків-десятків, як знаменитих, так і забутих. А тепер я додаю до цього списку Амру Тетіс і Хольгрена Анградо. Я знаю, чого жадаю від них, і я заплачу так само як вони. Глянь на мене. Я не завжди був горбатим, кульгавим старим богом. Сама знаєш.

Ісін трохи зм'якла, холодною, ніжною рукою доторкнулася до зморщеного обличчя Керфа.

-- Знаю, Керфе. Знаю. Для мене ти досі той нахабний юнак, який завоював моє серце, коли світ ще був молодим.

Керф схопив її руку і притулив до вуст.

-- Ох, кохана, може в наступній ері ми відкриємо, що могли бути разом. Знаєш, це єдине, про що я шкодую. Що обрав обов'язок, а не кохання.

-- Ти такий, який є, Творець Героїв. Я знала про це, коли взяла тебе в своє ліжко. А зараз замовкни. Я хочу побачити, що відбувається. А якщо ці коханці втратять життя, чи ще щось гірше, ти шкодуватимеш про це десятки ер. Ти мене зрозумів?

Як тільки ми спустилися по купі уламків на підлогу залу, я намагалася слідкувати за всім навколо себе одночасно. Я оглянула кожен затінений куток, в пошуках слідів кошмарів зі щупальцями. Я ледь не очікувала, що сама Шемранг буде чекати у великому залі. Вона була надто великою, щоб вміститися ще десь. Її не було, але це не означало, що її діток теж не було. Атака могла наступити будь-де, будь-коли.

Я не боялася – здавалося, це почуття вигоріло у мені. Мене турбувало тільки одне – вижити, мені та Хольгрену. Замість страху мене переповнювала холодна, приглушена злість. В значному ступені вона була пов'язана з впертим богом і його дванадцятьма мовчазними солдатами, що спускалися поперед мене, божевільною богинею, за якою вони йшли слідом і з істотою, створеною з кошмарів і тіней, з якою нам вже скоро доведеться зустрітися. І створіння Тіні. Ну і не варто забувати про Шемранг і її діток.

Це було гнітюче почуття, яке зробило мене жорсткішою, ніж я коли-небудь була до того, як відкрила свої почуття до Хольгрена. Бачити його закинутим на плече одного з солдатів, немов шмат м'яса, те, що його відмовився лікувати той, кого він не дав порвати на шматки... я відкрила, що таке по-справжньому мати жорстоке серце. Може Та-Агот наша єдина надія на перемогу над Королем Тіней, але якщо в мене з'явиться шанс скривдити його, я обов'язково ним скористаюся. Я присягнула собі, що змушу його страждати.

Ми всі спустилися на кам'яну підлогу залу. Та-Агот, як звір, понюхав повітря.

Вона була тут, щойно. Але куди? Куди вона втекла?

-- Вона може бути де завгодно, -- сказала я йому. – Це – лабіринт. Її пошуки можуть зайняти дні. Поки ти шукатимеш, вона може прослизнути повз тебе і опинитися в неволі Короля Тіней. Знищ його, Та-Аготе. Це єдиний певний вихід.

Він навіть не глянув у мій бік. *Здається, сюди. Так.* Він вирушив до сходів, де Хольгрен виготовив криваві ляльки, його люди за ним.

Тож я теж, проклинаючи їх всіх під носом і поглядаючи чи немає монстрів на павучих ногах зі щупальцями.

Та-Агот не потребував світла, щоб рухатися чорними, як ніч, кам'яними коридорами, але я так. Оскільки його люди теж потребували, він викликав золоте сяйво, яке залило його тіло і

прогнало темряву. Світло перетворило його в мішень. Я палко бажала, щоб коли на нас нападуть, бестії накинулися на нього, а не на солдатів. Якщо нападуть на них, Хольгрена точно не поздоровиться.

Час від часу Та-Агот зупинявся, щоб понюхати повітря, чи нагнувшись і товстими пальцями торкнутися каменю на підлозі. А тоді продовжував полювання.

Таким чином ми рухалися вкритими пилюкою коридорами, як мені здавалося годинами. Я почала підозрювати, що Атагос навмисне водить нас кругами. Мені спало на думку, що вона планувала не дати нам добратися до Шедоуфола так довго, як тільки це можливо – ймовірно, поки не опуститься ніч, коли Король Тіней стане найсильнішим.

Я прокручувала це в голові. Все сходилося, навіть, якщо я не могла зрозуміти, навіщо їй це.

Нарешті ми наблизилися до, як я зрозуміла, святилища старого Короля-Чарівника. Невже Атагос вела нас туди навмисне? Чи була в неї якась причина йти туди, чи це була випадковість, або її божевілля? Відповідей у мене не було, і я не бачила, що це б змінило.

Ми зійшли вниз по сходах, що вели в святилище. Біля підніжжя сходів, перед дверима в лігво, Та-Агот зупинився.

Я щось відчуваю, сказав він, схиливши голову на бік. Якусь силу.

Я тримала рот на замку. Я йому нічого не була винна. Може в оболонки, яка колись була Королем-Чарівником, залишилася якась несподіванка для віковичного ворога. Може Атагос приготувала щось для брата. Що б це не було, я не хотіла мати з цим нічого спільного. В мене було відчуття, що в цьому неприємному місці зараз почнуть відбуватися неприємні речі.

Коли в моїй голові почало шепотіти Полум'я, я ледь не вистрибнула зі шкіри. Я про нього геть забула.

Не заходь в святилище, голос Полум'я прошипів у мене в голові. Якщо тобі не байдужа душа мага, не дозволяй йому зайти також.

-- Якщо ти не проти, ми почекаємо тут, -- сказала я Та-Аготу.

Роби, як знаєш. Мене це мало обходить. Я поплескала солдата, який ніс Хольгрена, по плечу і сказала:

-- Опустити його.

Він допоміг мені положити Хольгрена на підлозі. Я перевірила, чи б'ється його серце. Білося, слабо. З величезних рубців на шії та

обличчі, там де щупальця монстра доторкнулися до його тіла, сочився гній. Він виглядав настільки близьким до смерті, наскільки це можливо, при цьому не будучи мертвим. Якщо в мене і було якесь бажання попередити Та-Агота про небезпеку, яка чекала на нього попереду, то стан Хольгрена його придушив.

Бог поштовхом відчинив двері в святилище. Нічого не трапалося. Він зайшов у середину. Його люди за ним. Знов нічого не трапалося. Через відчинені двері я бачила частину кімнати – шматок стіни, торс скрученого трупа, блакитне світло з жаровні й непристойні танці тіней на стіні. Тоді примарні голоси почали верещати щось незрозуміле і з оглушливим грюкотом двері зачинилися.

Навіть через зачинені товсті двері я чула звуки різанини, як давали вихід тисячолітній ненависті.

Хордун привидів живиться, прошепотіло Полум'я. Їхній голод має тисячу років і його неможливо заспокоїти.

-- Чому вони не з'їли мене, раніше? І де ти в біса було? – запитала я.

Я обрало тебе. Вони відчують тебе, але не можуть скривдити. І я було тут, як завжди.

Коридор здригнувся і я відчула на потилиці холодну руку чарів. Крізь щілину під дверима почала просочуватися кров. Десять чи чотири хвилини бушувала битва, а тоді опустилася цілковита тиша.

Коли я зібралася встати і прикласти вухо до дверей, вони вибухнули назовні, розсипавшись на друзки. В коридор великими кроками зайшов Та-Агот, його обличчя – кривава маска, броня розірвана на шматки. Над собою він за шию тримав немічну оболонку Короля-Чарівника.

ЯК ТИ ПОСМІВ? ТИ НІЩО! Та-Агот лягнув тілом короля об стіну. Затріщали кістки. Язик оболонки вивалився з рота, його висушене обличчя стало пурпурним.

Де вона, нікчемо? Запитав Та-Агот, підкреслюючи кожне слово ударом головою опонента об стіну. *Де Атагос? Де? Де?*

-- Він не відповість тобі, якщо не зможе говорити, -- вказала я.

Та-Агот кинув залишки того, хто колись був Королем-Чарівником, на підлогу. Там він давився і кашляв, але поза цим не рухався.

Відповідай, або я відірву твою висушену плоть від кісток.

Я не відразу зрозуміла, що оболонка сміється.

-- Ти не можеш мене знищити так само як я не можу знищити тебе, божок. Я за межею смерті. Як я на ніщо не впливаю, так ти не можеш вплинути на мене.

Тоді Та-Агот почав відривати йому кінцівки від тіла. Як на мене, то Та-Агот таки впливав на нього. Видовище було не з приємних.

Коли від оболонки залишилася тільки голова з тулубом, Та-Агот нагнувся і плюнув йому в обличчя.

Останній раз запитую. Де моя сестра?

-- Десь в лабіринті, -- прохрипів він. – І невдовзі потрапить під вплив Короля Тіней. Я не можу сказати більше.

Тоді з тебе більше немає жодної користі. І Та-Агот загнав кулак у висохле обличчя оболонки й відірвав голову від тулуба. Я здригнулася. Якщо він сказав мені правду, то навіть у цьому стані старий вилупок був живим. На якусь мить я задумалася, як це – пережити щось такого. Мені це не містилося в голові.

Та-Агот стояв і струшував з руки закривавлені шматки плоті й мізків. Я теж встала і стала перед ним. Може не найкращий час протистояти йому, але часу було обмаль. Наближалася ніч.

-- Слухай сюди. Облиш ці пошуки. Ти знаєш куди вона прямує, куди вона мусить прийти. Якщо ми витратимо час на її пошуки, то може бути пізно. Будь ласка, прислухайся до голосу розуму.

Він похитав головою *Вона тут. Я відчуваю її.*

-- Вона може бути де завгодно. Ти дійсно думаєш, що йшов по її сліду, коли зайшов в цю кімнату? Це була пастка!

Ні Вона була тут. Це не ілюзія.

-- Тоді вона привела тебе сюди навмисне, з надією, що знищить тебе, або принаймні сповільнить твоє переслідування. Ти вже забув, як вона обдурила тебе тисячу років тому?

Здавалося, його певність дещо похитнулася.

Вона була під його впливом, сказав він, вказуючи на залишки Короля-Чарівника.

-- Немає значення чому вона це зробила, головне – що зробила, і що ще зробить. З якихось причин вона не хоче, щоб ти наздогнав її. Якщо ти змарнуєш час тут, то назавжди втратиш її, а Король Тіней поневолить весь світ. Подумай, перш ніж щось робити, заради Керфа! Ми знаємо, куди вона прямує. Чому не почекати там на неї?

Він поступився. Я цього не сподівалася. По-своєму він був таким самим божевільним, як його сестра: одержимий нею до безумства.

Відведи мене до Короля Тіней, сказав він.

Негідник Та-Агот не хотів допомагати мені нести Хольгрена, тож ми рухалися повільно.

Хутчіш, смертна. Час летить.

Я перекинула Хольгрена через спину. Кожен нетвердий крок загрожував бути моїм останнім.

-- Ти не хочеш вилікувати його і не хочеш допомагати мені нести його, лантух ти божого лайна, тому забери свій “час летить” і подався ним.

Ми повільно рухалися коридором, що вів до сходів, і до озера. Я й гадки не мала, яка година. Тільки сподівалася, що ще день.

Це зайва ноша. Залиш його.

-- Він зайва ноша тільки тому, що ти відмовляєшся допомогти. До того ж він єдина причина, чому я взагалі допомагаю тобі. Не забувай про це.

Мені не потрібна твоя допомога.

Я зупинилася і опустила Хольгрена на землю.

-- Гаразд, -- сказала я, виймаючи ніж. – Я прикінчу його тут, щоб він не став бездумним рабом Короля Тіней. А тоді піду додому і залишу тебе самого шукати Шедоуфол. Може ти навіть знайдеш його раніше ніж сестра. Може тобі вдасться вберегти її від лап Короля Тіней. Мені вже наплювати, ти егоїстична, одержима, безсмертна калюжа блювотини. Дарма, що ти бог, жалюгідний кліщ.

Я думала він вб'є мене. На його обличчі виступила лють. Може ніхто з ним так ніколи не говорив. Я не вступилася, очікуючи, що його божественний кулак проб'є діру в моєму смертному обличчі. Він затремтів від люті, руки стиснулися в кулаки.

-- Давай, якщо зібрався, -- сказала я тихо. – Але Хольгрена теж прикінчи. Він не хотів би жити в ролі пішака зла.

Я не можу вбити чи вилікувати його, так само як не можу копирсатися в твоїх мізках. Я присягнув, що не зроблю цього. Моє слово остаточне. Я не можу порушити його.

-- Тоді в тебе збочене почуття честі. Ти збираєшся вбивати мене чи ні?

Ні.

Він сказав це так, наче відчував при цьому фізичний біль. Чи може я видавала бажане за дійсне.

-- Допоможи мені нести його, якщо хочеш дістатися до Шедоуфола раніше ніж Атагос.

Певний час він просто стояв з сяючими очима. Тоді взяв Хольгрена на руки, як батько дитину, що спить. Тремтячою рукою я запхала ніж у піхви і вирушила в напрямку сходів, виступу і озера. Більше я ні про що не думала. На все свій час.

Ми вийшли на виступ над озером. Падав сніг, але тільки трішки. Легенький порошок присипав виступ. Озеро не замерзло, навіть по краях. Заду над нами великими червоними променями стікало кров'ю сонце. Спереду підкрадалася темрява. Внизу ми змарнували весь день, і тепер зустрінемося з Королем Тіней у всій його силі.

Куди далі, Амро? Запитав Та-Агот. Куди піде Атагос?

Я вказала на другий край озера, загублений у сутінках і тумані з гострим запахом.

-- Там, -- сказала я. – На тому березі, а точніше трішки далі. В будь-яку мить ми зможемо побачити саму будівлю Шедоуфола. Керф мені свідок, вона така велика, що її повинно бути видно навіть звідси.

Та-Агот обережно поклав Хольгрена і вирушив до сходів. *Мені потрібні вільні руки,* сказав він.

Я закинула Хольгрена на спину і побрела за Та-Аготом. Глибоко в душі я не плекала надії для нас з Хольгренем, але вирішила довести справу до кінця. Нічого іншого не залишалося.

Та-Агот підійшов до кам'яного причалу, де ми вперше зустріли Руїкі й стояв там, вдивляючись в морок, що наближався. На відстані з'явилися зелені грані світла. Почав збиратися Шедоуфол. Король Тіней прокинувся. Та-Агот стояв і спостерігав. Здавалося, видовище вразило його.

Там лігво мого ворога. Але набагато ближче був інший ворог.

Вкрита туманом поверхня озера вибухнула. Шемранг, мати монстрів, підняла свою чорну, паруючу тушу з мутної води озера, облутала Та-Агота щупальцями, зродженими з ночі, й затигнула його під воду. За одну мить все закінчилося.

Якийсь час я просто стояла, приголомшена і мокра, вдивляючись у бурхливу воду. Тоді поклала Хольгрена на слизьке каміння пристані,

витагнула ніж і уламок прута з-за пояса і стрибнула.

Я не вмю плавати, тому не знаю, про що я думала. Насправді я не думала. Я знала тільки, що Та-Агот мені вкрай необхідний, щоб перемогти Короля Тіней, звільнити Хольгрена і врятувати світ. А його схопила Шемранг. Може вона не зможе вбити його, але з порваного на тисячу дрібних шматків Та-Агота, з відірваною головою, з якої будуть народжуватися монстри, користі буде мало. Тож я пірнула за ним у мутну воду.

Озеро було холодним, порослим водоростями, і тепер, коли опустилася ніч, чорним, як смоль. Я пробиралася туди, де, як мені здавалося, повинна була бути Шемранг, біла ногами і тонула. Мені гаплик. Від браку повітря мої легені майже відразу почало пекти вогнем, а після кількох секунд я навіть не знала де верх. Я ледь бачила власну руку перед самісіньким обличчям. Я думала, що за останні місяці в мене вичерпався страх. Я помилялася. Відчуття було жахливим.

Я не мусила шукати Шемранг. Вона знайшла мене. Велетенське щупальце схопило мене за стегно і потягнуло крізь воду до неї. Я рубанула його ножом. Здавалося, це її зовсім не зачепило. Вона не послабила хватку. А навпаки. Щупальце обвило мені груди і стиснуло, витісняючи повітря з моїх скатованих легенів. В мене палав кожен шматочок голого тіла, до якого торкалося щупальце.

Поперед мене темряву розірвав спалах золотого світла. Я припустила, що це Та-Агот. Спалах навіть близько не сягав чарівного світла Хольгрена. Він не завдав Шемранг великої шкоди. Вона не послабила свою міцну хватку. Це дозволило мені побачити битву, що лютувала між ними, поки я наближалася. Шемранг стискала Та-Агота так само як мене. Але він добився більших успіхів у завданні їй клопотів. Хоча вона розірвала його навпіл, він голими руками рвав на клапті щупальце за щупальцем. В мене спалахнула розпачлива надія, можливо ми виживемо. Надія померла так швидко, як народилася, коли Шемранг підтягнула Та-Агота в межі досяжності своєї роззявленої, зубатої пащі.

Вона одним махом відкусила йому голову.

Золоте світло поступово згасало навколо його обезголовленого трупа, який тепер вільно опускався на дно озера, залишаючи за собою темну пляму крові. Я була наступною.

Гадаю, після Та-Агота вона не вважала мене серйозною загрозою. В мене не було сумнівів, що вона затаїла малесеньку таку образу за мої несхвальні слова щодо неї та її діток. Вона хотіла помучити мене перш ніж прикінчити. Вона висунулася з озера, погойдуючи мене перед своїм довгим, вузьким обличчям. Я важко, наскільки мені дозволили стиснені легені, вдихнула краплину благословенного, свіжого повітря. Жорсткий кінчик її язика лизнув моє обличчя.

Не така смачненька, як бог, злодійка з канави, але згодишся. І маг теж.

Я хотіла огризнутися дотепною реплікою, але мені забракло повітря. До того ж жодна не прийшла мені в голову. Мої руки звільнилися від її обіймів, тож я дозволила, щоб за мене говорив ніж.

Я ледь не відрізала десь три сантиметри її язика.

Виявилось, що це доволі чутливий орган. Вона оглушливо заверещала. Тоді я кинулася, вперед головою, в напрямку її рота. Кинувши ніж, я двома руками схопила уламок прута і почала молитися.

Вибір моменту не був ідеальним, приціл також. Я мала намір загнати прут їй між щелепи і таким чином не дати їй відкусити мені голову. Замість цього зазублений кінчик прута потрапив десь на тридцять сантиметрів нижче ока. Він пробив дивну, гладку плоть і увійшов всередину голови так, немов вона складалася з теплого масла. А я ще думала, що вона кричала, коли я трішки підрізала їй язик.

Вона спробувала відкинути мене, але я з усіх сил трималася за щупальце, обійнявши його стегнами і вільною рукою так міцно, як тільки могла. Я не хотіла знов опинитися в озері, або бути розмазаною по стіні кручі.

Я припала до неї, обпікаючись, з надією, що ще щось спаде мені на думку.

Вона почала лупцювати мене об озеро.

Я завжди думала, що вода м'яка. Коли тебе жбурляють об неї, вона зовсім не м'яка. Може це не так погано, як коли тобою б'ють об камінь. Але й не ліжко з пір'я.

Після третього чи четвертого разу до мене дійшло, що я повинна щось зробити, а не просто триматися. Вона була поранена, але наскільки поранена, я не знала. Спочатку головне. Потрібно було

повернути голову Та-Агота, а вона була всередині неї. Я мала намір здобути її.

Чого тільки не зробиш заради кохання.

Наступного разу, коли щупальце йшло вгору, я оцінила ситуацію. Буде складно. В мене буде тільки один шанс.

Неймовірно важко оцінювати відстані й кути, коли ти тулишся до величезного щупальця, яке хльостає і звивається. Спробуйте колись, зрозумієте про що я. Щупальце полетіло вниз і знов ляснуло мене об воду. Мені це починало набридати. Під час наступного замаху я катапультиувалася, сподіваючись, що в мене все вийде. Я дуже сумнівалася, що матиму ще один шанс.

Я планувала приземлитися позаду її голови і загнати прут в основу мозку. Все було б набагато простіше, якби Шемранг так не звивалася. Я перестрибнула її напіввідрізану голову, що шалено верещала.

Приземлилася я десь посередині її спини, серед облич, що вкривали тіло Шемранг. Випадково я встромила руку в один з ротів. Він клацнув зубами і я ледь не втратила палець. Я витягнула руку і почала сковзати вниз по слизькій спині до води. Недобре.

Голова Та-Агота була десь всередині, тож я почала шукати її. Прут розрізав її плоть з жахливою легкістю. Негайно виступила чорна, в'язка кров, а її вереск залунав ще більш настирливо. Вона почала молотити себе по спині щупальцями, що оточували її голову. Вони лупцювали мене, але не могли скинути.

-- Здихай вже, суко, -- пробурмотіла я. І загнала прут глибше, по дорозі відрізаючи великі шматки плоті. Весь цей час я намагалася визначити, де в неї шлунок.

Мені бракує слів, щоб описати огидний сморід нутрощів Шемранг. Він був гіршим ніж у смертельних землях, якщо це дасть вам хоч якусь уяву. Це був дистильований запах розкладу. В порівнянні з ним блювотина, яку я придушувала, пробираючись крізь її тушу, була солодкою. Десь по дорозі вона рухнула і лежала нерухомо, за винятком судоми, тремтіння, що нагадувало землетрус, в той час, як я копалася в її смердючому тілі.

Я ніколи не боялася закритих просторів – за ці роки мій фах не раз заводив мене у глухий кут. Проте, коли гниле м'ясо Шемранг почало напірати на мене з усіх боків, а я пробиралася крізь сморід і темряву,

то відчула, як до мене підкрадається підсвідомий страх. Вона була мертвою, а пробиратися крізь її каркас мені було страшніше, ніж коли вона ледь не відкусила мені голову.

Наш розум таки дивна штука.

Я з головою залізла в її труп і мені починало бракувати повітря, коли я нарешті наткнулася на трахею, стравохід чи що б там не було. Воно було таке велике, що лежачи ниць я могла пролізти, а через її розтерзану пащу туди просочувалося повітря і вода з озера. А ще воно було вкрите кислотним слизом, від якого в мене виступили сльози на очах, і який в'їдався мені в шкіру. Я вирушила на південь, де як мені здавалося, повинен був бути її шлунок чи лоно.

Я знайшла голову Та-Агота, яка застряла в щілині якраз там, де прохід відкривався на місце, куди мені точно не хотілося лізти. Я була певна, перебувати в шлунку Шемранг, живої чи мертвої, шкідливо для здоров'я.

Знайти Та-Агота було неважко. Його голова досі легенько сяяла. Він зубами схопився за вкриту слизом стіну і вперто тримався, що викликало захоплення і водночас, як би це жахливо не пролунало, сміх до кольки в животі. Може тільки в мене. Йому точно було не до сміху.

Я підняла його голову за волосся, поглянула йому в очі й сказала:
-- Ти хоч уявляєш собі, в якому глибокому боргу ти перед мною?

У відповідь він тільки повільно, тремтяче кліпнув.

Прутом я пробила нам вихід, вгору з того місця, де знайшла голову бога. Я висковзнула з трупа монстра, як її дітки при народженні. Вибравшись з огидної туші, я впала на плюгаву шкіру і почала жадібно вдихати відносно свіже повітря. Обличчя, що вкривали її тулуб більше не рухалися. Вони обвисли і посіріли. Я надіялася, що після її смерті вони отримали свободу.

Шемранг плавала на поверхні озера, немов якийсь величезний пузир. Приблизно третина її туші знаходилася над поверхнею води. Я відчувала, що вона повільно тоне. Потрібно було думати, що робити далі. Я глянула в бік Хольгрена. Він досі лежав на кам'яному причалі, непотривожений битвою, що щойно відбулася. З цієї відстані і в темряві я не бачила чи він ще дихає. Він не рухався.

Спочатку головне. Потрібно повернути тіло Та-Агота. Гадаю, простіше принести голову до тіла, ніж навпаки. Єдина проблема полягала в тому, що я не знала, де його тіло. Це, і ще факт, що я не

вміла плавати. Я підняла голову бога і глянула йому в очі. Йому було боляче. Переживе.

-- Гей, Та-Аготе. Ти зараз контролюєш своє тіло? Кліпни раз, якщо так, двічі, якщо ні.

Кліп-кліп. Сердитий погляд.

-- Маєш якісь розумні ідеї, як мені знайти його?

Кліп.

-- Можеш сказати, де воно?

Кліп.

-- Я буду називати напрямок. Кліпни, коли буде правильний. Захід?

Нічого.

-- Схід?

Нічого.

-- Північ? Південь?

Нічого. Нічого.

-- В мене закінчилися напрямки, друже.

Кліп-кліп. Сердитий погляд. Тоді він зобразив ротом слово: вниз.

-- Воно під нами. Воно під нею. – А вона швидко тонула.

Кліп.

Я глибоко вдихнула, тоді ще раз. Потрібно було стрибати назад, перш ніж туша Шемранг поховала під собою тіло Та-Агота. Я міцно стиснула довгі косички Та-Агота і прут. Перш ніж я могла добре подумати, що роблю, я стрибнула в смердюче озеро. Вода теплішою не стала, в ній не стало легше дихати, але принаймні вона змила з мене більшість слизу Шемранг. Цим разом я краще затримала дихання, а вага мого промоклого одягу, голови Та-Агота і прута спричинила, що я доволі легко знайшла дно.

Якусь секунду мені зайняло, щоб запхати прут за пояс, я пошкодувала, що не додумалася зробити це перш ніж пірнути, і почала навпомацки шукати по болотистому, порослому водоростями дні озера. Якщо я час від часу протягувала Та-Агота обличчям по мулі, то що тут скажеш? Було темно і з мене нікудишній плавець.

Я відчувала, як туша Шемранг тисне на мене зверху, поки що образно, а не дослівно. Від браку повітря почали палати легені. Але цим разом, коли загроза негайної, жахливої смерті зникла, я могла трохи краще контролювати свої емоції та легені. Проте час минав і в

мені наростав страх. Мені буде важко навіть дістатися до поверхні. А опинившись там, я не була впевнена, що змушу себе ще раз пірнути під воду.

Коли біль в легенях перетворився у дряпання дикого звіра, я здалася і стала ногами на дно, щоб відштовхнутися – і відчула, як під моїми порваними черевиками піддається гнучка плоть. Я швидко знайшла на чому стояла, стегно, і провела руками по всьому з чого переважно складається тіло, по задниці, спині, плечах, поки не дісталася до шиї. На якусь мить я задумалася, що трапиться, якщо я прикріплю голову Та-Агота задом наперед, але мене підганяла потреба дихати. Я впхнула його голову на обрубок шиї і кинулася в напрямку поверхні, перебираючи руками вгору по тілу Шемранг.

На поверхні на мене чекало солодке повітря. Я очікувала, що Та-Агот мене невдовзі дожене. Я трималася за труп Шемранг, що повільно тонує, і намагалася змусити кінцівки, щоб вони перестали тремтіти, але коли почав відпускати страх, йому на зміну прийшов холод.

До причалу було метрів двадцять. Думаю, мені це було під силу. Я навчилася плавати вверх і вниз. Невже плавати вздовж може бути важче? Я так і не довідалася.

Я притиснулася до боку Шемранг, поглядаючи на причал, прикидаючи відстань. Тоді помітила якийсь рух нагорі. Я глянула на виступ, там стояла вона. Атагос.

У маленької мишки – грізні зубки, сказала вона і почала спускатися сходами. Ти мені подобаєшся, злодійко, о, так. Ти само втілення слова “несподіванка”.

-- Тримайся від нього подалі, -- промовила я, клацаючи зубами. Я мала на увазі Хольгрена, але вона неправильно мене зрозуміла. Або вирішила неправильно мене зрозуміти. Важко сказати, адже вона була хвора на всю голову.

О, цей мені не загрожує. Я водила його за ніс, коли він ще в нього був. Тепер, коли в нього навіть носа немає, як він може завдати мені клопоту? Король тіней. Бідне його королівство, само його існування завжди залежить від блиску інших. Вона вже зійшла до підніжжя сходів і рухалася в бік причалу.

-- Як скажеш. Тоді може біжи і роби те, що запланувала? І забирайся до біса від Хольгрена.

О, біжу. Тільки залишу повідомлення для брата. Будь такою люб'язною і передай йому.

-- Як хочеш.

Скажи йому, що наші стежки невдовзі перетнуться і я з нетерпінням чекаю нашої зустрічі. Ми надто довго відкладали її.

-- Обов'язково передам.

Та вже постарайся. З цими словами вона вирвала діру в реальності так само як Та-Агот робив це раз за разом, щоб дістатися сюди. Я ніколи не бачила діру з другого боку. Не знаю, чого я очікувала. Може темряву, або перламутрове сяйво порталу. Виявилось, що ні те, ні інше. Це було ніщо. Не чорнота – ніщо. Коли воно зникло, якщо так можна сказати, то з ним зникла Атагос.

І Хольгрен.

-- Та-Аготе! – заверещала я. – Швидше прирощуй голову, ти жалюгідна пародія на бога! – Я знала, що він мене не чує. Інколи кричать не для того.

Нарешті за пів метра від мене на поверхню вплив Та-Агот, граціозний наче риба. Я дико забила ногами до нього, з моїх вуст всю дорогу вилувалася лайка, а всередину вливалася вода.

Не рухайся! Нарешті проревів він і обхопив мене рукою за груди. Він підняв мою голову над водою і легко, граціозно поплив до причалу.

Тепер розповідай, що трапилося. Я розповіла, включно з повідомленням, яке Атагос попросила мене передати йому. Він завмер.

-- Потрібно поспішати, -- сказала я. – В нас не залишилося часу. Використай свої клятві чари і перенеси нас туди.

Я... не можу, відповів він і продовжив плисти до причалу.

-- Тобто як це не можеш? Ти був одержимий бажанням повернути сестру, а зараз кажеш, що не можеш. Що ти в біса плетеш?

Ми доплили до причалу. Він підняв мене з води і я полізла вгору. Він за мною.

Я не можу. Не буду. Це кінець.

-- Я полізла в черево монстра заради тебе. Я врятувала тебе від долі буквально гіршої за смерть. Ти мій боржник. Не смій мені казати, що це кінець.

Ти не розумієш. Якщо я продовжу переслідувати Атагос, то можу загинути. Ми можемо загинути, вона і я.

-- Про що ти говориш, пане “Мене-не-вбити”.

Він відвів погляд.

-- Відповідай, хай тобі чорт!

Існує спосіб. Він знищить нас обох. Я приховав його від неї. Приховав, бо вона так сильно прагнула його, а я так сильно хотів жити. Вона здогадалася, що це. Про це говориться в її повідомленні.

-- Кепська справа.

Невже ти не розумієш? Я можу померти.

Я глибоко вдихнула і придушила фрустрацію. Розмова з ним нагадувала мені розмову з розбещеною дитиною. Могутньою, смертельною розбещеною дитиною, яку я не могла перекинути через коліно і відлупцювати.

-- Слухай, -- сказала я. – Мене зовсім не обходить, які проблеми були у вас в минулому. Мене не обходить, чи хоче вона померти, і чи ти не хочеш. Справа проста: Вона пішла до Короля Тіней. Вона забрала Хольгрена. Ти боржник Хольгрена і мій боржник, нас, простих смертних, яким кожен божий день доводиться миритися з реальною можливістю померти. Якщо ти думаєш викликати в мене співчуття, бо існує невеличка ймовірність, що ти можеш загинути, то ти божевільний. – Я похитала головою і відвернулася. – Про тебе можна було багато чого сказати, Та-Аготе, тільки не те, що ти боягуз.

Ти посміла назвати мене боягузом?

-- Коли ти втікаєш від своїх страхів? Звісно, що так. Мужність назвали так не для красного слівця.

Я тобі нічого не винен.

-- Якби ти дійсно так вважав, ми б не стояли тут і не вели цю бесіду. Ти б уже накивав п'ятами назад в Тагот.

Він стояв, схрестивши руки, й дивився на озеро. Я мовчала, даючи йому самому дійти до того, що потрібно зробити, хоча кожна клітинка мого ества кричала, щоб він, курва, поспішав.

Нарешті він опустив руки, глибоко вдихнув і сказав *Що ж, давай відвідаємо Короля Тіней.*

Я важко видихнула і підбила підсумки. Я промокла до нитки й замерзла. Вдруге я втратила свій найкращий і єдиний ніж, а Хольгрена я втратила вже вкотре, здається вчетверте? Скільки ще разів я могла схилити форту на свій бік?

Скільки буде треба, сказала я собі твердо. Буду боротися аж до смерті, а тоді ще трішки. Ми виберемося з цієї халепи. Ми знищимо Короля Тіней і звільнимо Хольгрена.

Я не звертала уваги на тоненький голосок, що докучав мені десь в голові, промовляючи:

-- А якщо Атагос вже висмоктала з нього життя?

Принаймні в мене був Та-Агот. І десь пів метра металу, що вбивав монстрів. Цього повинно вистарчити.

-- Брила Короля Тіней знаходиться сто метрів на схід від озера, -- сказала я Та-Аготу. – Ми майже впевнені, що в ній його сила. В певному сенсі, брила – це він. Коли опускаються сутінки, він за цими стінами.

Я вказала на Шедоуфол, що здіймався на фоні зірок, легенько сяючи, масивний.

Вони його не захистять. Він подивився в бік Шедоуфола, тоді глянув на мене. *Під час майбутньої битви, маленька злодійко, тримайся позад мене. Я спробую захистити тебе, наскільки зможу.*

-- Я сама про себе потурбуюся. Ти займися Королем Тіней. – Але, наперекір мені, його слова зворушили мене. – До роботи. Пам'ятай, ти повинен знищити брилу, Та-Аготе. Якщо ти це зробиш, решта вирішиться само собою.

Я зроблю те, що буду мусити.

Він виконав жест. Перед нами з'явилася щілина і з серцем в п'ятках, я рушила за ним.

Ми вийшли в дерев'яному доку на віддаленому березі озера. Я очікувала негайного нападу. Навколо було тихо і спокійно. Перед нами, за тонкою стіною дерев, до зірок здіймався Шедоуфол. Бліде світло зірок, опуклий місяць, що щойно зійшов і легеньке сяйво масивного Шедоуфола були єдиним освітленням.

В липких, тремтячих руках я стиснула на диво теплий прут і пішла за Та-Аготом до лінії дерев. Він рухався тихо, немов привид. Я сама теж не дуже шуміла. Може Король Тіней вичерпав всі свої війська. Може йому було наплювати прийдемо ми чи ні... або він хотів, щоб ми прийшли. Хай там що, ніякі зроджені з ночі монстри не вийшли привітати нас, коли ми пробиралися крізь вічнозелені дерева.

Я була натягнута, як струна, в очікуванні на засідку.

Якої так і не було.

Коли ми завернули стежкою і вийшли до відчиненої арки на подвір'я Шедоуфола, я була майже розчарована. Майже.

Крізь арку я зауважила квадратну, чорну брилу, розташовану посеред подвір'я. Зліва від неї стояла Атагос, одна рука на стегні, друга легенько притиснена до вуст, що надавало їй вдумливого, філософського вигляду. Вона розглядала купу на землі, в якій я відразу впізнала Хольгрена.

Він лежав між Атагос і брилою, згорблений і обличчям вниз, коліна притиснені до грудей. Долоні затискали очі. Було неможливо покласти його так. Отже, він був при свідомості.

Вітаю, Та-Аготе. Вітаю, Амро. Ми чекали на вас. Голос Короля Тіней лунав з невизначеного місця, приємний, веселий.

Будь ласка, не стійте там на холоді. Заходьте.

Та-Агот зайшов на подвір'я так, наче воно належало йому, я за ним. Оглянулася в пошуках втілення Короля Тіней. Цим разом його тут не було. Я знов поглянула на Хольгрена, але він не рухався.

-- Брила, - прошепотіла я Та-Аготу. – В ній його сила. Знищ її і перемога наша.

Та-Агот кинув на мене погляд, а тоді рушив прямісінько до сестри, зовсім не звертаючи уваги на брилу, хай йому чорт. В цю мить я зрозуміла, що ми програли.

Він поклав руки на плечі Атагос. Я відійшла на бік, щоб тримати в полі зору всіх гравців. Не так все повинно було відбуватися. В певну мить мені самій доведеться зайнятися брилою, але в мене було таке відчуття, що якщо я почну гамселити по ній прутом, то далеко не зайду. Щось говорило мені – Полум'я? – що все повинно стати на свої місця і цього ще не трапилося. Ще не час. Я сподівалася, що побачу, коли настане відповідний час.

Ходи зі мною, сказав Та-Агот своїй сестрі. *В наше місто, до нашого народу. Я все пробачив і нас чекає майбутнє. Ходи.*

Вона довго дивилася йому в очі, тоді ніжно поклала руку на його щоку. Він схилився до неї і закрив очі. І в цю мить вона плюнула йому в обличчя. Здрігнувшись, він зробив крок назад.

Ти все пробачив? Ні, брате. Я нічого не пробачила. Я не повернуся в твоє місто, в твою в'язницю. Я не повернуся до наших дітей, плодів

нав'язаного силою зв'язку. Я вільна від твого ярма, вільна від твоїх залищань. Такою я і залишуся. Назавжди.

Кохана...

Я ніколи не бачила, щоб хтось рухався так швидко, як вона, навіть зачарований еламнерський вбивця, який ледь не позбавив мене життя минулого року. Однієї миті божки просто стояли собі, Атагос перебирала брудну білизну на людях, а наступної – рука Атагос була в його грудях, а її уста зімкнулися на його.

Гадаю, це був у певному сенсі прощальний поцілунок. Я відчула, як її жахлива сила просочується в моє тіло, обпалює мені душу, змушує мене тремтіти. Вони рухнули на землю і міцне, бронзове тіло Та-Агота почало морщитися, повільно. Він руками обхопив її шию і почав стискати. Я не думала, що це йому дуже допоможе.

Вона розчавлює його серце, весело сказав Король Тіней. І в той самий час висмоктує життєву енергію. Може його кров і є вічним життям, але тільки доки б'ється серце. Прут в твоїх руках повинен був зупинити його серце ще тисячу років тому, але в останню мить він трішечки відсунувся. Це паралізувало, але не вбило його. Цим разом вона його прикінчить. Як на мене, краще пізно, ніж ніколи.

-- Хіба вона не помре також?

За нормальних умов померла б. Зв'язок між Близнюками відрізняється від будь-якого іншого. Вони прив'язані одне до одного, душею і тілом, подобається це їм чи ні. Але звісно, що я не можу дозволити їй померти таким чином. Коли вони помруть, їхня сутність буде ув'язнена тут. У мене великі плани для такої сили. І на тебе теж.

Мені не сподобалося, як це пролунало.

Я недооцінив тебе, дорогенька. Ти перехитрила мене. Спричинила смерть не одного, а двох членів мого хордуна, а третього вкрала, принаймні наразі. Ти перемогла моїх тіньовиків і знищила Шемранг, таку стару, люту, потужну істоту, що навіть мені ледь вдавалося змусити її слухатися. Я б розізлився на тебе, якби не був таким враженим. Ти станеш цінним знаряддям.

-- Я не буду нічим знаряддям.

Невдовзі ти відкриєш, що це не так. Тільки подумай, Амро: Якщо з тебе не буде користі, то в мене не буде причини залишати тобі

життя, правильно? До того ж у своїй долоні я тримаю душу твого коханця.

Гадаю, він мав рацію.

А зараз замовкни і не докучай мені, сказав він. Я так довго чекав, щоб побачити смерть Та-Агота.

Я заткнулася і вдала, що мене цікавить ця огидна вистава. Та-Агот не здавався, він боровся довше, ніж будь-хто з тих, ким на моїх очах поласувала Атагос.

Йому було не вижити. Його шкіра почала звисати з кісток. Руки, якими він намагався відірвати від себе сестру, тепер слабо били її по голові. З місця, де її рука увійшла йому в груди, тонкою цівкою текла кров. В цілому, я бачила набагато приємніші речі.

Я зважила всі варіанти, і з певним жалем дійшла до висновку, що якби Близнюки винесли одне одного, то це було б непогано. В них була стара і схоже гидка історія, яка не мала зі мною нічого спільного.

А Король Тіней мав. Я сподівалася, що прут зробить з брилою те саме, що зробив з Шемранг. Це все, що в мене було.

Я не намагалася зробити нічого надто хитрого чи вигадливого. Просто підійшла до брили і з усієї сили, на яку тільки була здатна, вбила прут в широку, чорну поверхню брили.

Я полетіла в одному напрямку, а прут, перекидаючись в повітрі -- в інший.

Я ж казав, не докучати мені, Амро.

Коли туман в голові розсіявся, було дуже тихо. Я насилу зіп'ялася на ноги і глянула навколо себе. Атагос лежала на землі, не дихала, не рухалася. Поряд з нею валялася шкіра Та-Агота. Вона була зім'ята в неохайну кулю. Його коси були довшими ніж решта залишків. Від цього видовища мені стало погано. А може це було через біль.

Я отримав... задоволення, сказав Король Тіней. Тепер. Підними Атагос і поклади на брилу.

-- Сам собі піднімай, -- буркнула я.

Як швидко вони забувають. Пора на ще один наочний урок.

Я очікувала, що він чарами відриватиме частинки мого організму. Так легко я не відбулася.

Хольгрен сіпнувся, поворухнувся, тоді встав. Його очі були широко відкриті, а на скронях пульсували вени. На потилиці я відчула присутність магії. Я зібралася з силами – Король Тіней мав от-от

зробити щось неприємне з Хольгреном. І в певному сенсі, він це зробив.

Хольгрен сіпнувся, схилив голову набік і закричав “НІ!” Тоді його рука полетіла в мій бік і мене охопив нестерпний біль. Немов кістковий мозок мені замінили на розплавлений свинець. Я впала на землю, почала звиватися, заверещала. Мене вже не існувало. Залишився тільки страхітливий біль.

Він припинився так само раптово, як і почався. Я згорнулася калачиком і важко дихала.

Поклади тіло Атагос на брилу, Амро.

Якби це був тільки мій біль, можливо я б витримала до самої смерті. Дуже, дуже сумнівно, але принаймні можливо. Але йшлося не тільки про мій біль. Але й про біль Хольгрена. Показ сили Короля Тіней скривдить Хольгрена значно сильніше ніж мене.

Я підповзла до тіла Атагос і почала тягнути її до брили. Я не дивилася на Хольгрена. Не могла. Я підвела його.

-- Пробач, Амро. О, боги, пробач мені, -- прошепотів Хольгрен.

Тихо, сказав Король Тіней.

Нарешті я підняла Атагос на брилу, її голова схилилася, руки звисали з країв. Я зробила крок назад і рухнула в сидячу позицію, кожна моя кісточка боліла. Король Тіней видав дивне, тихе шипіння.

Нарешті. Нарешті вільний і з силою Близнюків, щоб сформувати світ за своєю подобою.

Тоді Хольгрен знесилено рухнув, а брила почала плавитися в парі без запаху. Це був кінець. Ми програли. Якусь мить я просто сиділа, охоплена гірким розпачем від поразки. Я більше не збиралася вставати. Здавалося, все втратило сенс.

Я глянула на Хольгрена. Я підвела його. Він розраховував на мене, а я його підвела. В мене навіть не було ножа, щоб закінчити його страждання.

Тоді я помітила легеньку зміну в світлі, якесь мерехтіння. Я озирнулася в пошуках джерела, і побачила його за межами арки. В повітрі, в напрямку до мене швидко мчав величезний, мерехтливий вогонь. Я закрила очі, протерла їх долонями.

Прийшов мій час, сказало Полум'я.

Я відкрила очі, воно легенько похитувалося в повітрі перед мною. Я намагалася зрозуміти його слова.

Ще не все втрачено, Амро. Навпаки. Тепер в тебе є нагода знищити його.

-- Про що ти базікаєш? Це кінець. Та-Агот мертвий. Ми програли.

В будь-якому випадку, сумніваюся, що Та-Агот зміг би перемогти Короля Тіней. Слухай уважно. Король Тіней зараз в процесі перенесення свого єства з кам'яної в'язниці в тіло богині. Поки цей процес триває, він не здатен захистити себе. Ти можеш знищити його, якщо завдаси удару зараз.

Спалахнула надія, тоді згасла. Гадаю, через мою вроджену недовіру. Надто це було просто, після всього, що трапалося.

-- В чому тут заковика?

Я загину разом з Королем Тіней, але думаю, що ти не це мала на увазі. "Заковика" в тому, що майже напевно ти теж загинеш.

-- Це до біса велика заковика.

Обирай, Амро. Залишається мало часу. Невдовзі процес завершиться і нагоду буде втрачено. Він уразливий зараз і тільки зараз. Прикінчи його.

-- А заодно прикінчити себе?

Я не прошу тебе зробити нічого, чого б не зробило само. Принаймні твою душу не пожруть, як мою, а біль буде скороминущим.

-- Щось мене це не дуже переконує.

Я не маю наміру тебе переконувати. Швидше. Вирішуй. Процес майже завершився.

Я кинула погляд на брилу і побачила, що Полум'я мало рацію. Брила розплавилася до шматка чорноти розміром з череп. В повітрі над нею лежало підвішеним тіло Атагос, руки звисали, її волосся куйовдив невидимий вітерець.

Коли брила зникне, в Короля Тіней буде тіло, в якому він зможе рухатися, а крім його власної сили, ще й сила Богів-Близнюків. Якщо це трапиться, світ чекали паскудні часи. З іншого боку, якщо я щось з цим зроблю, мені гаплик. Рішення, рішення.

Смерть – це вам не заснути вічним сном, заспівати лебедину пісню, чи схожі жалюгідні спроби вирвати в неї зуби і перетворити її ледь не в приємну подію. Це кінець.

Якщо ти бачила, як хтось вмирає, особливо хтось, кого ти знала -- якщо ти бачила це велике перетворення живої особи, що дихає, зі своїми симпатіями і антипатіями, дратівними звичками, своїми вадами,

своєю історією і всім тим, що робить цю особу несхожою на інших, які коли-небудь жили, чи коли-небудь житимуть – якщо ти бачила, як вони проходять це велике і жахливе перетворення в холодне м'ясо, ти знаєш, що зробиш все, що в твоїх силах, щоб це не трапилося з тобою так довго, як тільки це можливо.

Принаймні я знала.

Правда, я відмовилася від пропонуваного Та-Аготом безсмертя, але в ньому було надто багато умов. Ти також можеш зайти надто далеко в другий бік. Гляньте, що зробив Король-Чарівник, і що з цього вийшло. Ви можете затримати смерть. Певний час її можна обманювати. Але навіть боги помирають.

Я прийняла рішення.

Я попленталася до прута, що закотився поруч з Хольгренем. Стала на коліна і торкнулася його мертвотно-блідого обличчя. Що б там не трапилося, я мала намір доглянути, щоб він вибрався з цього. Я поцілувала його в повіки, намагаючись не думати про все те, чого ми ніколи не зробимо разом. Я схопила прут і з боєм повернулася до Атагос. Брила розплавилася до тріски, розміром десь з палець товстуна. Часу залишилося обмаль.

Тіло Атагос висіло в повітрі на рівні стегон, там де була поверхня брили. Я приставила кінчик прута їй до грудей, з лівого боку грудної клітки.

Здається, трішки далі, сказало Полум'я. Воно гойдалося над грудьми Атагос.

--Хто цим займається, ти чи я? – буркнула я, але пересунула прут.

Ти робиш добру справу, Амро. Я вчинило правильно, обравши тебе.

-- Просто роби те, що треба. Не хочу, щоб все це було намарне.

Я глибоко вдихнула і загнала прут в досконале, мертве тіло Атагос. Полум'я пірнуло в створений мною отвір, Атагос сіла в повітрі й закричала голосом Короля Тіней, очі відкриті, палаючі.

Світ зник в болі й темряві.

Принаймні в одному Полум'я мало рацію. На щастя, біль не тривав довго.

Вони билися в просторі між життям і смертю, Тінь і Полум'я. Я була глядачем, в пастці.

Це була величезна, порожня площина, а на ній всюдисуща чорнота поглинала дрібну цятку світла, а світло своєю чергою з усіх сил намагалось прогнати темряву. Не знаю, скільки часу минуло, поки я за цим спостерігала. Я навіть не впевнена, чи час взагалі мав там якийсь сенс.

-- Ця битва буде продовжуватися до скону віків, -- промовив голос поряд зі мною.

Я повернулася і побачила зморщеного старого горбаня, що за метр від мене спирався на ціпок.

-- Це не дуже відрізняється від того, що відбувається в кожній душі, -- продовжив він. – Добро вічно бореться зі злом у кожному з нас, хіба не так? – він глянув на мене з-під кошлатих брів.

В мене було таке відчуття, що я повинна його знати. Я похитала головою.

-- Більшість людей помирає, -- сказала я. – Тоді так чи інакше все вирішується.

-- Не обов'язково. Знаєш, є дуже старі душі, що блукають світом. А потойбічне життя – не безпомилкова система. Візьмемо, для прикладу, твого друга, мага. Не дивлячись на те, що він швидше хороша людина, йому судилося неприємне потойбічне життя.

-- Хто ти?

-- Для когось, хто так добре обізнаний з найбільш інтимними частинами моєї анатомії, як ти, це повинно бути очевидним, -- він посміхався, поки я намагалась розгадати сенс його слів. Я кинула це. В мене були більш важливі питання.

-- Отже, це моє потойбічне життя? Якщо це рай, то міг би бути й кращим. Якщо пекло, то я легко відбулася.

-- Ні те, ні друге. Ти, можна так сказати, провалилася крізь тріщини.

-- Ой. І що тепер робити?

-- Повертайся, Амро. Повертайся в своє тіло, повертайся до свого життя. Світ ще не закінчив з тобою, а ти зі світом. Потойбічне життя може почекати.

-- Вкажи мені шлях, -- сказала я.

-- Просто обернися.

Я обернулася, переді мною були двері, дуже схожі на розриви, які робив Та-Агот. Через них я побачила Хольгрена. Був день, він не спав,

пригортав моє нерухоме тіло до грудей. По його щоках текли сльози.

-- Що ж, йди, -- сказав старий. Але коли я рушила до дверей, він погукав мене.

-- Ще одна річ, Амро: Відтепер трохи обережніше обирай, кого згадуєш у своїй лайці. Ніколи невідомо, хто слухає. – Він ще раз посміхнувся і зник.

Я пройшла крізь двері й опинилася в обіймах Хольгрена.

Я не могла уявити для себе кращого місця.

...і все, що трапалося потім

Ми залишилися на краю озера, надто побиті душею і тілом, щоб негайно вирушати у дорогу додому і надто поглинені одне одним, щоб перейматися світом і майбутнім. Ми говорили і робили те, що говорять і роблять коханці, і вам не потрібно знати подробиці. Ми були живими і мали одне одного. Ми перемогли.

На зиму ми стали табором у запилених кам'яних залах Полум'я. Зимові бурі засипали землю і заморозили озеро. Якби ми вирушили в подорож, шлях був би важким. Я була набагато слабшою, ніж мені б цього хотілося. Моє тіло, свідоме того, що загроза неминучого знищення минула, просто відмовлялося зносити труднощі. Хольгрен здивував мене своїм вмінням ставити пастки і здобувати їжу. Якби я застряла в Таготі з ним, то мені б велося там набагато краще.

Одного вечора, коли ми їли кролика з аррорутом, Хольгрен розповів мені про прийняте ним рішення.

-- Я більше ніколи не буду використовувати чари.

-- Що? Чому?

-- Як я вже казав, мені це давно не подобалося. А коли я скривдив тебе...

-- Це був не ти, Хольгрене. Це був Король Тіней.

-- Не має значення. Я зав'язую з чарами.

Я обійняла його.

-- Гаразд. Якщо ти дійсно цього хочеш. Але що ти тоді робитимеш?

-- Я впевнений, щось підвернеться. Спочатку, давай повернемося додому. На все свій час.

Я чудово відпочила, тоді з'явився неспокій, перш ніж зима була готова уступити дорогу весні. Я провела багато часу блукаючи,

рознохуючи. Зрештою мої мандри привели мене в кімнату Короля-Чарівника.

Його труп лежав, розкладаючись, в коридорі. Те, що так довго тримало його при житті, нарешті вичерпалося. Не думаю, що він був проти. Впевнена, що ні.

Привиди його хордуна також зникли, за що я була вдячна.

Свою велику знахідку я зробила за оббитими бронзою подвійними дверима в дальньому кінці кімнати. Я ніколи не бачила стільки золота в одному місці, за винятком золотого купола Табернакля в Таготі. Воно лежало купами на підлозі, карбовані монети з подобою Короля-Чарівника з обох боків. Видно, в його королівстві монету не підкидували.

Коли настала весна, ми взяли з собою достатньо, щоб вистачило на кілька життів, що мене незмірно тішило. Що мене зовсім не тішило, то це напрямок, в якому ми вирушили – назад в Тагот. Я більше не хотіла бачити це місто. Хольгрен вказав мені на факт, що або місяць по знайомій території до місця, де він міг відчинити портал, або пів року по незнайомій місцевості, весь час в пошуках їжі. Неохоче я погодилася.

Одного вітряного дня ранньою весною, ми залишили зали Полум'я і без пригод повернулися в Тагот. Коли, через двадцять сім днів, ми прибули, місто знов перетворилося в покинуті руїни. Думаю, воно загинуло разом з Та-Аготом. Принаймні смертельні землі були знищені.

Коли ми прибули, було вже темно. Ми стали табором на ніч, а наступного дня Хольгрен відчинив портал додому.

Буррісси випродали всі мої манатки в рахунок боргу. Не скажу, що я їх виню; як не крути, мене не було майже рік. Хіба вони повинні були зберігати мої манатки в надії, що я знову з'явлюся? Все одно, було боляче, що в мене не залишилося нічого свого.

Було кілька предметів, що мали сентиментальну цінність, за якими я гірко шкодувала – гребінь з панцира черепахи, що належав моїй мамі, перший набір відмичок, які подарував мені Арно, і кілька пляшок Гол- Шена Лорда Морно.

Хольгрен теж став бездомним. Приблизно в той час, коли ми вперше зустріли тіньовиків, верхньою частиною міста пронеслася пожежа, знищуючи квартал за кварталом багатоквартирні будинки, хатини і халупи. Шепотіли, що сам Морно наказав влаштувати пожежу, або принаймні не надто поспішав потушити її. Але факт, що такі нетрі, як Гайворонник, досі стояли, для мене спростував ці версії.

Піднявся бунт, який придушили аркебузири Морно, коли натовп спробував взяти штурмом особняк губернатора. Так чи інакше, багато найбідніших районів Люсерніса перетворилися в попіл. Здавалося, злидарі спали на кожному розі, а притулок Хольгрена біля кладовища припинив своє існування.

-- Я все одно ніколи не любив той запах, -- було все, що він сказав. Як сказала Руїкі в день нашої зустрічі, все в світі змінюється.

Ми оселилися в одному з кращих заїздів на Аррхеніусі, за кілька кварталів від банкірських домів. Я почала по-тихому дізнаватися, як краще розпорядитися нашим багатством. Я воліла заплатити банкірам, а не непомірні податки, які стягували в Люсернісі з чужоземців. І чесно кажучи, в мене не було бажання фігурувати в якихось податкових документах. Де б це не було. Було надто багато шансів, що хтось, десь, міг встановити небажаний зв'язок. В мене доволі бурхливе минуле.

Я відкрила, що важко водночас бути багатую і непримітною, в той час, як бідність і непримітність йдуть рука об руку. Дуже важко, але не неможливо. Як тільки я перетворила наше багатство в більш придатне до витрачання, то почала пошуки якогось місця для життя. Звісно, я шукала поблизу Променаду.

В мене було достатньо грошей, але ніхто не хотів продавати. Принаймні мені чи найнятому мною клерку. Власники нерухомості належали до ексклюзивного клубу, й щоб отримати туди запрошення, грошей було недостатньо. Якийсь час я розмірковувала над цим, і майже вирішила дати собі спокій.

А тоді за грою в карти я познайомилася з таким собі Харальдом Артандом. Харальд був старшим сином якогось дрібного Люсернійського лорда. Його батько був власником одного з найменших особняків на Променаді, біля самісіньких Драконових Воріт. Батько, Лорд Артанд, навіть не жив там. Він утримував особняк

на випадок, коли приїжджав у місто в справах. Харальд перебував там в опальному вигнанні.

В Харальда була палка пристрасть до коней, гри в карти і кості, в яких йому зовсім не щастило. А його сім'я, якою благородною вона не була, в грошах не купалася.

Одним словом, я дозволила йому залізти мені в кишеню аж поки з неї не виглядали тільки його ноги в панчохах, а тоді застібнула його там. Це зайняло мені два місяці. В кінці третього місяця я пробачила йому борг і відразу купила особняк, за половину початкової пропозиції. Я не захланна, але й не благодійний фонд.

Хольгрен, зрікшись своєї сили і зовсім цим не переймаючись, взяв в оренду складське приміщення біля пристані й взявся майструвати. Він сидів там годинами, поглинений розбиранням на частини аркебуз, вивченням нутрощів замків, підпаленням різних речей і загалом творенням несусвітнього безладу. Коли він не був у своїй, як я її називала, майстерні, то блукав містом і приставав до ковалів, дубильників, пекарів, кравців, лудильників, свічників, каменярів і складувів. А ще, здавалося, він притягував інших вражених його своєрідним божевіллям. В будь-який час дня чи ночі в його майстерні знаходилися два чи три чоловіки, а інколи навіть жінки, які щось там підпалювали, творили несусвітній безлад і посміхалися, як ідіоти. Я їй гадки не мала, що вони там витворяли, але він був щасливим. Це все, що мені потрібно було знати.

Під вечір він приходив додому і пояснював чергову теорію, яку зараз досліджував, а я вдавала, що розумію, про що він говорить. Я розповідала йому про чергове фінансове підприємство, в яке я вбухала трохи наших грошей, будь це прянощі з Чагула чи нерухомість в, як тепер його називали, Обвугленому Кварталі. Він кивав, посміхався і вдавав, що йому цікаво, і зрештою ми йшли до ліжка, щасливі, що маємо одне одного.

Можливо вам це здасться нудним, але якщо обирати між нудгою і пригодами... що ж, з мене було досить пригод. Вистачить на кілька життів.

Нудьга – чудова. Поки триває.

The Thief who Spat in Luck's Good Eye
Michael McClung

Переклад з англійської -- полігНОТ

<https://www.facebook.com/pg/PoligNOT>

Заходьте на мою сторінку на Facebook і підписуйтеся, щоб довідуватися про нові переклади.

Почитайте мої інші переклади:

Злодійка, яка смикнула лихо за косички -- Майкл МакКланг

Чорний Загін -- Глен Кук

Вовчий легіон -- Адам Пшехшта

Демони Ленінграда -- Адам Пшехшта

Аквітанія -- Ева Гарсія Саенз де Уртурі

Жінка з туману -- Карлос Руїс Сафон

Аліса, на світанку -- Карлос Руїс Сафон

Гауді на Мангеттені -- Карлос Руїс Сафон

Вогняна троянда -- Карлос Руїс Сафон

Spanienkreuz (Іспанський хрест) -- Анджей Сапковський

2586 кроків -- Анджей Піліп'юк

Вечірні дзвони -- Анджей Піліп'юк

Смертонавти -- Тед Косматка

Спляча красуня -- Рафал Земкевич

Альфонс -- Мирослав Жамбох

Бажання -- Анна Бжезінська

Прекрасний негідник -- Джо Аберкромбі

Смерть кентавра -- Ден Сіммонс

Блакитні очі -- Артуро Перес-Реверте